

Kántor Pál

HÍMZETT
PÁRNAHUZAT

2008 versei

Corvina Printing

KÁNTOR PÁL

HÍMZETT PÁRNAHUZAT

2008 VERSEI

CORVINA NYOMDA

Sajtó alá rendezte
és a borítót tervezte
Kántor Pál

This publication is dedicated to honour
my grandchildren: Simon and Nathan Kántor

The use of any part of this publication reproduced,
transmitted in any form or by any means, electronic,
mechanical photocopying, recording, or otherwise,
or stored in a retrieval system, without prior, joint
written consent of the Author is an infringement of the
copyright law.

Copyright by Rev. Paul Kántor - London, Ontario

ISBN number: 978-0-9784582-2-5

Printed by Corvina Printing & Design Inc.
830 St. Clair Avenue West
Toronto, Ontario M6C 1C1 Canada

AZ ÚJÉV ELSŐ NAPJA

Szilveszternek estéjén
Lefeküdtem korán én.
Nem mentem én mulatni,
Itthon kellett dolgozni.

Készültem a templomba,
Az év első napjára...
Nagy hóvihart ígértek,
Havas úttól nem félek.

Éjfél után felkeltem,
Az ablakon kinéztem,
Megtettem ezt óránként,
Hóvihar dúlt odakint.

Vajon, vajon mit tegyek?
Hosszú útra elmenjek?
Hív engem a szolgálat,
Szolgálom az egyházat.

Józan eszem azt mondta:
Ne menjek a nagy útra,
Az országút havas még,
Nem jártak a hóékék.

Az év első reggelén,
Havas úton mentem én,
Majd két órát hajtottam,
Mígnem célba jutottam.

Tizenketten voltunk csak,
Orgonista, meg a pap.
A hóvihar nagy kárt tett,
De volt istentisztelet.

2008. január 1.
London, Ontario

SZEGÉNY VERÉB

Szegény veréb didereg,
Megjöttek a hidegek,
Szállása a szabadban,
Mégis ugrál a hóban;
Nincsen meleg bundája,
Csak egy szürke ruhája,

Ha megjön a hideg tél,
A kis veréb mégse fél,
Keres, kutat, kapargál,
És valamit csak talál,
De ha nem lel vacsorát,
Jaj, de szánom a sorsát.

Sokkal szerencsésebbek
A falusi verebek,
Mint a városban lakók,
A hidegben bujkálók.
Jobb a szalma kazlakban,
Mint a szellős bokorban.

Környékünkön cédrusfák,
Sűrűjében madárkák,
És amikor hideg van,
Csiripelnek hangosan.
Csiklandozzák a szelek
A sok szürke verebet,

Felbiztatják jól egymást:
Vártjuk meg az aratást,
Lesz eledel és szállás,
Véget ér a koplalás,
Egész nap majd ehetünk,
És kicsiket nevelünk.

2008. január 2.
London, Ontario

ELFELEJTETT ÁLMOK

Reggel mikor ébredünk,
álmainkra emlékszünk,
bizalommal elmondjuk:
feledni ezt nem tudjuk.

Ahogy múlnak perceink,
eltűnnek az emléink,
elfelejtjük álmunkat,
még emléke sem marad.

Mikor ma felébredtem,
örömmel azt rebegetem:
rég láttam ily szépeket,
ezt feledni nem lehet.

Gondoltam, hogy leírom,
emlékemben megtartom;
felesleges, azt mondtam,
megmarad az agyamban.

Még egy kicsit aludtam,
újabbakat álmodtam,
de mire én felkeltem,
minden álmot feledtem.

Van valahol egy ország,
olyan, mint a valóság,
én nem tudom, hogy hol van,
bár ott járok álmomban.

Talán lelkem visz oda,
nem tudhatom meg soha;
az teljesen másvilág,
ezt hozzák az éjszakák.

2008. január 3.
London, Ontario

HARSONÁT FÚJ

Harsonát fúj a téli szél,
ablakomat megrázza,
közeledik már az éjfél,
kísértetként jár haza.

A házunk is beleremeg,
mintha vonat járna itt,
a hideg tél így üzenget:
dalol, füttyül és süvít.

Kapkodja a hulló havat,
leteszi a küszöbre,
kopogtatja az ajtómat,
ha kinyitnám, bejönne.

Az ablakon nézegetem,
hogyan gyűlik kint a hó,
ameddig csak ellát szemem,
mindenütt van takaró.

Az angyalok dunnájukat
a felhőkben kibontják,
és a sok, sok libatollat
a házunkra leszórják,

Túl adnak a párnájukon,
és a földre ledobják,
hogy a havas fehér ágyon,
a világot altassák...

Figyelem a hulló havat,
bent vagyok és nem fázom,
zúghat a szél, nótát fújhat,
hallgatom és elalszom.

2008. január 3.
London, Ontario

TÉLI CSENDÉLET

A zúzmarák leperegnek
az útmenti fákról,
amikor a nap sugara
a tetején táncol.

A bokrok is dideregnek,
kint a havas kertben,
meg-megrázzák a fejüket
a hajnali szélben.

Udvarunkon szürke mókus
valamit kapargál,
de nem marad sokáig ott,
mert semmit se talál.

Alig ment el, jön egy veréb,
benéz az ablakon,
arra vár, hogy a reggelim
vele ma megosztom.

Érdekes, hogy a hidegben
állat, madár nem fél,
közel jönnek a házunkhoz
egy kis élelemér'.

Lábam alatt felsír a hó,
az udvarra megyek,
és a nyitott verandánkra
ennivalót teszek.

A zúzmarás téli csendben,
vidám hangok zengnek,
éhes mókus, éhes madár
együtt reggeliznek.

2008. január 4.
London, Ontario

A VÍZESÉS

A Vizesés mostan
Csupa köd és pára,
Mégis reménykedem,
Kitisztul hajnalra.

Andalogva leszáll
Az esti alkonyat,
Szürkeségbe vonja
Tágas ablakomat.

Nem látok messzire,
Akárhogy szeretném,
A szobámban töltöm
Ezért ma az estém.

Eljött a hajnal is,
Elúzta a ködöt
De tőlem keletre
Felhőkbe ütközött.

Vártam a napkeltét
Aranyló színével,
De ma csatát vesztett
A szürke felhőkkel.

Nem tudott átbújni
A nagy szürkeségen,
Börtönbe lett zárva
Fenn a magas égen.

Sok napkeltét láttam,
Már a Vizesésnél,
De az ember mindig,
Szebbet, szebbet remél.

2008. január 7.
Niagara Falls, ON

ERŐS SZÉL RÁZTA ABLAKOM

Éjszaka erős szél rázta meg ablakom,
Nem tudtam aludni, forogtam ágyamon.
Nagy esőcseppek kopogtak az üvegen,
Viharról beszéltek e sötét éjjelen.

Mikor megváltozott a szélnek iránya,
Rászórta az esőt a házunk falára.
Tisztára lemosta, nem volt mosva régen,
Jött az eső, ömlött, volt felhő az égen.

Régen nem láttam már ilyen záporosót,
Egész éjjel esett, nem tartott pihenőt.
Ha ez a sok eső mind hóvá változna,
Térdig járhatnánk most az éjjeli hóba.

Reggel virradtra eltűnt a sok felhő,
Ragyogott a hajnal, kitisztult az idő.
Báránycsúcsok úsztak a kéklő magasban,
Január elején azt hinnék: tavasz van.

Az élet is ilyen: jöhetnek viharok,
És mikor elmúlnak, mindig hálát adok.
Rosszak elmúltával csak a jót látom én,
Esőben, viharban elkísér a remény.

Ma csupán a kéklő, derült eget látom,
Túltettem magamat az éji viharon.
Bár csak az emberek a jót látnák mindég,
És a rossz időket ritkán emlegetnék.

A jövőbe nézve, derült eget látok,
Ki a múltat nézi, annak élte átok,
Tekints a jelenbe és nézzed a jövőt,
Vihar elmúltával keresd a szép időt.

2008. január 9.
London, Ontario

BÁRÁNYFELHŐK

Búzavirág színű égen
bárányfelhők futkosnak,
tisztá fehér fátylaikkal
kelet felé vonulnak.

Fentről nézve a világot,
napsugárral játszanak,
szélparipán lovagolva
a szelekkel rohannak.

Útjaikon nem pihennek,
bámulják a földünket,
és a fenti kék egekből
a sok felhő ránk nevet.

Én is nézem mosolyogva
a gyönyörű kék eget,
a Teremtőnk jó kedvében
igen szépet teremtett.

Az élet is szebbnek látszik
mikor ilyen kék az ég,
a gyönyörű felhők képe,
egy mennyei dicsőség.

Tele vagyok életkedvvel,
ha a világ így ragyog,
a viharok elmúltával
én egészen más vagyok.

Gyertek ide bárányfelhők,
lakozzatok felettünk,
és akkor a komorságból
a világgal nevetünk.

2008. január 9.
London, Ontario

TÉLI ZÁPOR

Elhordta a víz a havat,
jött egy sűrű nagy zápor,
lemosta jól az utakat,
nem szálldogál ma a por

Eltűntek a kis hóbuckák,
nincs a folyón sehol jég,
ma az idő kedvezőbb lett,
melegebb lett kint a lég.

Ha kimegyek a szabadba,
gondolkodom múltamon,
milyen furcsa, hogy Kanada
ma már az én otthonom.

Valamikor kis falumban
a hideget de vártam,
mert ha jött egy téli zápor,
elsüllyedtünk a sárban.

Azóta már járdák vannak,
aszfaltozva van az út,
nem kell menni ivóvízért,
a múlté a fűrott kút.

Az iskolák modernebbek,
fűtöttek a tantermek,
nem hord fát a vaskályhába
a tanuló kisgyermek.

Gondolatban ha elmegyek
az én kedves falumba,
boldogságtól szívem remeg,
bármily sáros a múltja.

2008. január 10.
London, Ontario

FURCSA UTAZÁS

Nincsen pénzem repülőre,
gondolatban utazok,
nem viszek én csomagokat,
repülőre nem várok.

Mindig jó a csatlakozás,
csak pillanat egy-egy út,
elmehtek én bárhova,
az időmből hogyha fut.

Nem repülök Floridába,
nem bírom a meleget,
nem megyek a tengerpartra,
fürdöm itthon eleget.

Hawaiiiba sem utazok,
nem csábít az éghajlat,
van nekem egy békés hajlék,
kipihenem magamat.

Nagy városok lármás zaja
nem vonz soha engemet,
inkább nézem ablakomból
udvarunkon a fűvet.

Mégis akkor hova megyek?
Hova visz a gondolat?
Elrepülök kis hazámba,
ott érzem jól magamat.

Ott, ahol a Tisza folyik,
szebb a tájék mindennél,
gondolatban odajárok,
az nekem egy úticél.

2008. január 10.
London, Ontario

AZ ŐSZ KEZDETE

Ha enyhe szellők jöttek felém
csendben integetett a lomb,
de már októbernek közepén
sárga ruhát öltött a domb.

Cserjék és bokrok pironkodtak,
a rohanó patak partján,
és levelüktől elbúcsúztak,
egy esős, hűvös éjszakán.

Egyre kopárabb lett a vidék,
alig maradt a réten zöld,
ráborult egy őszi teríték,
aludni készült már a föld.

Sárga levelek hulladoztak
ameddig csak szemem látott,
az ősz jöttével átváltoztak,
s átfestették a világot.

Sötétebbek lettek az egek,
haragosabbak a felhők,
vágatva jöttek már a szelek,
beleremegtek az erdők.

A haldokló nyár visszanézett,
mennydörögve egyet hördült,
majd az ősz színpadán elvérzett,
és a függöny reá gördült.

Láttam az elmúlás hatalmát,
egy új évszaknak kezdetét,
és ma is hallom a nyár jaját,
s hallgatom a téli zenét.

2008. január 12.
London, Ontario

A RÁKÓCZI VÁR

Múltunk dicső koronája!
Rákócziak büszke vára!
Köszöntelek a távolból,
Messze földről, Kanadából.

Úgy mint gazdád idegenbe,
Elkerültem messze földre,
De a szívem otthon maradt,
Bodrog parti füzek alatt.

Kisdiákként lakód voltam,
Tornácidban szaladgáltam;
Bejártunk az alagútba,
Benéztünk a kaszás kútba.

Kicsiny diák voltam akkor,
De bennem élt a lovagkor,
Csodáltam a lovagtermet,
Ott tanultam történelmet.

Bennem él még Patak vára,
Rákóczi vár híres szárnya,
A magyarok nagy asszonya:
Örök Lorántffy Zsuzsanna.

Bárhol járok a világban,
Ott él lelkem bent a várban.
Gyermekkorom száz emléke,
Velem jött az idegenbe.

Rákóczi vár! Büszke arcod!
Bennem él Szabadságharcod.
Köszönt fiad a távolból,
Messze földről, Kanadából.

2008. január 13.
London, Ontario

ISMERŐSEIM

Elkerültem a falumból
régen már,
Azt gondoltam, nem ismerek
senkit már.

Világhálón fényképeket
keresek,
Van közöttük olyan, akit
ismerek.

Nézegetek egy-egy arcot,
de furcsa:
Felismerem ki az anyja,
vagy apja.

Ez itt Kazup, ez Karászi,
ez Batta,
Ez meg itt a Nagyháziak
családja.

Novákok és Földháziak
sarjai.
Árokszállási és Kántor
arcai.

Kereki és Ballai név
előttem,
Bár elmúlt már öt évtized,
emlékszem...

Elkerültem a falumból
régen már.
Mögöttem van már azóta
ötven nyár.

2008. január 14.
London, Ontario

A SÁROSPATAKI ISKOLÁM

Sárospatak! Diák város! Köszöntlek!
Visszajönnek a régi, szép emlékek.
Ott vagyok az iskolakert fáinál,
A kanyargó Bodrog folyó partjánál.

Rám mosolyog sárga, régi iskolám,
Hej, de sokszor bementem a kapuján.
Történelmet leheltek a tantermek,
Itt kezdtem az iskolámat, mint gyermek.

Én, mint diák, gimnazista itt éltem,
Innen ered sok, sok kedves emlékem.
Azóta már máshol lakom, külföldön,
De iskolám emlékeit megőrzöm.

Bárhová sodor engemet az élet,
Elkísérnek a pataki emlékek.
Bennem élnek Sárospatak utcái,
Volt iskolám híres, neves fiai:

Rákócziak, Bessenyei, Kazinczy,
Csokonai, Tompa Mihály, Gárdonyi,
Pósa Lajos, Fáy András, Tóth Ede,
Kossuth Lajos, Móricz Zsigmond, Szemere.

Rajtuk kívül sok más neves járt még itt,
És koptatta volt iskolám padjait.
Sokat kaptam én is tőled, iskolám,
Megköszönöm életemnek alkonyán.

Gondolatban hazamegyek, köszöntlek.
Visszajönnek a régi, szép emlékek.
Fejet hajtok hatalmas vaskapudnál,
S könnyem hullik a kanyargó Bodrognál.

2008. január 16.

London, Ontario

TÉLI ESKÜVŐ

Esküvő lesz az erdőben,
a fenyőfák szép fehérben,
vőlegényre várnak.
Dér csillog a fenyőágon,
januári éjszakákon
mind fátyolban járnak.

Hó, s zúzmara fenyőágon
tiaraként függ a fákon,
csillognak, villognak.
Fehér fákon a zúzmara
a hideg tél rózsaszirma,
bár nem illatoznak.

Télapó most a vőlegény,
fehérruhás nyalka legény,
itt lakik ő télen.
Megcsókolja most a párját,
hó takarta szép fenyőfát,
kint az erdőszélen.

Tapsifüles a nagyvőfély,
igen büszke, igen kevély,
övé most az erdő.
A fenyőfák táncra kelnek,
társaikkal ünnepelnek,
vidám az esküvő.

Áttáncolják ők a telet,
imádják a jó hideget,
vidám lesz a szívük.
Tavaszi jöttén ruhát váltanak
fehér helyett zöldben járnak,
örökzöld lesz színük.

2008. január 17.
London, Ontario

A RÉGI AKÁCOK

Amikor rég a falumban
Az akácfa virágzott,
Menyasszonyi ruhájában,
Szétszórta az illatot.

Tiszta fehér volt az utcánk,
Egy falusi álomkép...
Mosolygott a nap is reánk,
Gyönyörű volt, csoda szép.

Itten felénk nincs akácfa,
Hiányzik a virága,
Hiába van sok fenyőfa,
Nincs akácfa illata.

Ma reggelre lehült a lég,
Zúzmarás lett a vidék,
Olyan fehér lett a környék,
Mint az utcánk réges-rég.

Gül Babának a rózsái
Nem voltak ily ékesek,
Mint a környék fenyőfái,
Amikor ily deresek.

Megőrzöm a mai képet,
Visszavisz a fálumba,
Ritkán látok ilyen szépet,
Még ha nincs is akácfa.

A virágzó akác helyett
Deres fenyőt kaptam én,
Ez nekem az új kikelet,
A hideg tél közepén.

2008. január 18.
London, Ontario

ÉVFORDULÓI ESKÜ

Esküvönkőn megígértem:
Hogy elkísér szeretetem,
Holtomiglan, holtodig.
Szeretetem nem ér véget,
Forró lángja tovább éget,
Ma is, mint rég, úgy hevít.

Kézen fogva állsz mellettem,
Fogadd újból szeretetem,
Ismétlem az eskümet.
Szeretetből vettelek el,
Hozzám jöttél szeretettel,
Összeköt a szeretet.

Veled mindig megelégszem,
Egészségben, betegségben,
Nem hagylak el sohasem.
Veled tűrök, veled élek,
És ha jönnek szenvedések,
Akkor is légy énvelem.

Bár van gyűrű az ujjadon,
Ezt az újat ismét adom,
Kössön össze énvelem.
E gyűrűnek nincsen vége,
Mint a szívünk szeretete,
Hűségem is végtelen.

A Teremtő egybekötött,
Szeretetünk azért örök,
Nem választ el semmi sem.
Amit már rég megígértem,
Én ma veled megismétlem.
Áldj meg minket, Istenem!

2008. január 18.
London, Ontario

ÉRTED ÉGTEM

Valamikor érted égtem,
De emléked összetéptem,
Véget ért a szerelmem.
Álmaimból felébredtem,
És egy este búcsút vettem,
Könnyek nélkül eljöttem.

Elszakadtunk mi egymástól,
Mint falevél az ágától,
Amit a szél elsodor.
Barátságunk már nem régi,
Megszűnt benne, ami égi,
Ma az egész csupán por.

Mostanában kérdezgetem:
Talán meg se történt velem?
A szerelmem ki se gyúlt?
Ha szerelmes lettem volna,
Mostan sírnék bánatomba',
De örülök, hogy elmúlt.

Mikor tőled elbúcsúztam,
Tehelyetted százat kaptam,
Az én kedves hazámból.
Emlékeink összekötnek,
Akkor is ha nem ismernek,
Engem már a falumból.

Sok, sok barát és szeretet,
Ami engem haza vezet,
Oda, hol él a népem.
Valamikor érted égtem,
De emléked összetéptem,
Mert népemet szeretem.

2008. január 18.
London, Ontario

FALUSI VÉN TYÚK

A falunkban él egy vén tyúk,
Tojás tőle nem jön már,
De feláll a trágyadombra,
És minden nap kotkodál.

Valamikor nyáron láttam,
Öreg volt már szegényke,
A hajdani csirke erő,
Átmászott a nyelvébe.

Kakasnak is beillett voln'
Ahogy fent a dombon állt,
Azt hittem, hogy kukorékol,
Oly hangosan kotkodált.

Aranykorát éli régen,
De azért még kapargál,
És a falu szemétdombján,
Sok szemetet felturkál.

Mikor meglát ő valamit,
Tudatja a világot,
Hadd tudja meg a világ,
Az udvaron mit látott.

Már a szeme igen gyenge,
Nem lát semmit pontosan,
A nyelve még jól működik,
Pletykálgat hát hangosan.

Ugye testvér, tudod ki ő?
Találkoztál már vele;
Tojást bár ő nem produkál,
Pletykát termel a nyelve.

2008. január 19.
London, Ontario

NYITOTT SZEMMEL

Ha álmomból felébredek,
Nytott szemmel járok-kelek.
Ahogy oszladozik álmom,
Én rögtön a valót látom.

Most, amikor hideg a tél,
És elsodor a fagyos szél,
Ébren tudok álmodozni,
Forró nyárról gondolkodni.

Álmodozom virágokról,
Orgonákról, ibolyákról,
Szinte látom a rózsákat,
És már érzem illatukat.

Ábrándozni akkor lehet,
Ha kutatom szerelmemet,
Találgatom: Vajon szeret?
Viszonozza szerelmemet?

Virágok közt járok veled,
Bár megüt a tél hidege,
Szerelmesen átölelem,
Akkor is ha nincsen velem.

Amikor én álmot látok,
Kreálok egy új világot:
Utópiát, csendességet.
Édenkerti békességet.

Ábrándozni már nem fogok,
A párommal boldog vagyok.
Álmokat még mindig látok:
Népemnek egy jobb világot.

2008. január 21.
London, Ontario

FÉNYESSÉGEM

Felettem a csillagos ég
Teleholddal szegélyén,
Elkísér, hol király a jég,
Az országút közepén.

Fagyos, havas úton járok,
Sötétség van köröttem,
Az út mentén ezer árok,
És egy kis fény fölöttem.

De jó most a holdat látni,
Amikor ily sötét van,
Az utamat könnyebb járnai,
Ha ragyog a magasban.

Nem járok én ma egyedül,
Kísérnek a csillagok;
És a bárányfelhők mögül
A tele hold rám ragyog.

Én örökké erőt nyerek,
Ha nehéz az én utam,
Mert az égre föltekintek,
Oda, hol a fényem van.

Tudom, a hold erőtelen,
Bár mozgatja a tengert,
De mögötte az egekben,
Más vezeti az embert.

Odafent a végtelenben,
Létezik a Teremtőm,
Útjaimon fényességem,
Őtőle jön az erőm.

2008. január 21.
London, Ontario

VISSZAFORDULTUNK

Az életünk nagyon rövid,
Minden napja ajándék.
Egy-egy óra sokat számít,
Többet is elfogadnék.

Elindultunk ma egy útra,
De ránk jött egy hóvihár,
Síkossá lett a sok-sok utca,
Visszafordultunk hamar.

Idebentről szép a vihar,
A havas táj csoda szép,
A hóesés itt nem zavar,
Bentről szép e téli kép.

Nem akarok ma vezetni,
Hajtani a nagy hóban,
Vagy épp azon elmélkedni,
Kik vannak az árokban.

Síkossá, fagyos országúton,
Veszélyes ma utazni,
Mert van, aki rohan vakon,
Nem akar lelassulni.

Mivel rövid földi létem,
Nem hajtok én viharban,
Kedves nekem az életem,
Bizony ebből csak egy van.

Elindultunk ma egy útra,
De ránk jött egy hóvihár,
Síkossá lett a sok-sok utca,
Visszafordultunk hamar.

2008. január 22.
London, Ontario

AZ UNOKA JÁTÉKAI

Ádám fiam kicsiny háza
egyszerű és túl szerény,
mégis szép az ő otthona,
mert él benne a remény.

A két éves gyermeküket
szorgalmasan nevelik,
bár próbálja türelmüket,
igen nagyon szeretik.

Az én párom segít nekik
míg a szülők dolgoznak,
tanítgatja, s vele játszik,
része ő az otthonnak.

A kis házban sok játék van,
nincs hely már a lakásban,
amikor én kicsi voltam,
nem volt ennyi falunkban.

Tudom, más a mi életünk,
mint ahogy volt régebben,
játék helyett keresgélünk
szörnyeket a felhőkben,

Fehér, barna babszemekkel,
katonásdit játszottunk,
és sok vészes ütközöttel
nem fogyott a csapatunk.

Volt katona nekünk bőven,
volt paszuly a kamrában,
játék nélkül is felnöttem
egy háborús világban.

2008. január 22.
London, Ontario

KORÁN VAN MÉG

Korán van még, éjfél után
két óra,
De nem bújok vissza én már
ágyamba.
Szembe nézek a világgal
ily korán,
Mert elrohan életem, mint
éjszakám.

Nem olyan rég virág nyílott,
kertemben,
Forró vágyak égtek az én
szívemben,
De már lassan őszben élek,
fogy erőm,
Napról-napra egyre érzem,
nincs időm.

Úgy elrohant rövid életem,
mint a nyár,
Érzem, hogy az örök hajnal
közel már.
Nemsokára múlik az éj,
felvirrad,
És nekem az új napsugár
erőt ad.

Új fényeket látok én már
előttem,
De az éjfél is meglátom
mögöttem...
Korán van még, éjfél után
két óra,
De már várok a közelgő
hajnalra.

2008. január 23.
London, Ontario

SZÁZ KILOMÉTER

Havas úton, sűrű ködben
Fogorvoshoz hajtok én.
Hosszú út van én előttem
Csütörtöknek reggelén.

Korán reggel ideértem,
Ebbe a szép városba,
Ahol gyógyítást reméltem,
Az én letört fogamra.

Délutánra kész lett minden,
Türelmesen megvártam,
Egy könyvtárban én leültem,
És verseket faragtam.

Simcoe város közelében
Volt régen az otthonom,
Ám májusban elköltöztem,
De itt van az orvosom.

Ha eljövök ide nyáron,
Semmi ez a távolság,
De a havas, ködös úton
Ez nekem is fáradtság.

Kihasználom az időt itt,
Szétnézek a városban,
S összegyűjtöm emlékeiket,
Itt a helyi könyvtárban.

Ha van nekem toll és papír
Nem vagyok én egyedül
Bolond szívem verseket ír,
S a nap gyorsan elrepül.

2008. január 24.
Simcoe, Ontario

EGY RÉGI EMLÉK

Simcoe város közepében
csörgedezik egy patak,
és a fodros folyó vízben
tanyáznak a vadludak.

A kis patak tóvá bővül,
be van fagyva partjánál,
és a jegen körös-körül,
kacsa, liba álldogál.

A vadkacsák és vadlibák
nem repülnek délre le,
a turisták jól táplálják,
itt maradnak télére.

Megszelídült kacsa, liba,
nem bántják a lakosok,
kicsik, nagyok járnak oda,
s hozzák a jó falatot.

Mi is vettünk kenyereket,
szétszórták az unokák,
ahogy szórták körül vették
vadkacsák és vadlibák.

Milyen furcsa a vadmadár,
ide száll a lábunkhoz,
többé talán nem is vad már,
annak, ki jó ételt hoz.

Körülöttünk kacsa, liba,
alig tudunk lépkedni,
emlékekkel térünk haza,
mit nem lehet feledni.

2008. január 24.
Simcoe, Ontario

EGY TÉLICSOKOR

Kinézek a kiskertünkbe,
nincsen virág sehol sem,
de ilyenkor januárban
a zúzmara megterem.

A zúzmara nekem virág,
elolvad, ha leszedelem,
virágzik az bokron, fákon,
én virágként szeretem.

Szeretetem megmutatom,
ha a kertben sétálunk,
s a zúzmarás cédrusfánál
nézegetve megállunk.

Csodáljuk a fehér csokrot,
ami van az ágakon,
kéz a kézben mellé állunk,
s gondolatban átadom.

Nem adhatok ma virágot,
a kiskertünk havas még,
a kertünkben hideg tél van,
akármilyen kék az ég.

Virág helyett megöllelek,
csókjaimmal köszöntlek,
párom vagy már évek óta,
és én ma is szeretlek.

Szeretetből csokrot kötök,
és versemmel átadom,
mindig tiéd szeretetem,
mert te vagy a virágom.

2008. január 25.
London, Ontario

ÖKUMENÉ

Bibliáink mind egyformák,
Tartalmazzák Isten szavát;
Ugyanegy a hitvallásunk,
Mégis sok, sok a vallásunk.

Jézus Krisztus imádsága,
Benne van a Bibliába',
Az imáink is egyformák,
A híveink együtt mondják.

Isten gyermekei vagyunk,
De nem egy az akaratunk,
Százféle a mi templomunk,
Vajon, vajon mi a bajunk?

Vannak, akik próbálgatják,
Hogy vallásink összehozzák,
Ebből lett az ökumené,
Hol az egység a híveké.

Januárban összefogunk,
Ökumené napot tartunk,
Együtt vagyunk Istenünkkel,
Sok keresztyén testvérünkkel.

A mennyekig küldjük imánk
Magasra száll a zsolozsmánk,
Fohászkodunk reménységgel,
Énekelünk buzgó szívvel.

Isten gyermekei vagyunk,
Ő kapcsolja össze szavunk;
Összeköt ma katolikust,
És sok buzgó reformátust.

2008. január 28.
Hamilton, Ontario

VISZÁLYOK

Népünk között a viszályok
Olyanok, mint a nadályok,
Kiszívják a vérünk, erőnk,
Mebénítják az agyvelőnk.

Népemhez ma így kiáltok:
A hazánkon van egy átok,
Mert a sorsunk rágalmazás,
Veszekedés és széthúzás.

Kinek jó e békétlenség?
Rajtunk nevet az ellenség,
Önmagunkat pusztítjuk el,
Ha haragunk nem adjuk fel.

Harcainkban visszakozzunk!
Ne egymással hadakozzunk!
Hagyjuk el a veszekedést,
Az örökös sértegetést.

Ha valamit másképp látunk,
Mint egy másik honfitársunk,
És elmondja véleményét,
Ne átkozzuk meg a létét.

Van ellenség mi közöttünk,
S kívül is van ellenségünk,
De nekem csak az ellenség,
Ki akarja hazánk vesztét.

Aki pedig nincs ellenünk,
Az talán a mi emberünk,
Ha pedig ő másképpen lát,
Lehet még ő egy jó barát.

2008. január 28.
London, Ontario

EGY KISEBB VILÁG

Valamikor hajdanában
Pecúr voltam Patakon.
Kisdiákként járkálgattam
A tágas, nagy utcákon.

Tiszakarád szülöttjeként
Ott kezdtem az iskolám,
És falusi kisgyermekként
Sárospatak várt reám.

Szülőfalum, régen sáros,
Távolabb volt akkor még,
De a messzi híres város
Azóta "jött" közelébb.

Amikor még kicsi voltam,
Minden nagy volt Patakon,
De mikor most arra jártam,
Összeszűkült mind nagyon.

Ünnepekre mentünk haza,
Hazavitt a kisvonal,
Nem láttuk mi akkor soha
A mostani buszokat.

Utaztunk mint kisdiákok,
Azt gondoltuk: messzire;
De ma már az utazások
Összementek percekre.

Tiszakarád - Sárospatak,
Nagy volt rég a távolság,
De ahogy az időm halad,
Egyre kisebb a világ.

2008. január 30.
London, Ontario

HÚ REMÉNYEM

Éltet adó hű reményem!
Te kísérsz el mindig engem!
És ha fogynak az éveim,
Ne fogyjanak reményeim.

Már mögöttem ifjúságom,
Kevés volt a csalódásom,
Maradj mégis közelemben,
Adj erőt a küzdelmemben.

Taníts engem mosolyogni,
Embereknek erőt adni,
És ha látok szenvedőket,
Te adj nekem új erőket.

Vedd el tőlem kétségemet,
Úzz el minden sötétséget,
Ne éljek az éjszakában,
Hanem fényes napsugárban.

Hogyha jönnek a viharok,
Akár kicsik, akár nagyok,
Amik engem ostromolnak,
Vezess, amíg elvonulnak.

Legfőbbképpen arra kérlek,
Hogy népemen segíthessek;
Adjak nekik reményemből,
És az erős, mély hitemből.

Éltet adó hű reményem!
Te kísértél mindig engem,
Te voltál az én vezetőm,
Így rendelte a Teremtőm.

2008. január 30.
London, Ontario

NAPTÁRFA

A naptárom virágzó fa,
Hullatja a virágát,
Lepereg a sok-sok lapja,
Ha elhagyja az ágát.

Nem lehet ezt locsolgatni,
Nem nőnek rá új napok,
Ez csak egyszer tud kinyílni,
S lehullanak a lapok.

A hónapok ágak a fán,
Van akié rengeteg,
És akié pedig fogytán,
Azé hamar lepereg.

Szaporodik a száraz ág
A virágzó naptárfán,
Egyre hervad a sok virág
Az én őszöm derekán.

Naptáromon tél közeleg,
Lehullanak a napok,
De a szívem nem kesereg,
Továbbra is víg vagyok.

Januárnak végén vagyok,
Itt lesz holnap február,
Úgy elrepültek a napok,
Hogy egy ágnak vége már.

E hónapnak a legvégén,
Naptárfámat nézem én,
S az életem múltó őszén,
Könny nő a fák levelén.

2008. január 31.
London, Ontario

PRÉSELT HÓVIRÁG

Valamikor réges-régen,
Mohás erdő közepén,
Vadontermő hóvirágot
Februárban szedtem én.

Két virág volt összenőve,
Mint valami házaspár,
Egyik felét kérte tőlem,
Ki szebb volt száz virágnál.

Odaadtam a lánykának,
Kiskönyvébe bezárta,
Arra kért, hogy mikor meghal,
Vigyem párját sírjára.

Elkerültem messze földre,
És ő tőlem messzebbre,
Én talán még hazamegyek,
De ő nem jön sohase.

Megvan még a hóvirágom,
Kifakult a kék színe,
Mert az idő, gonosz idő,
Bársony színét kiszedte...

Üzenet jött ma hazámból:
Kinyílott a hóvirág.
Tavaszt jelző, téltemető
Jelzi: Itt az új világ.

Ó, gyönyörű hóvirágok!
Nyíljatok egy sírhelyen,
Súgjátok meg a rózsámnak
Én még most is szeretem.

2008. január 31.
London, Ontario

AZ ÉN NAGYVILÁGOM

Ott van az én nagyvilágom,
Ahol van a kis országom,
Szőke Tisza partjánál,
És a Bodrog folyónál.

Volt lakásom más országban,
Mégis mindig hazavágytam,
Vonz engem a Bodrogtörzs,
Emléke hív és üldöz.

Külföldön is kék az égbolt,
Odahaza mégis szebb volt,
A virág is színesebb,
És a gyümölcs édesebb.

Ez tőlem nem elfogultság,
Hogy a hazám, Magyarország,
Minden honnál szebb nekem,
Mert ott kezdtem életem.

Azok, kik barátim voltak,
Fiatalon már meghaltak,
Csak sírjaik hirdetik:
Ki az, aki ott nyugszik.

Gyerekeik nem ismernek,
De azért nem idegenek,
Arcaikban meglátom,
Egy-két régi barátom.

Gondolatban én bejárom,
Az én régi nagyvilágom,
Nyugodtabb az én lelkem,
Ha én otthon lehettem.

2008. február 1.
London, Ontario

VAKÍTÓ FEHÉRSÉG

A fehérség oly vakító,
Tegnap óta esik a hó,
Városunkat betakarta,
Fehér lepel van ma rajta.

Sepregettem, lapátoltam,
Reggel óta havat toltam,
Hóhegy nőtt a járdáinkra,
Mert a felhő egyre ontja.

Ennyi havat rég nem láttam,
Mit tehetek? Február van;
Havas most az egész határ,
Fagyoskodik a sok madár.

Én nem tudom hova bújtak,
Tegnap óta nem daloltak,
Nem láttam ma egyet se még,
Rájuk fagyott hó és a jég.

Idebent a rádiónk szól,
Az énekes nyárról dalol,
Víg nótája bár melegít,
A sok havon az sem segít.

Szeretnék én kékebb eget,
Minusz tíztől melegebbet,
Süssön a nap magasabbról,
Nem pedig az ég aljáról.

A tél nekem úgy lenne jó,
Hogy csak oda esne a hó,
Ahol a gyerekhad várja,
S nem kén menni iskolába.

2008. február 1.
London, Ontario

KOPÁR ÁGAK

Nézem a kopár ágakat,
Levél egy ágon se maradt.
Megsárgult a lombok zöldje,
S lehullott a fagyos földre.

Lehunyta a föld a szemét,
Lefektette fáradt fejét;
Koporsóba bújt télére,
Hulló hó a szemfedője.

Szép halotti lepel a hó,
Viharos szél az altató,
Megrázza a takaróját,
S elfütyüli gyásznotáját.

Még az egek is gyászolnak,
Sötét felhők felvonulnak,
De könnyeik hófehérek,
Alászállnak gyászlepelnek.

Ahogy nézem az elmúlást,
Látom már a megújulást,
Nézem a sok jégvirágot,
És mögöttük tavaszt látok.

Minden telünk egy elmulás,
Aztán jön a feltámadás,
Megújulnak a volt lombok,
Kizöldülnek rétek, halmok.

Megszületik egy új élet,
Kinőnek az új levelek,
Nem lesz kopár többé az ág,
Megkezdődik egy új világ.

2008. február 4.
London, Ontario

ÁLOMBELI UTAZÁS

Ha álmomban utazgatok
Ezüstfelhők fölött,
Akkor mindig kutatgatok
A csillagok között.

Holt lelkeknek csillagai
Fénylenek előttem,
Egy gyermekkor barátai
Ragyognak az égben.

Sok ismerőst látok itt fenn,
Feljöttek már régen,
Ugyanúgy, mint az életben,
Köszöntenek engem.

Családtagok és barátok!
Mi történt veletek?
A földet rég elhagytátok,
Hamar eljöttetek.

Élteteknek a gyertyája
Mindkét végén égett,
Az hozott az új hazába,
S adott egy új létet.

Elmélkedve nézegetem
A fényes arcokat;
Csillaglelkek régen velem
Harcolták harcukat...

Az álmomból felébredek,
Istenemtől kérdem:
Mért mentek el az emberek?
Mi célod van velem?

2008. február 4.
London, Ontario

RÉG JÁRTAM OTTHON

Régen jártam a falumban,
Nem mehettem haza én.
Tíz éve, hogy otthon voltam,
Egy forró nyár közepén.

Virág nyílott a kertekben,
Gólyák kicsit neveltek,
S istállókban, ereszekben
Hangos volt a sárfészek.

Fészkeikből fecskék szálltak,
Magasba, hol kék az ég,
Mint a villám bogarásztak,
Nem készültek menni még.

Rokonokat köszöntöttünk,
Lakomáztunk vidáman,
Az ifjakkal ismerkedtünk,
Akiket még nem láttam.

Az én falum megváltozott,
Ahogy múltak az évek,
Minden évszak újat hozott,
Azoknak kik ott éltek.

Én bizony már ritkán látom
A falumban lakókat,
De azért még ma is vágyom
Viszontlátni arcukat.

Nem tudom, hogy eljutok-e
Egyszer még a falumba?
Ha nem volna olyan messze,
Hazamennék holnapra.

2008. február 4.
London, Ontario

A SZÜLEIM LELKE

Édesanyám, édesapám
Eltávoztak tőlem rég,
Odafenn a menyországban
Otthonuk a magas ég.

Ők vigyázzák lépteimet,
Ha az útra kimentem,
Hűen őrzik álmaimat,
Ha sötét van köröttem.

Ha jönnek a téli napok
Égi lánggal üzennek,
S elveszik a szél hidegét
A zimankós vad télnek.

Mikor a nap forrón hevít,
És megizzad homlokom,
Hűs szellővel köszöntenek,
És megtörlik az arcom.

Ha megbotlik az én lábam,
S nehéz nékem felállni,
Hozzám jönnek a szüleim,
Hogy el tudjak indulni.

Ha bánat ér vagy csalódás,
És nem tudom mit tegyek,
A jó anyám és az apám
Letörlik a könnyeket.

Velem vannak éjjel, nappal,
Szeretetük elkísér,
Bár meghaltak réges-régen,
Az ő lelkük tovább él.

2008. február 4.
London, Ontario

MI SZERETNÉK LENNI?

De szeretnék király lenni
Egy olyan országban,
Ahol nincsen veszekedés,
S örök békesség van.

De szeretnék humusz lenni,
Sok búzát teremni,
És a konkolyt, vagy a tövist
Mélyre eltemetni.

De szeretnék kovács lenni,
Börtönökbe járni,
Szabadságért meghurcoltnak
Láncait levágni.

De szeretnék gazdag lenni,
Sok pénzt kiosztani,
És a szegény szolganépnek
Örömet okozni.

De szeretnék madár lenni,
Magasan repülni,
A szomorú magyar népnek
Vidám dalt dalolni.

De szeretnék költő lenni,
Szép verseket írni,
És a gyáva embereket
Lelkesen biztatni.

Sok minden szeretnék lenni,
De vágyam csak álom,
Bár a vágyam nem teljesül,
A verseket írom.

2008. február 4.
London, Ontario

VÁROM AZ ESŐT

Feltámadt a viharos szél,
Haragjában üzen a tél,
De azt mondja a rádió,
Nem fog esni ma este hó.

Záporosó fog majd esni,
És az ég is fog dörögni,
Villámlást is kapunk vele,
Meggyengül a tél ereje.

Igen várom a menydörgést,
Mert meguntam a hóesést,
Esőt nem kell lapátolni,
Csatornákba el fog folyni.

Gyere eső! Küldd felleged!
Ürítsd ki ránk a te könnyed!
Fehér hótól jobb ez nekünk,
Légy ma este a vendégünk.

Boldogságunk teljesebb lesz,
Ha egy kicsit melegebb lesz,
Tíz fok nekünk megfelelő,
Ez nekünk már túl jó idő.

Az időjós tízet mondott,
Kisebbit is elfogadok,
Amíg plusz a hőmérséklet,
A telünknek véget vethet.

Nézegetem a hőmérőt,
És már várom a nagy esőt,
A telet ma messze űzöm,
És az esőt megköszönöm.

2008. február 4.
London, Ontario

AZ ÉN MÚZSÁM

Ha csak a szerelem
buzdítana dalra,
akkor a szívemben
tétlenség honolna.

Szép az erdő zöldje,
hús patak forrása,
de szobám csendjébe
is bejön a múzsa.

Zörget az ajtómon,
bebocsátást kíván,
helyét megmutatom,
s odaül ő hozzám.

Kezemet megfogja,
verset ír helyettem,
kellemes a hangja,
gondosan figyelem.

Napról-napra súgja:
Légy pozitív mindig,
ne légy pesszimista,
hozzád az nem illik.

Biztasd a népedet
békés munkásságra,
keresse a szépet,
nemzeted javára.

A kedves beszédet
a szívemben tartom,
s biztatom népemet
bátorító hangom.

2008. február 6.
London, Ontario

A MÉHKIRÁLYNŐ

Méhecskék a kaptárukban
Télen sokat alszanak,
És a sötét éjszakákban
Bús meséket hallgatnak.

Odamentem a kaptárhoz,
Hallgattam a méheket,
De amit én ott hallottam
Elszomorít egy cseppet.

Volt régen egy ifjú király,
Álruhába öltözött,
Elindult ő párt keresni,
Gazdag úri nép között.

Eléjött egy fényes dáma,
Arannyal volt díszítve,
És a király a fényt látva
Feleségül elvette.

Boszorkány volt ez a dáma,
A királyt megátkozta,
Azt kívánta: a méhek közt
Legyen örök rabszolga.

Azóta e volt királynak
Méhkaptár az otthona,
De többé nem uralkodik,
Dolgozik, mint rabszolga.

A méhkasban van királynő,
De férjhez ő nem megyen,
Dolgoztatja a szolgálait,
S munkájukból méz terem.

2008. február 6.
London, Ontario

ÖRÖKKÉ ÉLSZ

Koporsó a szívem,
abba vagy temetve,
üvegből van annak
rózsaszín fedele.

Ha kívánlak látni,
a szívembe nézek,
látom szépségedet,
bár múlnak az évek.

Fénylik égi arcod,
szemeid csillognak,
ahogy a szívemből
reám pillantanak.

Kinyújtott kezedet
megfogom én újból,
s kiemellek némán
koporsó sírodból.

Vajon miért fáj ma
viszontlátni téged,
és miért fáj mindig
az elmúlt emléked?

Nem csókoltál soha,
mégis ég az ajkam,
emlékedet gyakran
elsírom egy dalban.

Koporsó a szívem,
abba vagy temetve,
nem érint a halál,
örökké élsz benne.

2008. február 6.
London, Ontario

KORAI KÖSZÖNTÉS

Február már megkezdődött
egy hete,
de egy barát ma köszöntött
újévre.

Jót kívánni még nem késő,
gondolta,
bár már lejárt az esztendő
újvolta.

Újév óta oly sok minden
történt már,
gondolhatom, hogy énnekem
itt a nyár.

Meddig illik jót kívánni
újévre?
Mert akarom ma letudni
jövőre.

Ha netalán foglalt leszek
újévkor,
már korábban köszöntelek
húsvétkor.

Szeretném ha kívánságom
elérne,
éppen ezért eljuttatom
előre...

Február már megkezdődött
egy hete,
de egy barát ma köszöntött
újévre.

2008. február 7.
London, Ontario

JÉG ÉS HÓVIHAR

Kipróbálja türelmünket,
a zimankós, fagyos tél:
jégvihart hóvihar követ,
de a szívem még se fél.

Elfogadom, amit kapunk,
akkor is ha hó és jég,
amíg februárban vagyunk,
nem jöhet a tavasz még.

Jégpáncél van az ágakon,
a tehertől letörnek,
és szerteszt az utcánkon,
halottakként fekszenek.

Jégtől letört vastag ágak,
mint a puska ropognak,
büszke fákat, koronákat
jég terhei szétzúznak.

A vasbeton oszlopokon
a villanydrót elszakadt,
tűzijáték volt az úton,
úgy szórta a szikrákat.

Alig szűnt meg a jégeső,
kaptunk mi egy hóvihart,
és a fagyos hó-lepedő,
egy vármegyét eltakart.

Kipróbálja türelmünket,
a zimankós, fagyos tél:
jégvihart hóvihar követ,
de a szívem még se fél.

2008. február 7.
London, Ontario

SZENVEDTEM ÉN

Szenvedtem én ma délután,
Elmondom én rímekben:
Másfél óra hajtás után
Egy városba érkeztem.

Bementem egy épületbe,
Két hatalmas nagy ajtón,
Onnan lettem elvezetve,
Szűk, kanyargós folyosón.

Álarcosok vártam énrám,
De láttam a szemüket,
Megmutatták a kis szobám,
Elfoglaltam székeket.

Reflektor volt a plafonon
A szememet behunytam,
De előtte az asztalon
Éles szerszámot láttam.

Két fűrőt is láttam egyszer,
Nem volt időm szétnézni,
Mert odajött a fő mester,
És megkezdett kínozni.

Tett valamit az én számba,
Nem tudtam én beszélni,
Hozzákezdett azon nyomba'
Egy nagy tűvel szurkálni.

Két órán át, amíg ültem,
Szenvedtem én eleget,
De végül a fogorvosom
Kiszedte az ideget.

2008. február 8.
London, Ontario

CSATAMEZŐ

Kishazánk ma csatamező,
Csatamező és vérfürdő;
Egymás ellen kivonulunk,
Társainkra kardot húzunk.
A mi harcunk belháború,
Jaj Istenem! De szomorú.

Ha ellenség jön távolról,
Megismerjük zászlójukról,
De mikor a zászlónk alatt,
Látjuk a ránk törő hadat,
Igen nehéz így harcolni,
Ellenséggel csatát vívni.

Buzdítgatjuk harcra népünk,
De jön köztük ellenségünk;
Itt élnek az országunkban,
Talán épp a városunkban;
Egyenruha nélkül járnak,
Utcák sarkán reánk várnak.

Nem elég csak harcba hívni,
Nem elég csak csatát vívni,
Sebeinkből amíg vérzünk,
Orvosokra van szükségünk;
Szükségünk van gyógyítókra,
Nem pedig csak koporsókra.

Kishazánk ma csatamező,
Csatamező és vérfürdő,
Egymás ellen kivonulunk,
Társainkra kardot húzunk.
A mi harcunk belháború,
Jaj Istenem! De szomorú.

2008. február 10.
London, Ontario

AKÁCMÉZ

Bejárok én számos utat
szálló éveimben,
és a szívem mindig kutat
kedves emlékimben.

Keresem a legszebb tájat,
a legszebb álmom,
és ilyenkor kislelátom
magam előtt látom

Bár sáros volt sok utcája,
nem néztem a földre,
hanem fel a magasságba,
az akácfürtőkre.

A tavasznak eljöttkor
megteltek a kertek,
és az akác virágzaskor
méhek döngicséltek.

Aranysárga akácmézet
ettünk kiskanállal,
e szép mézes emlékeket
elhoztam magammal.

Kanadában van akácméz
magyar felirattal,
a hazámból egy kicsi rész,
vesszük szorgalommal.

Akácmézes emlékeim,
gyakran visszatérnek,
ahogy eszem, a vágyaim,
kislelumba visznek

2008. február 11.
London, Ontario

NEM VAGYOK PETŐFI

Az én szerény verseimmel
nem versenyzem Petőfivel,
én egy más világban élek,
másak ma már az igények.

Nem járok én lányok után,
csókjaikra se vágyik szám,
elmúltak az ifjú évek,
hű párom van, vele élek.

Ha bemegyek a konyhába,
nem gyújtok rá a pipámra,
utálom a dohány füstjét,
nem keresem a menyecskét.

Nem járok én mulatozni,
cimborákkal tivornyázni,
nem iszom én sört, pálinkát,
de szeretem Tokaj borát.

Írásimban van vagyonom,
van kisházam és nem fázom,
nincs sehol folt a ruhámon,
a nagy utat kocsin járom.

Petőfi írt szép lányokról,
szerelemről, szabadságról,
egy nagy gondolat bántotta:
ne haljon meg párnás ágyba'.

Tudom, nem vagyok Petőfi,
nem akarok még meghalni,
úgy lesz boldog végső órám,
ha szabad lesz az én hazám.

2008. február 11.
London, Ontario

BODROGKÖZ

Ott születtem, hol a Tisza
és a Bodrog kanyarog,
ezer évig itt éltek a
honfoglaló magyarok.

Nem védett gát egy ideig,
ha áradt a két folyó,
s a Bodrogtózt réttől rétig
eltakarta egy nagy tó.

Ideszálltak a vadkacsák,
kicsinyüket nevelni,
jól meghíztak itt a rucák,
szerettek itt úszkálni.

A vadászok megfigyelték
hol úszkál a vadkacsa,
marha tökkel körülvették,
és a madár megszokta.

Egy-két tököt kibelevve,
a fejükre ráhúzták,
s beültek a mély mederbe,
a rucák ezt nem tudták.

A vadkacsák le-lebuktak,
nagy veszély várt rájuk,
mert akik a vízbe bújtak
megragadták a lábuk.

Vadászaink biz' így éltek
valamikor réges-rég,
mielőtt még szántóföld lett
e mocsaras mindenség.

2008. február 12.
London, Ontario

ANYÁM MUSKÁTLIJA

Kisfalumból elköltöztem,
Járdasziget körülöttem,
Kiskertem egy cserép virág,
Ez nekem a kertész világ.

E muskátli kedves nekem,
Öntözgetem, szeretgetem,
Emlék ez a kisfalumból,
Édesanyám sírhalmáról.

Kitettem az ablakomba,
Hadd érje a napsugara,
Láthatja az egész város,
Piros színe sose gyászos.

A muskátlim él, virágzik,
Ablakomból messze látszik,
Szinte lángol a napfényben,
Smaragd csillog levelében.

Jelképe ez egy hű szívnek,
Örömnök és szenvedésnek,
Mert a fia elment messze,
Messze földre, idegenbe.

A falumban egy sírhalom
Gondolatban locsolgatom,
Könnyem hull e muskátlira:
Az én anyám sírhalmára...

Ha elmész a mi házunknál,
Állj meg az én ablakomnál,
Nézz rá az én muskátlimra:
S emlékezz a jó anyámra.

2008. február 13.
London, Ontario

A ROSSZ-TISZÁNK

A házunknál volt a Tisza
Holt ága,
A faluban úgy hívtuk, hogy
Rossz-Tisza.

Átvágták a Tisza kanyart
Falunknál,
Azóta a régi meder
Vize áll.

De ha jött az őszi eső
Megáradt,
Hullámával próbálgatta
A gátat.

Nyáron a víz a holt ágban
Megmaradt,
Ember, állat ott fürdött a
Kert alatt.

Sulyom is nőtt egyik felén,
Szerettük,
Sóskát, szedret a víz partján,
Megettük.

Hideg télben az álló víz
Befagyott,
Csúszkálni és korcsolyázni
Jó volt ott.

Rossz-Tiszának neveztük a
Holt ágat,
De évente Nagy-Tisza lett:
Megáradt.

2008. február 14.
London, Ontario

ENYHÜL A TÉL

Már korábban ébred a nap,
S később jár pihenni,
A természet biztatást kap,
Hogy a tél megy aludni.

Magasabbról süt már a nap,
De azért még hűvös van.
A fagyos szél süvít, harap,
Tán velünk van haragban.

A zúzmara rég elporladt,
De néha még hull a hó,
És ha egyszer az elolvadt,
Akkor mondjuk: Csuda jó!

A folyó még be van fagyva,
De a jege meggyengült,
Gyorsan futó víz nyaldosta,
Ahogy a tél megenyhült.

Tegnap láttam egy kis gerlét,
Cédrus bokrunk szemlélte,
Hozzánk hozta a szerelmét,
Talán itt lesz a fészke.

Bennem ég a tavaszvárás,
Bár nem múlt el február,
Tudom, akkor jön az áldás,
Ha fecskéket látok már.

Már korábban ébred a nap,
S később jár pihenni,
A természet biztatást kap,
Hogy a tél megy aludni.

2008. február 14.
London, Ontario

TÉRDIG ÉRŐ HÓ

Sok millió kis hópehely
Repül le ránk naponta,
Fent az égben szűkös a hely,
És egy angyal kiszórja.

Hófelhőkbe bújik az ég,
Ha a földön hideg van,
Ami bizony nem semmiség,
Minket véd e hópaplan.

A hópaplan a földeken
Védi létünk magvait,
Fekszik rajta türelmesen,
Erdőt, mezőt beborít.

Túl vastag most a takaró,
De tudom, hogy elolvad,
És bár térdig ér ma a hó,
Ez is csak emlék marad.

Elfogyott már a türelmem,
Fárasztó e fehérség,
Mondogatom én szüntelen:
Zárulj be te havas ég!

Nem hallgat rám a hóangyal,
Tovább szórja a havat,
Így hát várom kitartással,
Hogy a tél majd elhalad.

Sok millió kis hópehely
Eljött hozzánk a télen,
A réteken van neki hely,
Ott maradhat felőlem.

2008. február 15.
London, Ontario

FELSZÁLLOK ÉN

Felszálok ma a magasba,
Lent hagyom a földünket,
Odafentről nézek vissza,
S látok minden felleget.

Magyarország ege felett,
Látok én egy nagy felhőt,
Amit szél és vihar kerget,
Mégsem ontja az esőt.

Elszomorít ez a látvány,
Villámlanak a felhők,
Mert a Duna, Tisza táján
Zokognak a szenvedők.

Könny öntözi ma a földem,
Amit mosott piros vér,
S bármennyire törölgetem,
Bús panaszuk hozzám ér.

Parlamenti hazugságot
Hall a népünk naponta,
S nem látja az igazságot,
Mert a kormány eldugta.

Bátorítom bús népünket:
Bízzál újból kishazám!
De amíg e csürhe vezet,
Hasztalanul szól a szám.

Mégis küldöm biztatásom:
Ne keseredj el soha!
Higgy, remélj, küzdj, kisországom!
S nem lesz sorsod mostoha.

2008. február 15..
London, Ontario

A VÉN AKÁC

A Rákóczi utcán végig
Virágzik sok akácfa.
És felszáll a magas égig
Virágának illata.

Megállok a kiskapudnál,
Kihívlak a tornácra,
Tudom ma is odavártál,
S leülünk a lócára.

Ott látjuk a vén akácfát,
Szél ringatta levelét,
Nézzük hófehér virágát,
Rajta a sok méhecskét.

Letelepszik a Komondor
Lábunk mellé a földre,
A cica meg ott dorombol
Kedves rózsám ölébe'.

Ilyen fehér lesz a ruhád,
Mint az akác virága,
Rózsapiros lesz az orcád,
Mikor jössz a templomba.

Így terveztük mi a jövőt
A virágzó akácnál,
És terveztük az esküvőt
Egy parányi lócánál...

Kiszáradt rég az akácfa,
Nem terem már virágot,
De a rózsám nem láthatja,
Itt hagyta a világot.

2008. február 15.
London, Ontario

CSALÁDIÜNNEP

Aranyló napsugár
táncol a havon,
előttem egy madár
járkál az úton.

Megáll és kapargál,
élelmet keres,
de sehol nem talál,
a föld túl jeges.

A boltból jövök épp,
élelmet vettem,
s e madár olyan szép,
megtetszett nekem.

Megsajnáltam szegényt,
zacskómba nyúltam,
és egy kis süteményt
eléje szórtam.

Nem madár eledel,
tudom, mit vettem,
de neki jobban kell,
mint kell énnekem.

Ünnep van minálunk
a család napja,
és a mi madarunk,
családunk tagja.

Megosztom élelmem,
van még mit ennem,
így az én ünnepem,
szebb lesz énnekem.

2008. február 18.
London, Ontario

“SÜSS FEL NAP!”

Alvó fákon és bokrokon,
És itt-ott egy hófúváson
Napsugarak játszanak.
Rongyos lesz a hótakaró,
Elnyeli majd a koporsó,
A sírok már látszanak.

Gyertek meleg napsugarak!
Olvassátok el a havat!
Temessétek a telet!
Ha kivirul majd a kertünk,
Megújul a mi reményünk,
Mert eljön a kikelet.

A tavasznak kis hírnöke,
Megjelent már az erdőbe’,
Kibújt a szép hóvirág.
A rózsáink még alusznak,
Talán ők is álmodoznak,
Hogy eljön egy új világ.

Ébredjete, ha még éltek!
Hamar vége lesz a télnek,
Melegebb a napsugár.
Fogynak már a hófúvások,
Egyre olvad a takarótok,
És jön rátok egy új nyár.

Élvezem a napnak fényét,
A tavasznak egy hírnökét,
Áldás ez a napsugár...
A “Süss fel nap” játékdalom,
Most örömmel eldalolom,
Mert egész nap sütött már.

2008. Február 18.
London, Ontario

AZ ÉN SZERELMEM

Nem igaz a szerelem,
Ami gyorsan múlik,
És mint egy fa levele
A nyár után hullik.

Maradandó szerelem
Leköt mindörökre,
Leláncolja lelkünket
Egész életünkre.

Ha szellőként tovaszáll
A forró szerelmem,
Az érzelmek mámorát
Megsemis érdemlem.

A szerelmem tarka rét,
Nem egy sivár puszta,
De ha egyszer elhervad,
Nem nő talán vissza.

A szerelmem, mint az ég
Kék színével ragyog,
Nem csúfítják el soha
Dühöngő viharok.

A szerelmem ifjan tart,
Őrzi ifjúságom,
S az életem attól lesz
Egy gyönyörű álom.

Igaz az én szerelmem,
Bár múlnak az évek,
Boldogságom benned van,
Mert te vagy az élet.

2008. február 18.
London, Ontario

MAGYAR NÉPEM

Reggel, délben, este kérdem:
Mivé leszel magyar népem?
Napról-napra rád gondolok,
De választ én sosem kapok.

Mikor nagy volt a te hazád,
Álmélkodva néztek terád,
De ki tőled otthont kapott,
Ellened az fegyvert fogott.

Országodat felvagdalták,
Szomszédidnak odaadták,
Maradékát most árulják,
Valutáért mind eladják.

Erdélyben és Felvidéken,
Kárpátalján, Délvidéken,
Szomorú lett a te sorsod,
Idegenek jármát húzod.

Meggyalázzák örökséged,
Könnyel telt meg eleséged.
Árpád népe! Megengeded,
Hogy átírják történelmed?

Meddig úszol még az árral?
Körülvesznek hazugsággal.
Árpád népe! Árpád népe!
Ne menj tovább a vesztedbe!

Vedd vissza az ősi jussod!
Tartsd meg a te magyarságod!
Tégy valamit! Ne légy gyáva!
Hozz egy jobb kort a hazádra!

2008. február 19.
London, Ontario

SZÍNESFÉNYKÉP

Bár elmentél, itt vagy velem,
Mosolygásod őrzi szívem,
Bennem él még az emléked,
Megőriztem a fényképed.

Gondolatom hozzád repül,
Hogy ne maradj te egyedül,
A távolban ne szomorkodj,
És nélkülem ne búslakodj.

Az emléked még visszajön,
Eláraszt, mint egy vízözön,
Álmokat sző lelkem újra,
Ha a szemem képed látja.

Szárnyat ad az emlékezés,
De bizony ez nagyon kevés;
Árnyék csak a gondolatom,
Kezed élve nem foghatom.

Árnyad jön és el is megyen,
Felém jössz a sűrű ködben,
Majd eltűnik fénylő képed,
De megmarad a fényképed.

Most is a te képed nézem,
Visszahozza sok emlékem,
Látom a te csillag szemed,
Mindig őrzöm az emléked.

Bár elmentél, itt maradtál,
A szívembe nyarat hoztál,
És a kedves szép emléked
Megőrzi e színes képed.

2008. február 20.
London, Ontario

FALUSI KIKELET

Mostan hosszú február,
De a nagyja elmúlt már,
Eljön egy új március,
És hírnöke: a krókusz.

Enyhébben fúj a szellő,
Messze száll a zord idő;
Meglolvad a hó és jég,
Meggékül a szürke ég.

Kizöldül majd az ugar,
Munkába áll a magyar,
Szánt, veteget, ültetget,
Megmunkálja a földet.

A falunkban réges-rég,
Télen pihent a pór nép,
Kikeletkor szolga lett,
De pénzt alig keresett.

Piciny földjét művelte,
Nagy családját etette,
Ruhát vett a vásárban,
Tengődött a világban.

Másképpen él ma a nép,
Földet művel a sok gép,
Kevesebb lett a jószág,
Meváltozott a világ.

Nagyon szép a kikelet,
De bizony az emberek,
Ma is sokat dolgoznak,
És szegények maradnak.

2008. február 20.
London, Ontario

ÖREG NÉNIKE

Hallgat ma a temető,
Nem jár a varjú se,
De bejött a Teremtő,
Egy kis pihenőre.

Az Ó Lelke végig száll
Sok havas sírhalmon,
Napról-napra erre jár
A lankás dombokon...

Jön egy öreg néni,
Keres egy sírkövet,
Lent, alatta kedvese,
Akit nagyon szeret.

Bús könnyei hullanak,
Egy kis sírhalomra,
S jégvirágot alkotnak
Késő alkonyatra...

Felcsendül egy közeli
Kápolna harangja,
De gyászában a néni,
A hangját nem hallja.

Mély álomba merült ő
Kint a Temetőben,
Meggzánta a Teremtő,
S hazahívta szépen.

Csendes már a temető,
Nem jár a varjú se,
De itt járt a Teremtő,
S elment a néni.

2008. február 21.
London, Ontario

KÖTŐJEL

Születés és halál között
Van az élet harca,
De a márványsírkövekre
Ez nincsen felírva.

Az életünk nincs említve,
Csak a születésünk,
És egy hosszú vonás után
Az, hogy meddig éltünk.

Egy kötőjel csak az élet,
Márványsírköveken;
Tetteimtől függetlenül
Kötőjel az életem.

A gyávának és a hősnek
Ugyanegy a jele,
Akármilyen becsületes,
Vonás az élete.

Gyilkos, rabló, a jó ember,
Egyházának papja,
Ateista, vagy egy hívő,
Azt a jelet kapja.

Férj, feleség, vagy fiatal,
Bármint munkálkodnak,
Életüknek a legvégén
Kötőjelet kapnak.

Lezárulhat a mi létünk
E rövid élettél?
Vagy talán a mi életünk
Több, mint egy kötőjel?

2008. február 23.
London, Ontario

KÉT POHÁR BOR

Elmentem a cserkészbálba,
két pohár bort megittam,
s ennyivel az ivászatom
egy évszakra letudtam.

Februárban volt ez a bál
januárban nem ittam,
ital nélkül, tiszta vízzel
mégis jókat mulattam.

Egy télére két pohár bor
több mint elég énnekem,
mert én a bort, a pálinkát
tisztá szívből megvetem.

Teszek mégis én kivételt
a Tokaji Aszúval,
de sajnos az Aszú ára
egyenlő az arannyal.

De ha mégis kishazámba
valamikor eljutok,
ígérem, hogy tokaji bort
két pohárral megiszok.

Valamikor tíz év múlva
inni fogok egyszer még,
tanúskodik erről nekem
a csillagos, magas ég.

Amikor én otthon leszek,
Tisza vízzel mulatok,
és közben az Aszú borból
két pohárral megiszok.

2008. február 25.
London, Ontario

HÁLYOGOS ÉSZ

Korlátozza meglátásod
egy hályog a szemedben,
segíthetnek az orvosok,
hogy látásod jó legyen.

Hályogodnak levétele
napjainkban ésszerű,
klinikára elmész vele,
s a műtéted egyszerű.

Jó látáshoz józan észre
feltétlenül szükség van,
ezenkívül a szemedre,
de egyiken hályog van.

Gondolom, a te agyadat
szintén hályog borítja,
nem látod te jól azokat,
kiknek te vagy barátja.

Hazug, csaló barátaid
megcsalják a világot,
mégis ők a pajtásaid,
hazugságuk nem látod.

Javítsd ki a szemedet,
jobb lesz a te látásod,
és cseréld ki az eszedet,
s cinkosaid meglátod.

A te agyad is hályogos,
nemcsak a te balszemed,
eredj el az orvosodhoz,
hátha megjön az eszed.

2008. február 25
London, Ontario

TÍZ GONDOLAT BÁNT

Tíz gondolat bánt engemet,
Felsorolok kilencet.
Nyolc itt bujkál a fejembe'
De csak hét jut eszembe.

Csupán hatról elmélkedem,
Nem is kell több énekem.
Öt ujjam van egy kezemen,
Öt gondom van énekem.

Gondolatom megszámláltam,
De csak négyet találtam...
Négy gondolat bánt engemet,
Folytatom hát versemet...

Négy bántalom az talán sok,
Így még egyet kidobok.
Három nekem éppen elég,
De csak kettőt szeretnék.

Két gondolat bánt engemet:
Az, hogy egyszer elmegyek,
Véget ér majd az életem,
El kell menni énekem.

Nincsen egyéb gondolatom,
Így hát azt is kidobom...
Eltemettem aggodalmam,
Ezért szabad maradtam

Egy gondolat bánt igazán,
És az tied kishazám.
Sok nehézség ér tégedet,
Veled zárom versemet.

2008. február 25.
London, Ontario

ELVÉSZ TESTÜNK

Elvész testünk kint a térben,
De lelkünk az örök létben
Megmarad.
Két szív láncá megszakadhat,
Lelkem láncá erős marad,
Nem szakad.

Bár már kezéd nem fogható,
Az emléked maradandó,
Végtelen.
Álmaimban veled vagyok,
Visszahoznak az angyalok
Éjeken.

Van országa a lelkemnek,
Amin belül az emléked
Megreked.
Vannak abban kéklőhegyek,
Kristálytisztá folyóvizek,
Tengerek.

Nagy távolság, idő és tér
A szívemben szépen elfér,
Nem megy el.
Örök fényvel emlékimben,
Őrizgetlek verseimben,
Örömmel.

Mulandóság és enyészet
Lefaragta emlékedet
Kisebbre,
De hű lelkem hazájában
Megmaradtál valóságban
Örökre.

2008. február 26.
London, Ontario

MINDEN FEHÉR

Minden fehér, az út havas,
Bosszankodik sok, sok utas,
Mert megállt a forgalom.
A hóesést bentről nézem:
Esik, esik nagyon szépen,
A szépségét csodálom.

A mai nap bent maradok,
Síkos utakon nem hajtok,
A vezetés most nem jó.
Bár a tavasz közeledik,
Nemsokára megjelenik,
És még ma is hull a hó

Elfogadom amit kapok,
Míg idebent dolgozhatok,
Dolgozom, nem pihenek.
Amikor én kicsi voltam,
A hóesést nagyon vártam,
Mert lehetett szánkózni.

Alig volt rég felelősség,
És amikor volt egy kis jég,
Korcsolyázni mehettem.
Elmúlt régen az az idő,
Mostanában nincs pihenő,
Munka az én életem.

Az örömöm ma az nékem,
A hóesést bentről nézem,
S visszanézek életemre...
Elmúlnak a hóesések,
De a régi szép emlékek
Megmaradnak örökre.

2008. február 26.
London, Ontario

NE TOVÁBB!

Fura agyam azt gondolja,
Csupán egy film az idő,
A Teremtő nekünk adja,
S mély hitünk a vetítő.

A teremtés képét látjuk,
- Igaz csak egy részletét -
Nézegetve csodálgatjuk,
S fontolgatjuk értelmét.

Az időnek volt kezdete,
S valamikor vége lesz,
És az ember történelme
Megérkezik végéhez.

Az időnek tekercsében
Egy pont csak az életem,
Azon látom éveimben
Mi az, amit én tettem.

Visszanézve beismerem,
Hogy nem tettem eleget;
Messze szálló éveimben
Dézsmáltam a perceket.

Időben és térben élünk,
És bár terünk szélesebb,
Üstökösként fut életünk,
És tekercsünk rövidebb.

Az időnek tekercsében
Benne van a nagyvilág,
Vele együtt repül éltem,
És eljön a "Ne tovább!"

2008. február 27.
London, Ontario

TÉLTEMETÉS

Harangjaink vígan zúgnak,
A szabadba hívogatnak,
Most temetjük a telet.
Sírgödrénél tarka virág,
Rügyet fakaszt a fűzfaág,
Így gyászol a természet.

Vidámság e temetésünk,
Sírás helyett jó a kedvünk,
Mehalt már a hideg tél.
Körülálljuk a sírgödröt,
És a torhoz sütünk ökröt,
Jön egy banda, az zenél.

Magyar nótát énekelünk,
A természet dúdol velünk,
S közben jókat nevetünk.
Itt a sírnál nincsen papunk,
Helyette mi imádkozunk,
Pogány módon temetünk.

Örömkönnyet ont a felhő,
Ami után mennydörgés jó,
Tapsol hozzá a kezünk.
Esővízzel koccintgatunk,
Hólé helyett vizet iszunk,
Téltemetés ez nekünk.

Pihenj, pihenj te hideg tél!
Udvarunkon sok kárt tettél,
Eredj a sírgödrödbe!
Siess tavasz! Téged várunk,
Ha te itt vagy, téged áldunk,
Bár maradnál örökre.

2008. február 27.
London, Ontario

FÉNYES SZEMPÁR

Sok esztendő távlatából
Fényes szempár néz reám,
Felém jön a kishazámból,
Hús tavaszom hajnalán.

Így nézett ki az a kislány,
Kit, mint ifjút ismertem,
Látogatni eljött hozzám,
Gyermekkori szerelmem.

Csodálatos a hasonlat,
Mit fényképén látok én,
Rubinpiros, formás ajak,
És két csillag a szemén.

Az ő arca olyan kedves,
Mint azé, kit szerettem;
A mosolya is oly édes...
Ma is itt van énvelem.

Ezt az édes nosztalgiát
Egy kis fénykép okozta,
Akarta, hogy öleljem át,
Emlékimből jött vissza.

Csodálattal nézegetem,
E lánynak a fényképét,
Egy élten át megőriztem
E kedves arc emlékét.

Így nézett ki az a kislány,
Kit, mint ifjút ismertem,
Látogatni eljött hozzám,
Gyermekkori szerelmem.

2008. február 27.
London, Ontario

AZ ÁLOMVILÁGOM

Csodálatos álmkastély!
Hálósobám benned van,
És amikor csendes az éj,
Nyugtot lelek ágyadban.

Elszunnyasztod bajaimat,
Mik napközben zavarnak,
És csökkented vágyaimat,
Amik bennem lakoznak.

Szép álmaim erőt adnak,
Reményekkel biztatnak,
És a sötét alkonyatnak
Hajnali fényt nyújtanak.

Az én álmom ha betakar,
Nem félek és nem fázom,
Jöhet zápor vagy zivatar,
Meggvéd az én barátom.

Álmaimban tovaszállok,
Ország, világ az enyém,
Boldogságot ott találok,
Hol enyém e tünemény.

Ha elalszom karjaidban,
Elringatsz mint kisbabát,
S átdúdolod álmaimban
A rám borult éjszakát.

Csodálatos álmkastély!
Hálósobám benned van,
És amikor csendes az éj,
Nyugtot lelek ágyadban.

2008. február 28.
London, Ontario

NEM KELL SÍRGÖDÖR

Nem kell nekem sírgödör,
Elég lesz egy hamv vödör,
Ami engem eltemet.
Ne tegyetek sírkeresztet,
Vagy a földre bármi jelet,
Amikor én elmegyek.

Semmi nélkül jöttem ide,
És én boldog vagyok veled,
Mert a kincsem szeretet.
Egyszer elporlad a sírkő
Megrongálja azt az idő,
Olyan, mint a gyűlölet.

Tele vagyok szeretettel,
Maradandó égikincessel,
És azt nem kell temetni.
Maradjon itt közöttetek,
Legyen telve a szívetek,
Tanuljatok szeretni.

Ha csak sírkő jelzi életem,
Akkor vajon minek életem?
De tetteim maradnak.
Nem örök a földön semmi,
Minekünk is el kell menni,
Az évek elszaladnak.

Nem kell nekem sírgödör,
Elég lesz egy hamv vödör,
Ami engem eltemet.
Ne tegyetek sírkeresztet,
Vagy a földre bármi jelet,
Amikor én elmegyek.

2008. február 28.
London, Ontario

HAVASFELHŐ

Havasfelhő fent az égen
Elvándorolt keletre,
Itt kószált ő egész télen,
Jött egy újabb helyette.

Elmondom a kérésemet:
Figyelj ide, kisfelhő!
Kék színűre ferd az eget!
Legyen meleg az idő! -

A háztető megkönnyezi
A napsugár mosolyát,
És a szellő meglengeti
A hófehér nyoszolyát.

Az udvaron dalosmadár
Nótaszóra kapargál,
Kiabálja tavasz van már,
S elmúlik a február.

Kivirul az ég és a föld,
Ébrednek a határ,
És amikor a lomb is zöld,
Közeledik már a nyár.

Bármennyire siettetem,
Nem siet a kikelet,
De azért én eltemetem
Decemberig a telet.

Énnekem a báránnyfelhő
Kikeletet jelez már,
Mert amikor március jó,
Közeledik már a nyár.

2008. február 28.
London, Ontario

FEBRUÁR 29

Különleges ez a nap ma:
Szökőévnek az alapja.
Ritka, mint a fehér holló,
Minden évben nem látható.

A vallásos nagy ünnepek
Minden évben előjönnek,
De február huszonkilenc
A naptárban szökött fegyenc.

Elmenekül tőlünk messze,
S visszajön a szökőévre,
Elfoglalja újból helyét,
Nehogy elfelejtsük nevét.

Ha Dárius kincsét bírnám,
Táncolhatnánk egy lakomán,
Ételt, italt ingyen adnék,
Szegényeket vendégnéknék.

Függetlenség, forradalom,
Ünnepként van a naptáron,
És február ritka vége,
Hétköznapként van betéve.

Pedig e nap rendkívüli,
Kén hozzá egy világbuli.
Csapjunk neki egy lakomát!
Hadd mulasson a nagyvilág!

Én hajnalban már mulattam,
Amikor egy presszót ittam;
Bort is iszom ez ünnepen,
Négy évenként megtehetem.

2008. február 29.
London, Ontario

RÉGI FONÓESTÉK

Ma is az a csillag ragyog
Odafent az égen,
Amit még a nagy leányok
Nézegettek régen.

Megteltek a kicsi házak
Dolgos leányokkal,
Akik fontak, nótáztak
Illő szorgalommal.

A faluban van még néhol
A régi orsókából,
Vagy talán a padlásokon
Kerekesguzsalyból.

Elmúlt már a régi világ,
Nincs már fonóeste,
És a régi nagy leánykák
Nem jönnek már össze.

Ezek a szép nagy leányok
A fonóba jártak,
De a régi fonók, s bálók
Emlékekké váltak.

Unokáik másképp élnek,
Mint a nagymamáik.
Emléke a szép estéknek,
Senkit ma nem csábít...

Ma is az a csillag ragyog
Odafent az égen,
De a fonókban a dalok
Elhalkultak régen.

2008. február 29.
London, Ontario

KOPORSÓS TÖRTÉNET

Az én apám asztalos volt,
Sok koporsót készített,
És amikor sok halott volt,
Nagyapa is segített.

Agádról az én nagyapám
Amerikát bejárta,
Ott vette el a nagyanyám,
Még cselédlány korába'.

Gonddal, bajjal voltak tele,
Születtek a gyerekek,
Gyűjtögettek szántóföldre,
Mit Agárdon megvettek.

Amikor az én nagyapám
Koporsókat készített,
Nézegette a nagyanyám,
S kivette a legszebbet.

Belefeküdt, megmustrálta;
Felvitték a padlásra,
Ahol a kedves nagyanyám,
Gyakran ki is próbálta.

Megvarrta a szemfedőjét,
Mindent előkészített,
Megrendelte sírkeresztjét,
S számolta az éveket.

Kilencvenen túlhaladva,
Kész volt ő a nagy útra,
Halálában megnyugodva,
Egy koporsó bezárta.

2008. február 29.
London, Ontario

ÁLMAIM KUTATOM

Éjjenként én álmodom,
De titkait nem tudom.
Álmoskönyvem nem segít,
Bár koptatom lapjait.

Földöntúli az álmom,
A világot bejárom,
Nézem álmom tájait,
Ami nem is létezik

Látok folyót, hegyeket,
Embereket, népeket,
Könyveket és képeket,
Ismeretlen helyeket.

Misztikus az életünk,
Születünk és létezőnk.
De mi lesz majd utánunk?
Nem tudatja az álmunk.

Keresem és kutatom,
Mit jelenthet az álmom.
Mindhiába kutatok,
Választ reá nem kapok.

Alvással jön az álom,
Csodás, mesésvilágom,
De titkait nem tudom,
Bármennyire kutatom.

Ki adja az álmunkat,
Az elrejtett csodákat?
Az én álmom mit üzen?
Te tudod csak Istenem.

2008. március 4.
London, Ontario

HUSZONÖT CENTI HÓ

Huszonöt centi hó esett
a mai nap reggelén,
ettől több tán nem jöhetett,
csak a télnek idején.

Lapáttal szedtem a havat
a kocsimról ma reggel,
ám a tetőn túl sok maradt,
nem bírtam már erővel.

Éppen itt volt a hókotró,
azt gondoltam segíték,
tisztuljon ki a parkoló,
és helyemről kimegyek.

Kimentem egy országútra,
hófelhő jött utánam,
ahogy mentem felgyorsulva,
a hó felét elhagytam.

Amikorra visszatértem
a parkolóm tisztább lett,
a kotrónak megköszöntem,
hogyan segített engemet.

Ami hó a kocsin maradt
a seprűm már leszedte,
ám reggelem úgy elszaladt,
nem lettem kész csak délre.

Télen láttam ennyi havat,
nem március elején,
de hát a hó bárhogyan szakad,
megbirkózom vele én.

2008. március 5.
London, Ontario

KÉT ÉVSZAK

Furcsa ez a tavasz,
Télnek is beillik,
Fagyos éjszakákon
Dara és hó hullik.

Március kezdetén
Az utcák havasak,
Nem sietnek vissza
A vándormadarak.

Virágnylás helyett
Hóékék futkosnak,
S a lehulló hóból
Hegyeket alkotnak.

Megbüntet e tavasz
Eső helyett hóval,
Füves udvar helyett
Fehér zúzmarával.

Mikor kicsi voltam,
Korán márciusban,
Lehúztam a cipőm,
És mezítláb jártam.

Igaz! Az régen volt,
Nem itt Kanadában,
Ahol nekünk csupán
Két főévszakunk van.

Amíg tél van, fütünk,
De másnap izzadunk,
Mert a tél után már
Kezdődik a nyarunk.

2008. március 6.
London, Ontario

RÉGI REMÉNYEM

Kisleánykám és kedvesem.
Képed őrzöm türelmesen.
Valamikor nagyon régen
Te voltál a reménységem,
Te voltál a múlt és jelen,
És egyúttal jövöm nekem.

De a sorsom másat adott,
És tetőled messze dobott.
Idegen föld lett a hazám,
Távol tőled van a tanyám.
Búcsú nélkül eljöttem én,
Egy hideg tél bús éjjelén.

Valamikor nagyon régen,
Bizakodtam és reméltem,
Talán újból viszontlátlak,
Tán karjaid visszavárnak.
Ám reményim kialudtak,
De emlékid megmaradtak.

Szülőföldem szép tájiról,
A Bodrogról és Tiszáról,
Ahol laktál én kedvesem,
Hétről hétre elmélkedem.
Messze szálltak az éveid
De élnek még emlékeid.

Kisleánykám és kedvesem.
Képed őrzöm türelmesen.
Valamikor nagyon régen
Te voltál a reménységem,
Te voltál a múlt és jelen,
És egyúttal jövöm nekem.

2008. március 6.
London, Ontario

FEHÉR HÚSVÉT?

Szürke felhő fent az égen
Betakarja az eget,
Táncoló hó kint a szélben
Visszahozta a telet.

Az öreg nap kibújt megint,
Hozott egy kis meleget,
De, hogy búsan körültekint,
Nem lát ő csak hideget.

Sok felé jár a mi napunk,
De most ő is elpirul,
Márciusban havat kapunk,
És a virág nem virul.

Napról napra keresgetem
A tavasznak jeleit,
De befagyott életünkben
A március sem segít.

Kéthét múlva itt a húsvét,
És a város havas még,
Nagyhét, húsvét üzenetét
Bántja ez a fehérség.

Ha a húsvét hófehér lesz,
Halk lesz a nép éneke,
Nem jut el a híveinkhez
Az ünnepnek igéje.

Uram Isten! Adj meleget!
Ne küldj havas húsvétot!
Segítsd meg a híveinket,
Kapjanak egy szép napot.

2008. március 8.
London, Ontario

KIKÉRT SÍROK?

Meleg az otthonom,
van jó ruházatom,
akkor miért várom,
a tavasz melegét?

Azok helyett sírok,
akik ruhátlanok,
és hajléktalanok,
s várják a tél végét.

Van sok eledelem,
de mégse feledem,
azt, ki szerencsétlen,
és semmije sincsen.

Valamikor régen,
hazámból eljöttem,
nehéz volt az éltém,
mikor újra kezdtem.

Egyetemre jártam,
néha, néha fáztam,
az autóban háltam,
és a tavaszt vártam.

Mikor éhes voltam,
éjszaka dolgoztam,
sose lustálkodtam,
sose panaszkodtam.

Ma azokért sírok,
akiket sajnálok,
akik ruhátlanok,
és hajléktalanok.

2008. március 10.
London, Ontario

HÍMZETT PÁRNAHUZAT

Egy leányzó párnát hímzett
énnekem,
mert tudta, hogy én őt nagyon
szeretem.

Sok, sok napot bedolgozott
párnámba,
majd elküldte messze földre,
házamba.

A szép párna ott díszelgett
ágyamon,
mint jegykendő díszítette
otthonom.

Évek teltek, évek múltak,
kifakult,
de emlékem és szerelmem
el nem múlt.

Egyszer aztán a mosásban
szétszakadt,
bánatomra nem találtam
szavakat.

Mennyi óhaj, mennyi sóhaj
volt benne,
csak az tudja, aki nekem
hímezte.

Bár a párna a szobámban
szétszakadt,
az emléke a szívemben
megmaradt.

2008. március 10.
London, Ontario

AZ IGAZ SZERELEM

Az igaz szerelem
Soha el nem múlik,
Az igaz szerelem
Elkísér a sírig.

Jöhetnek viharok,
Fekete fellegek,
Újból kitisztulnak
Utána az egek.

Az igaz szerelem
Lepkeszárnyú álom,
Gyűjti az emléket
Réten, vadvirágon.

Az álmok eltűnnek,
Mikor felébredünk,
De nem tűnik tova
Az igaz szerelmünk.

Az igaz szerelem
Egyetlenegy csókja,
Kőbe vésett rózsza,
Nem porlad el soha.

Őrzöm én e rózsát,
Életem könyvében,
Nem veszi el színét,
A zimankós télben.

Visszagondol reád
Örök szeretettel,
Soha el nem múló
Igaz szerelemmel.

2008. március 12.
Niagara Falls, ON

NEM NAGY ÚJSÁG

Nem nagy újság a vízesés,
Láttuk vagy ezerszer,
Még is szép a vizitelés,
Eljövünk örömmel.

Jéghíd nőtt a Niagarán,
Azt is láttuk százszor,
Míg itt éltünk a tó partján,
Itt járkáltunk sokszor.

Minek jövünk akkor ide?
Semmi se új nekünk,
Valahogy a hely szépsége
Csábítja a szívünk.

Tudom mások örülnének,
Ha itt járhatnának,
Táján e nagy hírességnek,
E világsodának.

E csodának nagy híre van,
Nekünk hatalmas csap,
Miből a víz mélybe zuhan,
Ameddig vizet kap.

Folyik a víz éjjel nappal,
Nem pihen meg soha,
Lehull kegyetlen robajjal,
Párává porladva.

Nem nagy újság a vízesés,
Láttuk vagy ezerszer,
Még is szép a vizitelés,
Eljövünk örömmel.

2008. március 12.
Niagara Falls, ON

NAPLÓIM LAPJAI

Naplóimnak a lapjai
megtelnek,
lapjaira történelmet
ültetek.

Szélesedik az én kertem,
növekszik,
a múltamból a jövőmbe
igyekszik.

Mit kertembe elültetek
az enyém,
rövidesen nagybirtokos
leszek én.

Egy élten át ültetgetek
pénz nélkül,
felfogadtam önmagammat
cselédül.

Ültetek, de nem jár érte
fizetés,
amit majd az utókor ad,
az kevés.

Azért mégis hűségesen
dolgozom,
de mit vetek, learatni
nem fogom.

Betűket, mint virágokat
ültetek,
s itt hagyom a naplóimat
tinektek.

2008. március 13.
London, Ontario

ÚJ MÁRCIUS 15

Új március tizenöthöz
érkeztünk,
itt él még az eseménye
közöttünk.

Látjuk még a forradalmát
népünknek,
áldjuk nevét azoknak, kik
küzdöttek.

Ez a napunk be van írva
szívünkbe,
ünnepelve emlékezünk
évente.

Viharverte tölgyfájában
népünknek,
be van vésve oldalában
nagy péntek.

Sötét halál jött mireánk,
szenvedtünk,
az ellenség azt hitte, hogy
elvesztünk.

De amíg a fánknak törzse
nem kórhad,
addig népünk forradalma
szent marad.

Jöhet miránk ezer vihar,
túléljük,
és nemzetünk húsvétját mi
elérjük.

2008. március 13.
London, Ontario

JÖJJÖN A KIKELET!

Az országutak tiszták,
De a mező még havas,
Olvadnak a hóbuckák,
Lépkedve jár a tavasz.

Jéghegy úszik a vizen,
Tutajként száguld tova,
Miközben fent az égen
Tavasznak zeng a dala.

Dörög az ég odafenn,
Megrázza a kopár fát,
Remeg a lég idebenn,
Érzem bent is robaját.

Birokra kél kint a tél,
Havat hozó felhőkkel,
De a földünk esőt kér,
A tavasznak jönni kell.

Enyészeté már a múlt,
Sírba hullt a hideg tél,
A gyászmenet elindult,
Keleten új hajnal kél.

Kíváncsian hallgatom
Mit üzen az új évszak:
Azt, hogy az új ágakon
Fészkelnek a madarak.

Felhangzik az üzenet:
Sándor, József, Benedek
Temessétek a telet!
Hadd jöjjön a kikelet!

2008. március 17.
Niagara Falls, ON

VÁNDORMADARAK

Hazajönnek a vadludak,
Onnan, ahol tanyáztak,
A magasban trombitálnak,
Majd pihenni leszállnak.

Úszkálgatnak a ludakkal
A hattyúk is kecsesen,
Megbirkóztak a nagy úttal,
Átszálltak a tengeren.

Bár nem tenger az Erie tó,
Amin ők ma átszálltak,
Nincs a vizén se jég, se hó,
Benne mégse úszkálnak.

Észak felé igyekeznek,
Repülnek a tundrákra,
Kisludakat ott nevelnek,
Mik felnőnek nyárára.

Nagyon furcsa az életünk,
Egy örökös vándorlás,
Mi is sokat költözködünk,
Soha sincsen megállás.

Mégis másabb az életünk,
Nem vándorlunk évente,
De ha egyszer elköltözünk,
Elmaradunk örökre.

Én is messze vándoroltam,
Távol van, hol születtem,
Néha mégis otthon voltam,
Mert hazámat szeretem.

2008. március 18.
London, Ontario

BOLDOG AKI...

Boldog, aki nem tettekkel
méri ezt az életet,
nem tölti fel küzdelemmel
az elszálló éveket.

A hírnevet nem hajszolja,
nem törekszik felfelé,
szürkeségben megnyugodva
ballag a sírja felé.

Nem akar ő nagyobb lenni,
elfogadja, ahogy van,
máshoz jár ő pénzt keresni,
boldog ő a sorsában.

Gyönyörködik a virágban,
akkor is ha nem ültet,
s ahogy jár a nagyvilágban,
nézi a szép színeket.

Bárcsak tudnék ilyen lenni,
pihenni, nem rohanni,
de nekem kell mindig menni,
mert szeretek alkotni.

Ha pihennék, s lelassulnék,
szebb lenne tán a világ,
egy kis boldogságot kapnék,
nekem nyílna sok virág.

De nekem az évek csupán
mérőkövek az úton,
és ha megyek éltém útján,
tett, s alkotás a célom.

2008. március 18.
London, Ontario

HOVÁ LETTÉL?

Hová lettél szép gerlice?
Nem turbékolsz reggelire.
Itt hagytad az udvarunkat,
Pedig fészked ide raktad.

Diófánkon volt otthonod,
Onnan üzent bűgő hangod:
Megállj csak! Ezt turbékoltad,
S napról napra mondogattad.

De minap egy vihar támadt,
Vén diófánk kettéhasadt,
Ám te mégis turbékoltál,
Két kisgerlét betakartál.

Mint egy sérült öreg baka,
Mankót kapott a diófa,
Támasztgattuk tört ágait
Megvédtük kis fiókáid.

Felnevelted őket szépen,
Fent ültek a kerítésen.
Ahogy etetgetted őket,
Csodáltuk a türelmedet.

Ősz jöttével, elmentetek,
Itt hagytad az emlékeket;
Nincs már nekünk itt diófa,
Nincsen gerle, nincs fióka.

Hová lettél szép gerlice?
Nem turbékolsz reggelire.
Itt hagytad az udvarunkat,
Pedig fészked ide raktad.

2008. március 19.
London, Ontario

HÚSVÉTI ÜZENETEM

Meleg zápor hull a földre,
Átfesti a mezőt zöldre,
Elcsitult a viharos szél,
Nagypénteket játszik a tél.

Virág virít kiskertünkben,
Remény nő a lelkeinkben;
Nyílik a föld koporsója,
Visszatér a fecske, gólya.

Éneket zeng az ég boltja,
A szivárvány továbbítja,
Közeledik már a húsvét,
Halljuk már az üzenetét.

Ránk derül a tavaszi nap,
Feltámadást hirdet a pap.
A természet ismét ébred,
Hittel üzen a Szentlélek.

Nem félek én a haláltól,
A halálnak fullánkjától,
Alleluját zeng az ajkam,
Hitem által feltámadtam.

Lelkem látja az üres sírt,
Jézussal a halál nem bírt;
Feltámadott, feltámadott,
Életünkbe reményt adott.

Hit, reménység és szeretet
Szól húsvétkor az üzenet,
Feltámadunk szeretetben,
Reménységben, igaz hitben.

2008. március 19.
London, Ontario

AZ IDŐ HATALMA

Ismerd az idő hatalmát!
Tanuld értékelni a mát!
Mert a jövő akkor tiéd,
Ha átérzed az értelmét.

Ne futkározz céltalanul,
Ahogy elfut a gyáva nyúl,
Ő szaladgál és csak eszik,
Nyúlcsaládja szaporodik.

A kismókus mindig ugrál,
De azért még ő is megáll;
Sosem vet, és nem is arat,
Mókus ő, és az is marad.

A vénpocok is gyűjtöget,
Ő sem arat és nem is vet,
Nem írja le történelmét,
Úgy éri meg a végzetét.

Amióta megszülettem,
Örökös harc az életem.
Tovasodor engem az ár,
És az idő reám sem vár.

Korlátolt a földi időm,
Elrabolja az én jövőm,
Amikorra élni kezdek,
Hív a halál és elmegyek.

Akár állat, akár ember,
Véget ér az élte egyszer,
Ám az éltem én leírom,
Írás őrzi meg a sorsom.

2008. március 20.
London, Ontario

ÉKES MADÁR

Ékes madár az udvaron,
Nótát füttyül az ágakon,
Nézegetem az ablakon.
Tollazata pompás, színes
Kék a szárnya, feje veres,
Énekével tán párt keres?

Megcsodálom az énekét,
Hallgatom az üzenetét,
S találgatom én a nevét.
Ritkán látok ilyen szépet,
Téglavöröst, sötétkéket;
Előveszek én egy széket.

Leülök és úgy figyelem,
Mit dalol az énekesem,
Vele üzen a kedvesem:
Azt üzeni nem felejt el,
Ne törődjek életemmel,
Vagy rohanó éveimmal.

Ne számoljam éveimet,
Hanem írjam emlékimet,
Csiszoljam a verseimet.
Bár van ezer lehetőség,
Az időből nincsen elég,
Kicsi lángom hamar elég.

Üzenetem így ért véget,
Megláttam a sötét eget,
Az nőtt ki az ágak felett...
Csodálatos volt ez álom,
A madarat most is látom,
Hü tanácsát fontolgatom.

2008. március 22.
London, Ontario

ÖSSZEFOGLALÓ

Akkor is ha nem tanultam,
Sikeresen levizsgáztam,
Mindig jó jegyeket kaptam.

Mire vágytam, azt elértem,
Téves útra ritkán tértem,
Rosszat tenni mindig féltem.

Egy belső hang arra intett,
Hogy rosszat én sose tegyek,
Mások helyett is jó legyek.

Józan eszem volt vezetőm,
Tétlenkedni nem volt időm,
Fáradtságban is volt erőm.

Ha a szívem csalogatott,
S kételyekkel hadakozott,
Józan agyam fogva tartott.

Találkoztam ellenséggel,
Elviseltem türelemmel,
És sohasem gyűlölettel.

Bármit kaptam életemben,
Bizakodtam, sose féltem,
Optimisták sorsát éltem.

Ahogy utam végét járom,
Elaltatom sok, sok álmom,
De halálom én nem várom.

Tele vagyok életkedvvel,
Reménységgel, szeretettel,
Tettet gyártó örök hittel.

2008. március 24.
London, Ontario

MEGÚJULÁS

Ez a múltó hosszú tél,
Sok hőesérről mesél,
Miközben a virág kél,
Az emléke tovább él.

De szeretném feledni,
Hogy a télnek napjai,
Itt maradtak játszani,
S elfeledtek elmenni.

Márciusnak legvégén,
A természet lágy ölen,
Kikeletnek üzeném:
Gyere siess énfelém!

Kikeletnek szárnyain
Röpítsd tova dalaim,
Éleszd fel az álmaim,
Vidd világgá vágyaim.

Süssön a nap erősen,
Forralja fel a vérem,
Zenéljen az eremben,
És utána szívemben.

Holnap arra ébredjek:
Elszálltak a fellegek,
Beköszönt a kikelet,
S búcsúztatja a telet.

Jó lenne megújulni,
A téltől elbúcsúzni,
Új tavaszra ébredni.
És csak róla dalolni.

2008. március 25.
London, Ontario

A HOLD FÁTYLA

Nézem a szép holdvilágot,
Ezüstarca rám mosolygott,
Bekukucsált ablakomon,
Elszenderült az ágyamon.

Míg pihenek a párnámon,
A szemem a holdvilágon,
Azzal töltöm éjszakámat:
Ébren nézem én a holdat.

Felhőtlen most éjjel az ég,
És reggelig az marad még,
Felhők nélkül tekint reám,
Ám holnapra hó jön talán.

Ez a tavasz nagyon furcsa,
Havat kaptunk márciusra,
Maradt sok még áprilusra,
Hóhegy nőtt a tornácokra.

Tavaszi nap, csendes élet,
Nagyon várom érkezésed,
Április lesz öt nap múlva,
Vegyél minket karjaidba!

Ó, te kedves holdvilágom!
Hozd vissza az ifjúságom,
Hozzál nekem édes álmot,
Havak helyett sok virágot.

Szemeimet ha lehunyom,
Maradj itten a párnámon,
Ne vidd innen fátyolodat
Mert te őrzöd éjszakámat.

2008. március 27.
London, Ontario

NEM AZ A VÍZ

Nem az a víz folyik itten,
ami itt folyt régen,
messze vitte a vén Tisza
sok kedves emlékem.

Úgy, ahogy a víz változik,
én is megváltoztam,
de azért a régi nevem
én is megtartottam.

Nincsenek már a falumban
a régi szomszédok,
de azért még gondolatban
most is köztük járok.

Ma is sok-sok csillag ragyog,
odafent az égen,
de a fényes nagy csillagom
elhalványult régen.

Ragyog a nap, fent van a hold,
csillagos az égbolt,
ám ha nézek a mennyekbe,
nem olyan, mint rég volt.

Más víz folyik a Tiszában,
de még most is Tisza,
mások laknak a falumban,
nekem mégis haza.

Másképp dobog ma a szívem,
megváltozott régen,
de szívemben az én falum
nem változik nékem.

2008. március 27.
London, Ontario

GYŐZELEM

Felöltözik a környék
Hófehér ruhába,
Mert a borús, felhős ég
Havat hint reája.

A hófehér udvaron
Egy fekete rigó,
Kérdegeti a fákon:
Van-e ennivaló?

Bánat ül a szemében,
Bús nótát dalolgat,
De meglátja kezében,
A kicsiny magvakat.

Óvatosan felém száll,
Idehajtja gyomra,
Mint a kezem szétdobál,
Hamar felkapkodja.

Mosolyogva figyelem
Az éhes madarat,
Mert látom a félelmén
Diadalmat arat.

Így lehet az emberrel,
Mikor megéhezik,
Szembenéz a veszéllyel,
Fölé kerekedik.

De szeretném ha népem,
Szabadságra vágyva,
Túlmenne a félelmen,
S új éltet kreálna.

2008. március 27.
London, Ontario

MÚLÓ ÉVTIZEDEK

Hová repült hét évtized?
Hova vitte tavaszom?
Hova tette az időmet?
Hova rejté mosolyom?

Mi megmaradt éveimből,
Nem jön vissza sohasem,
Oda szállt az életemből,
Hol a lét még végtelen.

Bármennyire fékezem én,
Megállítani nem tudom,
Nincs oly erő a földtekén,
Ami úr a holnapon.

Megállítánám elmúlásom,
Ha az utat ismerném,
De az utam csak egy álom,
S nincs ébredés a végén.

Ura vagyok én a mának,
De a múltam csak emlék,
És a jövő nappaloknak
Nem láthatom végét még.

Látok messzi országokat,
Hova jutok utamon,
De megfejteni álmaimat,
A jövőről nem tudom.

Az elszálló sok-sok évnek
Árnyéka még elkísér,
De ahogy az úton megyek,
Egyszer utam véget ér.

2008. március 27.
London, Ontario

A SZÁZÉVES TÉLAPÓ

Van olyan, ki száz évig él,
van, aki csak ötvenig;
ilyen mostan nálunk a tél,
márciusban havazik.

Megvénült a mi télapónk,
fehér az ő szakála,
ám e kedves látogatónk
nem siet még nyugdíjba.

Ma is aktív és dolgozik,
a városra havat hint,
a szél hátán ugrándozik,
ő az úr ma odakint.

Kint áll még a hólapátom,
hiába már tavasz van,
mert télapónk, hű barátom,
dolgozik még aktívan.

Várhatnak rám a virágok,
majd ültetek a nyáron,
mert én ma is havat hánnyok,
hólapátom használok.

A télapónk százéves már,
mégsem akar pihenni,
és engem is munkába vár,
s nem akarok kimenni.

Van olyan, ki száz évig él,
van, aki csak ötvenig,
ilyen mostan nálunk a tél,
márciusban havazik.

2008. március 28.
London, Ontario

IFJÚ MARADTAM

Távol van még az az idő
Előttem,
Amikor a kezem, lábam
Erőtlen.

Az életem csupa öröm,
Boldogság.
Továbbra is bennem él az
Ifjúság.

Akár tél van, akár nyár van
Köröttem,
Továbbra is ragyog az ég
Fölöttem.

Elkerülnek engemet a
Bánatok,
Akármilyen bajba jutok,
Víg vagyok.

Nem zavarja lelkemet az
Öregség,
Elkerüli testemet a
Betegség.

Meddig leszek ily fiatal?
Nem tudom;
Talán addig, ameddig én
Akarom.

Így teremtett engemet az
Istenem,
Ő az erőm, vezetőm és
Menhelyem.

2008. március 28.
London, Ontario

HÁTTÉR KÉP

Járok csonka bástyáidon,
Rákócziak otthona,
Fényképedet mindig látom,
Képernyőmön naponta.

Felmegyek a bástyáidra,
Örömmel és gyakorta,
Fentről nézek le Patakra,
S a csillogó Bodrogra.

Közeledben álló hegység
Mozdulatlanul lapul,
Onnan ered a finom bor,
Ahol Tokaj domborul.

Keresem a falum tornyát,
De sehol sem látható,
És nem látom én a Tiszát,
Akármilyen nagy folyó.

Bár egy síkság van előttem,
Nem látok én csak fákat,
Messze nézve keresgélem,
S nem lelem a falumat.

Tudom ott van a távolban,
Akkor is ha nem látom,
Tiszakarád ma is ott van,
Ahonnan én származom.

Napról napra jó a kedvem,
Ha a várat meglátom,
És amikor nézegetem,
Otthon vagyok Karádon.

2008. április 2.
London, Ontario

RÉGI ÉLETEM DALA

Az óvoda udvarában
Állt egy öreg fűzfa,
És annak az árnyékában
Volt a falu kútja.

Odajártunk ivóvízért,
Pumpáltuk a kutat,
A hűs nedű aranyat ért,
Megérte az utat.

Az udvari kútjainknak
Kemény volt a vize,
Megfelelt az állatoknak,
Vasas volt az íze.

Az öreg fűz árnyékában,
Jó volt beszélgetni,
Vagy a sötét éjszakában
Együtt társalogni.

Néha, ha a hold ragyogott,
Világos volt akkor,
Ám a falu már nyugodott
Este nyolc órakor.

Szórakozás alig volt még,
Villany nélkül éltünk,
Alig pirkadt reggel az ég,
Már munkába mentünk.

De másképpen él azóta
Tiszakarád népe,
Nem ismerős már a nóta,
Csupán az emléke.

2008. április 2.
London, Ontario

HULLÓ FALEVELEK

A lehulló falevelet
Nem siratja senki;
Isten adta, teremtette,
El kell neki menni.

A hervadó rózsaszirmot
Gyászolja a szívem,
Mert a rózsát én gondozom,
Kedves virág nekem.

Falevélből igen sok van,
A rózsza kevesebb,
Szép ősszel a falevél is,
De a rózsza még szebb.

Ha elhervad a sok rózsza,
Puszta lesz a kertem,
Amióta te elmentél,
Sokkal árvább lettem.

Nyíló rózsza voltál csupán,
Amikor elmentél,
De hulltak már a virágok,
Mikor megszerettél.

Azóta sok levél lehullt,
Nyílott sok, sok rózsza,
De igazit nem találtam
Távozásod óta.

Ha lehullik a sok levél,
Csendben elfogadom,
De a nyíló rózsaszálam
Feledni nem tudom.

2008. április 3.
London, Ontario

IMÁDSÁGOS ANYÁM

Megtanított imádkozni
az én édesanyám,
összekulcsolta a kezem
úgy, alkonyat táján.

Az esti fény ráragyogott
az én jó anyámra,
bíborpiros rózsát festett
halvány orcájára.

Ismételtem az imákat,
amiket tanított,
majd kedvesen átölelt ő,
ahogy alkonyodott.

Lehajtottam a fejemet
hófehér párnámra,
szeretemben, imádsággal
tértem nyugovóra.

Elaludni sosem féltem,
bár háborúk dúltak,
a családi biztonságban
a bajok elmúltak.

Ha katonák masíroztak,
ha tankok robogtak,
ott voltak a jó szüleim,
bátran buzdítottak.

Barátságban, szeretetben
láttam a világot,
amit nekem édesanyám
imával tanított.

2008. április 3.
London, Ontario

KÖSZÖNTÉSEM

Vígan és örömmel,
rímes verseimmel
köszöntlek titeket,
kedves testvéreket.

Kisfalumnak bája,
a lelkem magánya
hazaröpít gyakran,
más élet van ottan.

Régi utcák, házak,
ahogy régen álltak,
rólatok merengek,
őrzöm emléketek.

Kerteknek virága,
múltamnak világa,
eleven énbennem,
pedig rég eljöttem.

Látom az akácfát,
még küldi illatát,
a régi kertünkből,
virágos fürtjéről.

Látom a fészkeket,
mit fecske épített,
szürke istállókba,
s kis házak falára.

Ezernyi emlékek,
még veletek élek,
tibennetek látom
elmúlt ifjúságom.

2008. április 5.
London, Ontario

JÓ ÉJSZAKÁT

A hétsoda egyikét
Látjuk a szobánkból;
Pára kering szerteszét
Vén Niagaráról.

Húsz emelet magasban
Sarki szobát kaptunk,
A Vízesés délre van,
Jobbra nyugszik napunk.

Vörös fénye a napnak
Befesti a folyót,
És a színes alkonyak
Mond mostan búcsúzó.

Messze távol Buffaló
Néz rám a folyón túl,
Egy-két felhőkarcoló
Errefelé bámul.

Bíborpiros a nyugat,
Majd gyászos fekete,
A sötétség kopogtat,
Mert eljött az este.

Sötét lett az alkonyat,
Ezer lámpa csillog,
Ez a nap is elszaladt,
S jó éjszakát mondott.

Jó éjszakát! Te csoda!
Bár nem fogsz aludni,
Sem nappal, sem éjszaka
Nem szoktál pihenni.

2008. április 6.
Niagara Falls, ON

GYERMEKKORI VERÉB

Én nem tudom, mi készítetett
Verébvadászatra,
Hisz jól tudtam, nem lehetett
Tartani fogságba’.

Udvarunkon lefordítva
Egy szakajtót tettem,
Búzát szórtam én alája,
Cspadát készítettem.

Hosszú fonállal kezemben
Verebekre vártam,
Hogy amikor aláröppen
Fedél alá zárjam.

Sikerült is fognom egyet,
Remegett szegényke,
A verébbel jaj mit tegyek?
Fogtam a kezembe’.

A cicuska ott álldogált,
Nézett a kezemre,
És amíg ő ott somfordált,
Várt az eledelre.

Kedves volt az én verebem,
Nem ételnek fogtam,
Gondoltam, hogy elengedem,
De még simogattam.

Kinyitottam én a markom,
Elrepült a veréb,
S véget ért a vadászatom,
De maradt egy emlék.

2008. április 7.
Niagara Falls, ON

ÖRÖK TAVASZ VAN

Elolvadnak a jéghegyek
a vízesés tövében,
amiket a zord hidegek
építettek a télen.

Mikor itten szállt a pára,
magasabbra nőtt a jég;
mi megmaradt áprilisra,
csodálatos vastag még.

Bár csókolja a napsugár
mit a pára épített,
lent a mélyben a nap sivár,
nem olvasztja a jeget.

Hétről hétre erre járunk,
és látjuk a környéket,
a tavasz most jó barátunk,
felemeli lelkünket.

Ha langyos szél fuvallata
cirógatja az arcom,
nem vágyom én innen haza,
oly szép itt a vízparton.

Éveken át itt éltünk mi,
otthonunk volt e vidék,
jól esik most visszajönni,
s újra élni a mesét.

Egy ábrándos regét élünk,
amikor mi itt vagyunk,
és bármikor visszajövünk,
télen is van tavaszunk.

2008. április 7.
Niagara Falls, ON

PILLANGÓK

Elindulnak a pillangók
Kanadából délre,
Mexikói őserdőnek
Kellős közepébe

Mi készíteti a sok lepkét
Hosszú vándorútra?
Honnan tudja a kicsi lény
Hova vezet útja?

Rejtve van egy belső erő,
Élete ösztöne,
Ami neki utat mutat,
Az, az iránytűje.

Nekem is van egy iránytű,
A Teremtőm adta,
Az én hitem megmutatja
Hol az életem útja.

A parányi kis pillangó
Viharokon megy át,
S a veszélynek ellenére
Eléri a célját.

Én is megyek viharokon
De látom a célokat,
Mert engem a jó Istenem
Vezet az utamon.

Arra kérem Teremtőmet,
Irányítson mindig,
Hogy a veszély ellenére
Elérjek céloimig.

2008. április 9.
London, Ontario

ÖNÁLLÓSÁG

Önállóságot tanultam
Iskolás koromban,
Gépipari technikumban
Ózd lakója voltam.

Én egyedül indultam el,
Neki a világnak,
Jó szüleim sose látták
Az én iskolámat.

Elmentem én egyetemre
New Jersey államba,
A szüleim egyszer jöttek
Diploma osztásra.

New York Cityben is laktam,
Iskolába jártam,
Az én kedves szüleimet
Ottan sose láttam.

Teológiát végeztem
Rochester, New Yorkban,
A szüleim csak térképről
Tudták, hogy az hol van.

Amikor én elkerültem
Messze Buffalóba,
A szüleim felrepültek
Beiktatásomra.

Akkor volt a felszentelés,
Bizony nagyon régen...
Azóta már a szüleim
Fent vannak az égben.

2008. április 9.
London, Ontario

NEM VAGYOK KÖLTŐ

Mit tehet az, ki nem költő?
Dolgozik mint tavaszeltő
Poéta.
Az udvari lombok alatt
Figyeli a madarakat
Naponta.

Tündér álmodt sző a napból,
Verset ír az alkonyatról
Estére.
Hajnal fényét összegyűjti,
Szivárványá rendezgeti
Reggelre.

Hallgatja a gerlék hangját,
Madárhadnak zengő dalát
Tavaszcél.
Megfigyeli a fecskéket,
Hogy építik ők a fészket
Agyagból.

Ha én igaz költő lennék,
A hazámról többet írnék,
Biztatnék.
Örök idők dalát zengném,
Saját bajom elfeledném,
Nem sírnék.

De nem vagyok igaz költő,
Amit látok jelen idő,
Vak vagyok.
A jövőbe nem láthatok,
Arról nem is prófétálok,
Nem tudok.

2008. április 9.
London, Ontario

LONDONI ÖRÖMÖM

Londonban van a házunk,
Mi egy éve lakásunk,
Közelben az unokánk,
Ki naponta vár reánk.

Most tanul ő beszélni,
Nagyon szeret sétálni,
A párom ha kiviszi,
Nem akar ő bejönni.

Azért jöttünk Londonba,
Mert itt van egy unoka,
És a szülők dolgoznak,
Segítségért ránk várnak.

Életünknek alkonyán
Figyelmünk az unokán,
Júniusban még egy jön,
Duplázódik az öröm.

A családom szétszórta,
Texasban és New Yorkban,
Ritkán láthatom őket,
Szétválasztott az élet.

Gyermekeim megnőttek,
A világba szétmentek,
De egy fiam közel van,
Itt lakik a szomszédban.

Istenemnek köszönöm,
Azt a sok, sok örömöm,
Amit kapok Londonban,
Hol a család közel van.

2008. április 9.
London, Ontario

BESZÉLEK A TISZÁVAL

Kérlek szólj az évezredekről,
Mindarról a sok, sok időről,
Amikor medredben futottál,
Vagy azon kívül pusztítottál.

Gondolom örömmel ölelted,
Azokat, kik benned fürödtek,
De a sírást is meghallottad,
Ha házukat elpusztítottad.

Mostál sok bánatos könnyet,
Rejtetted a szerelmeseket,
Meghallgattad a panaszukat,
Sokan lelték benned sírjukat.

Tengernyi időn folydogáltál,
Magyar földön otthont találtál;
De nemrég másé lett a medred,
Elrabolták drága földünket.

Ó Tisza! Ha beszélni tudnál!
Talán mivelünk együtt sírnál,
Siratnád elveszett hazánkat,
Mit alattunk szétaraboltak.

De talán te meg sem érezted,
Hogy elvették a magyar földet?
Ám tudod, sósabbak vizeid,
Beléd hullnak a mi könnyeink.

Ne szólj Tisza évezredekről!
De beszélj az elmúl száz évről,
Beszélj a múlt század átkáról,
S mondj igazat a mi hazánkról.

2008. április 12.
London, Ontario

PIHENÉSRE VÁGYOM

Vasárnapról vasárnapra
a vízesést látom,
fáradtságos napok után
pihenésre vágyom.

Ez nekem a szabadságom,
nem megyek sehova,
jól esik egy szállodában
egy szabad éjszaka.

Elfelejttem a hét gondját,
nem cseng a telefon,
s ha itt töltöm az éjszakát,
nincsen semmi gondom.

Hétfőn délre hazaérek,
nem veszítek napot,
az örökös rohanásból
kizökkenést kapok.

Van, akinek az élete
csupán szórakozás,
evés, ivás és pénzgyűjtés,
s nincs benne alkotás.

Borzadok, ha rá gondolok,
hogyan lehet így élni,
nézni mások munkásságát,
semmit se alkotni.

Az Úr Isten munkálkodott,
teremtett világot,
de munkája heted napján,
pihenésre vágyott.

2008. április 13.
Niagara Falls, ON

IMAKÖNYVEK

Én szabadon imádkozom,
Nem az imakönyvből,
Ezért száll az én fohászom
Mindig a szívemből.

Én nem mások fájdalmait
Ismétlem imámban,
Hanem saját fohászomat
Suttogom magamban.

Ki sem mondom a szavakat,
Imádkozom csendben,
Mégis hallja az imámat
A Teremtő Isten.

Nem ítélem én meg soha
A könyv használóit,
Azért mert az ember sorsa
Egyásra hasonlít.

Másnak is fáj, ami nekem,
Hasonlóak vagyunk,
Együtt bízunk az Istenben,
Egy lehet óhajunk.

Nyisd ki a te imakönyved!
Talán te is kaptál,
Lásd meg benne szüleidet,
S velük imádkozzál.

Mondjuk el az imádságunk
Hangosan vagy csendben,
S meghallgatja a fohászunk,
A Teremtő Isten.

2008. április 16.
London, Ontario

SZOLGÁLATOM

Egy élten át csak szolgáltam,
Nem vezérelt önző vágyam,
Abban leltem örömömet,
Hogy szolgáltam a népemem.

Nem szidtam én a világot,
Akkor sem, ha rosszat adott,
És ha kapok néha jármot,
Nem szórok rá soha átkot.

Elhordom a keresztemet,
Mert szeretem a népemem,
S ha ellopják létem álmát,
Kapok én egy új éjszakát.

Új éjszakák sötétjében,
Új remények jönnek nékem,
Öröm nő a fájdalommból,
Virág nyílik bánatomból.

Ha az élet fájdalmat ad,
Az én kedvem mégse lankad,
Jót keresek minden rosszban,
És a szívem lánggra lobban.

Megtanultam réges-régen:
Megosztani szeretetemet,
Bármennyire osztogatom,
Százszorosan visszakapom.

Úgy nézek az emberekre,
Mint a kedves testvérekre,
Ezért szép az én világom,
Szolgálat a boldogságom.

2008. április 16.
London, Ontario

FÉNY AZ IFJÚSÁGOM

Szaporodnak az éjszakák
az én életemben,
de bőven van világosság
a nappali csendben.

Mikor megjön az éjszaka,
síri sötéttséggel,
porrá válik már hajnalra,
lázás sietséggel.

Nem félek az éjszakától,
ha nappal követi,
mert a sötét hervadásból
hajnalnak kell jönni.

A nappalok és éjszakák
egymást váltogatják,
de ha elmúlt az ifjúság,
érezem hervadását.

Elhalványul fényessége,
legyengül varázsa,
szertefoszlik az ereje,
sötétség vár rája.

Egyszer eljön az öregkor,
alkonyat a vége,
nem újul fel virradatkor,
eltompul a fénye.

Nappali fény az ifjúság,
még enyém lélekben,
de már fogy a világosság,
búcsúzkodik tőlem.

2008. április 17.
London, Ontario

BÁRÁNYFELHŐ

Báránfelhő a kék égen
hazám felé vándorol,
fehérége biztat engem,
s a tavaszról így dalol:

Kinyíltak a tulipánok
édesanyád kertjében,
hazavárnak a virágok,
messze túl a tengeren.

Ha te látod anyád kertjét
a tavaszban ragyogni,
visszatér sok régi emlék,
amit nem tudsz feledni.

Figyelem a báránfelhőt,
hogy repül kék égen,
s visszasírom azt az időt,
amit otthon töltöttem.

Emlékeim hazavisznek,
átvonulnak lelkemen,
napról napra fölropítnek
átszállnak a tengeren.

Meglátom a tavasz báját
édesanyám kertjében,
és megőrzöm dús illatát,
hazajáró lelkemben.

Gondolatban hazamegyek,
az én lelkem hazatér,
s ha ott vagyok közöttetek,
életem egy vagyont ér.

2008. április 17.
London, Ontario

BOCSÁSSATOK MEG

Bocsássatok meg nekem,
Ha a múltról beszélek,
Hisz a múltam mögöttem,
Jövőt még nem ismerek.

Jól látom a múltamban,
Hogy mi történt énvelem,
Itt, ott ezer emlék van,
Mozgalmas volt életem.

A jövőt csak sejthetem,
Ezért megyek vissza én,
A jövőm még rejtelem,
Ismeretlen tünemény.

Tervet ugyan szöhetek,
A nem látott jövőmről,
De ha rosszul tervezek,
Nem kezdek elölről.

Minden ember a létét
Egyszer tudja kezdeni,
Bár nem látja a végét,
Tudja, be kell fejezni.

Múlt nélküli a gyermek,
Nem láthat csak előre,
Nem beszélhet múltjáról,
Nem nézhet a jövőbe.

Nem vagyok én próféta,
A jövőmbe nem látok,
Éppen ezért e strófa
A múltról szól hozzátok.

2008. április 18.
London, Ontario

FÁJÓ KÖNNYCSEPP

Decemberben, ötvenhatban,
Budapesten voltam még,
És láttam, hogy a romokban
Bánattal telt meg a lég.

Láttam ott egy édesanyát,
A gyermekét vezette,
És egy kicsi karácsonyfát
Szorított a kezébe.

Nem is volt az karácsonyfa,
Fenyőág volt az csupán,
S megbotlott egy féltéglába,
Elejtette az utcán.

Lehajoltam, hogy felvegyem,
S az asszonynak átadjam,
De egy bakancs állt kezemen,
És felvenni nem tudtam.

Egy katona rám vigyorgott,
Elengedtem a fámát,
Miközben ő káromkodott,
Porrá zúzta az ágat.

Karácsonynak egy jelképe,
El lett aznap taposva,
A szent ünnep egy emléke
Meg lett ottan gyalázva.

Ránéztem az asszonykára,
És a kicsi gyermekre,
Bánat gyűlt az orcájukra,
Fájó könny a szemükbe.

2008. április 18.
London, Ontario

AZ ÉLETEM DELE

Időharang egyet kondult,
Életemnek dele elmúlt,
Délutánom megjött már,
Halványabb a napsugár.

Nyugat felé alkonyodik,
A napom is lenyugoszik,
De mikor már sötét lesz,
Fényt gyújtok az estéhez.

Én nem félek a sötétől,
Gyorsan múló éveimtől,
Lámpásomat meggyújtom,
S éjjel, nappal dolgozom.

Nem akarok még pihenni,
Célok között tétlenkedni,
Amíg nekem erőm lesz,
Kedvem lesz az élethez.

Ez az élet oly mulandó,
Hús álmoként elporladó,
De amíg mi álmodunk,
E földön van otthonunk.

Ha majd éjfél üt az óra,
S térek örök nyugovóra,
Megköszönöm Istennek,
Hogy biztatott engemet.

Talán meg se érdemeltem,
Ifjú maradt az én lelkem,
Bár a delem már elmúlt,
A harangom nem kondult.

2008. április 19.
London, Ontario

NYÁRFALEVÉL

Táncot jár a rezgőnyárfa
Ezüstsínű levele,
Hozzánk hajlik a fa ága,
De másé a gyökere.

Ha ránézek a nyárfára,
A Tisza jut eszembe:
Szőke Tisza egy holt ága,
Ott jártunk a fűzesbe.

Tisza-töltésnek az alján
Sorban álltak a nyárfák,
És ilyenkor tavasz táján
Az áradást vigyázták.

Tisza vizét iszogatták,
Kaptak bőven belőle,
Leveleik kortyolgatták,
Attól kaptak erőre.

Eljárták a rezgőcsárdást,
Színeiket váltották,
Ha hallották a szél zúgást,
Levelüket forgatták.

Amikor egy nyárfalevél
Rezegni kezd odafenn,
Énnekem új regét mesél,
A falumra emlékszem.

Ma is látom a nyárfákat,
Akkor is ha nincsenek,
Bár elhagytam a hazámat,
Mevannak az emlékek.

2008. április 23.
London, Ontario

VIRÁGOS UDVAROM

Virágos kert volt az udvar,
amikor én megvettem,
megszerettem igen hamar,
és még hozzá ültettem.

Nyugdíjas volt, ki itt lakott,
egy szorgalmas nénike,
ültetgetett, gyomlálgatott,
virág volt az élete.

Követtem a régi nyomon,
habár kertész nem vagyok,
kipróbáltam tudományom,
megmutattam, mit tudok.

Hatvan rózsát elültettem,
szépítettem udvarom,
bokraimat lemetszettem,
foglalt lettem én nagyon.

Szőlőlugas és gyümölcsfa,
sorakoztak szép rendben,
földieper, málna, sóska,
is nőtt az én kertemben.

Álomvilág volt a kertem,
ezerszínű tünemény,
ám onnan én elköltöztem,
a virág már nem enyém.

Szeretem a szép virágot,
de a kerthez idő kell,
és az Isten azt nem adott,
szükölködöm időmmel.

2008. április 24.
London, Ontario

KERTÉSZKEDTEM

Amikor én kertészkedtem,
nem írtam én verseket,
felőrölte kinti munkám
minden szabad időmet.

A kertészség egészséges,
jó a kinti levegő,
nem fáadtam én el soha,
nem is kellett pihenő.

Órákon át kint dolgoztam,
láttam szépen haladok,
ameddig a szemem látott,
virultak a virágok.

Édenkert volt az udvarom,
mindenütt sok virággal,
és a házunk füves kertje
megtelt ezer csodával.

Készítettem fényképeket
a sok nyíló virágról,
képeimmel tanúskodtam
az Úr adta csodáról.

De mikor egy hóvihár jött,
s a kertünkbe hó esett,
odaveszett az én munkám,
minden virág odalett...

Megszerettem a virágot,
de a virág elhervad,
nem szeretem verseimet,
és az mégis megmarad.

2008. április 24.
London, Ontario

FENT REPÜLÖK

Fent repülök, mint a madár,
Engem nem köt sehol határ;
Az én tettem, vagy a hitem,
Ne szabja meg senki nekem!

Hogyha hiszek valamiben,
Megmaradok a hitemben,
Akkor is ha veszélyt látok,
Akkor is ha megátkoztok.

Csak az lehet hű barátom,
Akiben én nem csalódom:
Az, kinek az agya tiszta,
És nem ugrál össze-vissza.

Aki egy szélkakas csupán,
És forog a szemétdombján,
Bármerre néz, hibát talál,
Az gonoszabb a kígyónál.

Szánalomra méltó szegény,
Nem barátom ez az egyén.
Minek vesződjem én vele?
Az ilyenek nincsen esze.

Tisztességben élek, járok,
Csak igaz ügyet szolgállok.
Látom, hol van az igazság,
Azt is tudom, mi a gazság.

Fent repülök, mint a madár,
Engem nem köt sehol határ;
Az én tettem, vagy a hitem,
Ne szabja meg senki nekem!

2008. április 24.
London, Ontario

TAVASZI HÍR

Tavaszi hírt mondok:
Virulnak a dombok;
Röpködnek a méhek,
Gyártják a jó mézet.

A szomszéd ereszbe
Befészkel a fecske;
Miközben csicsereg,
Sárfészket készítget.

Megjöttek a gólyák,
Bujkálnak a békák,
De bárhova bújnak,
Gólyaszájba jutnak.

Kikerics már sárga,
Kisgyermek játéka,
Koszorúba fonják,
Szerettiknek adják.

Szerte a gyermekek,
Tavasznak örülnek,
És mezítláb járnak,
Forró nyarat várnak.

Felnöttek a kertben
Ültetgetnek éppen,
Sietve dolgoznak,
Mert esőre várnak.

Tavaszi hírt mondok:
Virulnak a dombok,
Dolgozik hű népünk,
Ameddig csak élünk.

2008. április 24.
London, Ontario

CSALÁDOM A HAZÁM

Szétnéztem én a világban,
Bár távolba sose vágytam;
Nem csábított Amerika,
Vagy északon a szomszédja.

És mi történt mégis velem?
Mindkettő polgára lettem.
Itt is olyan kék az égbolt,
Mint amilyen Karádon volt.

Gazdag ország, ahol lakom,
Mégis sok, sok gondolatom
Hazaröpít szellők szárnyán,
Ábrándomnak gyors fogatán.

Sosem gyötört engem bánat,
Hogy elhagytam a hazámat,
Elűzött a sors bennünket,
Szökve védtük életünket...

Az a veszély régen elmúlt,
De még ma is kísért a múlt;
Haza többé nem mehetek:
Itt születtek a gyermekek.

Körülöttünk az unokák,
Ők alkotják már a hazát,
Az én hazám már a család:
Gyermekeim, s az unokák.

Mégis, mégis hazajárok,
Közöttetek én megállok;
Hazamegyek verseimben,
Bármilyen jó nekem itten.

2008. április 25.
London, Ontario

A NYELVÜNK

Egy parányi lánggal
erdőket gyűjthetünk;
egy könnyelmű szóval
lelkeket bánthatunk.

Az erdőtűz terjed,
megfékezni nehéz,
ahol harag gerjed,
ott a béke elvész.

Egy vödör víz kicsi,
a lángnál erősebb,
mégsem tud oltani,
ha a tűz elterjed.

A könnyelmű szavak,
ha egyszer kimondtuk,
repülnek, mint nyilak,
vissza nem vonhatjuk.

Vigyázzunk a lánggal,
nehogy tüzet gyűjtsünk!
Vigyázzunk szavunkkal,
senkit meg ne bántsunk!

Kicsi a mi nyelvünk,
tüzeknek forrása,
de hogyha szeretünk,
életünk áldása.

A nyelvvel áldhatunk,
bajt is okozhatunk,
ám, ha igaz célunk,
vele gyógyíthatunk.

2008. április 28.
Niagara Falls, ON

ALKONYAT

A nap elhalványul,
bújik a hegy mögé,
és a földre lenyúl,
a csendes tó fölé.

Meg akarja nézni
estére önmagát,
szeretné meglátni
ragyogó orcáját.

Tó tükrebe ragyog,
fürösztgeti magát,
álmosan mosolyog,
csillogtatja báját.

Vérvörös az arca,
pedig nem haragszik,
véget ért a harca,
estére megnyugszik.

Egész nap vesződött,
rohanó felhőkkel,
egy hete kezdődött:
nem nézhetett széjjel.

Szerette voln' látni
fényes birodalmát,
s rajta végignézni,
mutatni hatalmát.

Ragyogástól fáradt,
szeretne pihenni,
az este már sápadt,
alkonyat kezd lenni.

2008. április 28.
Niagara Falls, ON

MEGÚJULT A FALUM

Kopott cserép a házakon,
szalmakazal az udvaron,
volt a falum jelképe.
Kacsák, libák szaladgáltak,
fürgé tyúkok kotkodáltak,
meleg tej volt estére.

Porfelhő szállt az utcákon
eső nélkül, egész nyáron,
poros volt az életünk.
De mikor sok esőt kaptunk,
latyakban és sárban jártunk,
sárfészek volt köröttünk.

Ma az ifjak nem is sejtik,
min mentek át a szüleik:
iskolába nem jártak.
Nem volt idő iskolára,
beálltak ők a munkába,
ifjúkorban dolgoztak.

Megváltozott már a világ,
tanulhat a fiatalság,
és utazhat külföldre.
Van tehetség a falunkban,
de ezzel egy csábítás van,
elköltöznek messzire.

A falum is megváltozik,
sok fiatal elköltözik,
az öregek meghalnak.
A volt világ régen elmúlt,
az én falum is megújult,
mert az évek elszállnak.

2008. április 30.
London, Ontario

VIRÁGZÓ ÚJ ÉLET

Kinyílottak már a rügyek,
levelekké változtak,
és fűjnek az enyhe szelek,
elviszik mi hervatag.

Csodálom a természetet,
évről évre felébred,
felváltja az enyészetet,
egy virágzó új élet.

Porrá lesz sok régi levél,
újak jönnek helyettük,
jön a tavasz, múlik a tél,
megújul az életük.

Amikor fűj az őszi szél,
távoznak a madarak,
de mikor a tavasz zenél,
újból fészket rakhatnak.

De jó lenne ha a sorsunk
minket is így áldana,
és elmúlna hervadásunk,
s életünk megújulna.

Egész más az én életem,
nem újul meg évente,
addig dobog az én szívem,
amíg Isten tervezte.

Nem lázadok, elfogadom,
az életem mulandó,
egyszer élek, én jól tudom,
létem egyszer virágzó.

2008. május 1.
London, Ontario

MÁSKÉPP ÉLÜNK

Kis korunkban a sötétben
lámpafénynél tanultunk,
és ha nem volt petróleum
a városból hozattunk.

A főzéshez, a kályhába
tüzelőfa kellett,
napról napra fabehordás
terhelte az életet.

Amikor a láng lobogott,
elkészült a reggeli:
rántott tojás szalonnával,
az volt ám az isteni.

Tíz órára zsíroskenyér,
iskolai szünetben...
hiába van most eledel,
oly finomat nem eszem.

Napjainkban egy kattintás,
és már kigyúl a lámpa,
nagyon régen abbamaradt
tűzrakás a kályhába.

Szalonnát ma alig eszünk,
koleszterint tartalmaz,
zsír helyett olajjal sütünk,
kerüljük mi ártalmas.

Szeretnénk mi tovább élni,
tovább mint az őseink,
napjainkban másképp élünk,
másképp mint a szüleink.

2008. május 5.
London, Ontario

IFJÚ MENTALITÁS

Teremtőmet arra kérem:
Újítsa meg az én testem,
A mostani néhol recseg,
Régi óra, de még ketyeg.

Ízületem néhol rozsdás,
Csupán csak a mentalitás,
Ami bennem ifjú maradt,
Hiába élt már sok nyarat.

Ha nekem a gondolatom
Határozná meg a korom,
Húszéves se lennék talán,
A jövőmről álmodoznám.

Sajnos, én az őszben élek,
Nem előre, múltba nézek,
Nézegetem, merre jártam,
És feljegyzem amit láttam.

A múltamat jól ismerem,
A jövőmet csupán sejtem,
És ha arról gondolkozom,
Talán, talán: ábrándozom.

Ábrándozom ifjúságról,
Az egekből orvosságról,
Mitől testem erőt kapna,
S leperegne a sok rozsdá.

Nem létezik ilyen kenet,
Elfogadom hát testemet,
Öregszem: az idő halad,
De az agyam ifjú marad.

2008. május 7.
London, Ontario

SZÉP AZ ÉLET

Az életem csupa rózsza,
néha tövis is van rajta,
de nem érzem szúrását.
Az életbe sokat teszek,
hacsak lehet szeretetet,
s visszkapom virágát.

Az életem jónak látom,
akkor is ha örli álomom,
mert odafent kék az ég.
Az életnek nehéz járma
nehezedik két vállamra,
de húzom az igám még.

Virágos mezőkön járok,
elkerülnek a bús álmok,
dal terem a szívemben.
Az utakon ha haladok,
vadvirágért le-lehajlok,
s boldogabb így életem.

Terem virág ahol járok,
út széleken sokat látok,
nem kell sehol keresni.
És ha néha dudvát látok,
sajnálattal odébb állok,
nincsen időm gyomlálni.

Jaj de rövid az életem,
de időzöm a szépeken,
mitől szebb a világom.
Az életbe sokat teszek,
hacsak lehet szeretetet,
s öntözgetem virágom.

2008. május 8.
London, Ontario

AZ EMLÉKEIM LÁNCA

A lelkemen aranylánc volt
Ami engem összekapcsolt
Falummal.
Bárhol éltem idegenben,
Megmaradtam a szívemben
Karáddal.

Bármily nagy volt a távolság,
Nem szakadt meg a barátság
Fonala.
Régmúlt idők boldogsága,
Sok, sok évnek emléklánca
Köt oda.

Ha felemel szívem vágya,
Elrepülök szép hazámba
Verseken.
Megérkezem a falumba,
Ifjúkorom otthonába
Lélekben.

Meglátom a barátokat,
Rokonokat, szomszédokat,
Élnek még.
Mi veletek összekapcsolt,
Ami bennem karádi volt,
Szép emlék.

Ötven évnek homályában,
Ott élek még a falumban,
Veletek.
Mi az ami oda kapcsol?
Mi az ami oda láncol?
Szeretet.

2008. május 16.
London, Ontario

MIÉRT SZÉP A MÁJUS?

Nem a munka ünnepe miatt
kedves május nekem,
hiszen munkássággal telik el
az egész életem.

Munkával van tele a létem,
nincs időm pihenni,
ha nem dolgozom évről évre,
nem tudok megélni.

Nem az anyák napja szépíti
nekem a hónapot,
hiszen a kedves jó anyámért
mindig hálát adok.

Az életemnek minden napján
az anyámat áldom,
örökké tisztellem és nemcsak
májusban egy napon.

Egy hete volt pünkösd ünnepe,
zengtek az énekek,
de ma már sokan hiányoztak,
nem jöttek a hívek.

Talán a pünkösdnek ünnepe
nem szól egy életre,
és amikor a nap elmúlik
már el van feledve?!

Szép a május még akkor is, ha
nem történnek csodák,
nekem talán azért legszebb, mert
nyílnak az orgonák.

2008. május 18.
London, ON

A TEMPLOM ÖREGJEI

Meredek lépcsők vezetnek
A kis magyar templomba;
Kapaszkodnak az öregek,
S beülnek a padokba.

Elmúltak az évtizedek,
Galambösz már a hajuk,
Elfáradtak, mégis jönnek,
Nem hallatszik jajsavuk.

Erőtlenek már a térdek,
Egyre jobban sajognak,
De ha felszáll itt az ének,
Enyhülnek a fájdalmak.

Bár a testük öregebb lett,
A lelkük még fiatal,
Megharcolták az életet,
De még tart a viadal...

A harangszó elhallgatott,
S ahogy szól az orgona,
Öreg szívük megnyugodott,
Felcsendül a pap szava.

Áhítattal figyelik őt,
Lelki erőt gyűjtenek,
Együtt áldják a Teremtőt,
Boldogok az emberek.

Hétről hétre idejönnek
A templom öregjei,
Imádkoznak, énekelnek,
Jönnek erőt gyűjteni.

2008. május 21.
London, Ontario

SÖTÉTZÖLD CÉDRUS

Kis konyhánk ablaka alatt
Sötétzöld a cédrusom,
Egész télen ily zöld maradt,
Elmerengve bámulom.

Miért marad zöld ez a fa,
S nem hullik a levele,
Amíg odébb egy akácfa
Levetkőzött télére?

Jaj, de furcsa a természet:
Van itt, ami örökzöld,
S néhol pusztít az enyészet,
Kopár lesz a szántóföld.

Bimbó pattan most az ágon,
Kibújtak a levelek,
Nóta csendül madár ajkon,
Táncolnak a fellegek.

De egyszer a nyár múltával
Meváltozik a világ,
És a bágyadt napsugárral
Aludni tér a virág.

Ha jönnek a hűvös napok,
Faggyal telik meg a lég,
Akkor más világot látok,
De a cédrus zöld lesz még.

Kis konyhánk ablaka alatt
Sötétzöld a cédrusom,
Egész télen ily zöld maradt,
Elmerengve bámulom.

2008. május 21.
London, Ontario

NYÁRKÖSZÖNTŐ

Virágszirmok takarják
Mellettünk az utakat.
Illatot szórnak a fák,
Elmúlik, mi hervatag.

Nyár ébred a fák alatt,
Eltűnik az enyészet,
Hervadásból lét fakad,
Köszöntöm az életet.

A szívem is felébredt,
Vidámabban zakatol,
Mert a földi sír felett
Az enyészet nem dalol.

A felébredt természet
Örömeit dicsérem,
Nyarat hoz az új élet,
A hideget felejtem.

Jaj de szép ma a világ,
A tüzes nap aranylik,
Körülöttünk sok virág,
Ezer színben pompázik.

Nem a múltba nézek én,
Amikor a nap hevít,
Az új nyárnak küszöbén
Az új élet felvidít.

Köszöntelek ifjú nyár!
Temesd ami hervadó!
Megújult az éltünk már,
Temesd ami mulandó!

2008. május 23.
London, Ontario

KÖSZÖNTÉS

Elhagytam a szülőföldem,
külföldre kerültem,
el is felejt talán engem
a volt közösségem.

Ti ismertek még hallásból,
tudjátok nevemet,
vagy talán az új hazából
halljátok híremet.

Foszladozik kapcsolatunk,
ritkán látjuk egymást,
de ha nem is találkozunk,
tudhatunk egyet-mást.

Ismeritek még a nevem
öt évtized után,
szüleitek között éltem,
ott kezdtem iskolám.

Tiszakarád fia vagyok,
ott nevelt az anyám,
és ha egy karádit látok,
mosolyra nyílik szám.

Tiszakarád fia vagyok,
vállalom hátterem,
a falumhoz hű maradok,
nem leszek idegen.

Az internet hullámain,
eljárok közéték,
megosztom a gondolatim,
s köszöntlek titeket.

2008. május 26..
London, Ontario

MI AZ ÉLET?

Az élet csak lehelet,
Megtartani nem lehet,
Úgy adta a Teremtő:
A kezdete egy bölcső.

Az életem köd, pára,
Mit a napnak sugára,
Felmelegít naponta,
Elpárolog holnapra.

Ha eljön az enyészet
Megállítani nem lehet,
A sok-sok év elrepül,
A lelkem elszenderül.

Égő tűznek füstjeként
Elrepülünk egyenként,
Istené lesz a lelkünk,
Ha e földről eltűnünk.

Az életem nagy titok,
Amit ki nem nyithatok,
Istenben van értelme,
Azért bízom Őbenne.

Az életem szeretem,
Áldom érte Istenem,
De már látom a végét,
Hitben lelem értelmét.

Az élet csak lehelet,
Megtartani nem lehet,
Úgy adta a Teremtő,
Hogy a vége temető.

2008. május 30
London, Ontario

NEM ÜLTETTÜNK

Nem ültettünk mi virágot,
májusban is fagyott még,
de melegebb lett az idő,
naptól ragyog ma az ég.

Megkezdődött már június,
közeleg a forró nyár,
felváltja a fagyos reggelt
az éltető napsugár.

Elültettem ma egy rózsát,
mert az egyik kifagyott,
pedig tövét betakartuk,
mégis-mégis itt hagyott.

A sok hó is takargatta,
talán az volt a baja,
nagy hókupac volt felette,
ki se látszott alóla.

Sok virág van körülöttünk,
de a rózsza a legszebb,
mert tele van méltósággal,
nekem a legnemesebb.

Szeretetem és hűségem
kifejezem virággal,
ami virít kiskertünkben,
évről évre tavasszal.

Későn kezdtük az ültetést,
egész közel van a nyár,
de a szerény kiskertemben
nyílik a sok virág már.

2008. június 2.
London, Ontario

SZERETNÉM

Szeretném ha béke lenne
Ezen a világon,
Felkeléskor, lefekvéskor
Azért fohászkodom.

Egyik ország a másikat,
Kapzsín leigázza,
Nemzeteink törvényeit
Durván meggyalázza.

Az egyházak szeretetet
Hirdetnek a földön,
De keveset cselekszenek,
Hogy az el is jöjjön.

Hiányzik a harmónia
A vallások között,
Hiába csak egy Teremtő
Áll tanaik mögött.

A házastársak között is
Vannak ellentétek,
Elfelejtik a hű párok
Amit megígértek.

Mivé lesz az örök hűség?
Üres szó lesz csupán,
S kezdődik a veszekedés,
Egy-két hónap után.

Szeretném ha béke lenne
Ezen a világon,
Felkeléskor, lefekvéskor
Azért fohászkodom.

2008. június 3.
London, Ontario

KISDIÁK VOLTAM

Sok víz lefolyt azóta a
Bodrogon,
amióta diák voltam
Patakon.

Tízéves is alig múltam
akkor én,
felnőtt élttem egy korai
küszöbén.

A híres nagy iskolában
tanultam,
de bevallom: én kiváló
nem voltam.

Voltak tőlem okosabbak,
sokan ám,
de azért egy kevés tudás
ragadt rám.

Voltak híres tanárain,
szerettek,
énbelőlem okos embert
neveltek.

Sok víz lefolyt azóta a
Bodrogon,
amióta diák voltam
Patakon.

Öregebb az iskolakert
azóta,
de ma is zeng a fák között
a nóta.

2008. június 3.
London, Ontario

EGY NAGY BÚBORÉK

Az életünk egy nagy búborék,
Hogyha felszáll, elnyeli az ég.
Van, akié nem száll magasba,
Gond, nehézség a földön tartja.

Mikor napfényt kap a búborék,
Oly szép, mint a szivárványos ég,
De fény nélkül színtelen marad,
És a létünk szürke alkonyat.

Megkötöttség a mi börtönünk,
Nem találjuk sehol Édenünk.
Itt a földön csak raboskodunk,
Verejték és könny a jutalmunk.

Akármilyen szép az életünk,
Porból lettünk és azzá leszünk.
Néha azért jönnek szép napok,
Rózsát hoznak a kis angyalok.

Én a rózsát nagyon szeretem,
Nehézségim velük feledem,
Megtalálom bennük én a jót,
Szedek is én sok útravalót.

A rózsának van egy veszélye:
Bármilyen szép, szúr a tövise;
Ha az élet egy nagy búborék,
Kilyukasztja, s elnyeli a lég...

Az életem egy nagy búborék,
Magasan száll, ahol kék az ég.
Felszállt régen már a magasba,
Hit, reménység az égben tartja.

2008. június 5.
London, Ontario

KOPOTT BIBLIA

Az én édes jó anyámnak
volt egy Bibliája,
reggel, este kezében volt
az volt olvasmánya.

Kopott, sárga lapjaiból
új erőt merített,
a mozgalmas életében
ez a Könyv segített.

A törékeny lapok között
kifakult fényképek,
nosztalgikus apróságok,
s régi újságcikkek.

Elmosódtak rég a betűk,
az újságpapíron,
fényképei is megkoptak;
mi voltunk azokon.

Ohióban volt lakásom,
ritkán látott engem,
de évenként néha-néha
önála lehettem.

Napokon át vele voltam,
sokat beszélgettünk,
gondolatban, elmélkedve
együtt hazamentünk.

Azóta már Édesanyám
elment végleg haza,
de emléket most is őrzi
a kopott Biblia.

2008. június 5.
London, Ontario

FOGYÓ NEMZETÜNK

Faluhelyen nincsen ipar,
és ki jobb életet akar,
nem fog falun maradni.
Akinek van iskolája,
elindul a nagyvilágba,
jó szerencsét próbálni.

Kinyílt az országhatár,
repül a sok vándormadár,
elhagyják a fészüket.
Vándoraink hazajárnak,
ám vége a kapcsolatnak,
megszűnik a szeretet.

Mikor farmvidéken éltem,
nem jött oda két gyerekem,
kerestek egy jobblétet.
Gyerekeim szétszóródtak,
velem ritkán találkoztak,
kivéve az egyiket...

Mi is városiakok lettünk,
már egy éve elköltöztünk,
követtem egy fiamat.
Igen távol van ma népünk,
de van itt egy közösségünk,
s megőrizzük múltunkat.

De népünk a kis falvakból,
messze megy a hazájától,
onnan, ahol születtünk.
Bár megleli szerencsáját,
feladja az ősi fészket,
így fogy el a nemzetünk.

2008. június 6.
London, Ontario

FEHÉR RÓZSASZIROM

Rózsabokor fehér szirma,
Hú szerelmem rá van írva,
Kinek írtam, nem olvassa,
Hideg földben van a sírja.

Ahogy nézem ezt a rózsát,
Fehér rózsza lenge szirmát,
Visszasírom azt a lánykát,
Életemnek legszebb álmát.

Elmerengek a múltamon,
Az élet, mint rózsaszírom,
Virul, ragyog az utamon,
És elhervad, nem találom.

Befont hajában pántlika,
Ha hűs szellő lobogtatta;
Fehérrózsza, fehér szirma,
Szívem most is cirógatja.

Tűz égett a két szemében,
Harangszó a beszédében,
Most is látom a sötétben,
Megjelenik emlékimben.

Csók nélküli édes emlék,
Mások régen eltemették,
Könnyelműen elfeledték,
Bús emlékét nem őrizték.

Én még látom e rózsában,
Tovább él e rózsaszálban,
Fehérrózsza kis szirmában,
Őrzöm éltem alkonyában.

2008. június 12.
London, Ontario

TÜRELEM

Ha valahol rosszat látok,
Az ajkamra nem jön átok,
És ha néha szenvedés ér,
Fohászkodom türelemér'.

Nem gyógyít a zúgolódás,
Az örökös panaszkodás;
Ha szidom az embereket,
Az bajomon nem segíthet.

Ami rossz, azt kijavítom,
De ha késő és nem tudom,
Én akkor se zúgolódom,
Türelemmel elfogadom.

A türelem áldott balzsam,
Amiből én sokat kaptam,
Türelmesen dolgozgatok,
De ahol kell, javítgatok.

A türelem nekem gyógyír,
Akkor is ha nincsen jó hír,
Segítek én, panasz helyett,
S biztatom az embereket.

Ha szárazság van a földön,
Légy türelmes, az eső jön,
Eső nélkül, kezdj locsolni,
Nem elég csak panaszkodni.

Megértéssel nézd múltadat,
Ne hangoztasd panaszodat,
Türelemmel használd erőd,
S a jelenből készítsd jövőd.

2008. június 13.
London, Ontario

ERRE VÁGYTUNK

Nem felejttem falum népét,
És megőrzöm sok emlékét,
Róluk sokszor álmodom.
Végigmegek az utcákon,
Magam előtt most is látom
Az én régi otthonom.

Bádogtetős volt a házunk,
Ötvenhatban mi elváltunk,
Mentettük az életünk.
Semmi nélkül elindultunk,
Három országot bejártunk,
Jobb életet kerestünk.

Ha múltamra visszanézek,
Semmi haragot nem érzek,
Mert üldöztek engemet.
Szabad élet volt a vágyam,
Egy világ, hol tanulhattam,
És szolgálni népemet.

Becsületben vágytam élni,
Hogy ne kelljen soha félni,
Ha valamit megmondok.
Nem akartam gazdagságot,
De akartam egy országot,
Hol szabadon szólhatok.

Elnézem most a népemet,
Nincs lekötve, és elmehet
Egy jobb sorsot keresni.
Erre vágytunk ötvenhatban:
Járni, kelni szabadabban,
S hinni, bízni, remélni.

2008. június 16.
London, Ontario

EGYSZERŰSÉGEM

Egyszerű az én lakásom,
Ez nekem a palotám,
Közel lakik a családom,
Közelemben unokám.

A családi boldogságom
Az én igaz vagyonom,
Ez egyéni gazdagságom
A világért nem adom.

A bútorok már öregek,
De nem antik egyik sem,
Velem együtt öregszenek,
Nem is kéne új nekem.

Tele van a hűtőszekrény,
Nem éhezem sohasem,
Az életem csupa remény,
Bár üres az én zsebem.

Pénzen túli a boldogság,
Nem árulják dollárért,
Annak élte szomorúság,
Aki csak a pénznek élt.

Nem járok cifra utakon,
Egyszerű az életem,
Forgó kerék a kocsimon,
Céljaimhoz elviszen.

Egyszerű a gazdagságom:
Családomban a kincsem,
Benne van a boldogságom,
Ettől drágább kincs nincsen.

2008. június 16.
London, Ontario

SZÁMADÁS

Talán évek, vagy csak napok
Amiket én kölcsönkapok,
Mígnem jön a számadás.
Fájdalomban szült az anyám
Féltő gonddal vigyázott rám,
S kezdődött az álmodás.

Álmodtunk a szép napokról,
Tarka színű virágokról,
És, hogy csokrot köthetünk.
Élveztük a tavaszokat,
Hideg telet és nyarakat,
De az ősz is jött nekünk.

Mit vetettünk, learattuk,
Kamaráinkba behordtuk,
Készültünk a jövőre...
Az életünk egy kicsit más,
Mert ha eljön az aratás,
Nem nézhetünk előre.

Ahogy jöttünk, elporladunk,
De megmarad alkotásunk,
Bár életünk szétfoszlik.
Barátom! Te hogyan éltél?
Számadásra elkészültél?
Vagy csak éled napjaid?

Fiatál vér folyhat benned,
Lüktet, dobog ma a szíved,
De őszbe fut életed.
Ha eljön a számadásod,
Véget ér az álmodásod,
Nem kerül el téged sem.

2008. június 17.
London, Ontario

ÉBREDŐ HAJNAL

Pirkadatra sok fényt kapok,
A nap mindenkinek ragyog,
A fényéből nekem is jut,
De hajnalom hamar elfogy.

Szeretem ha jön a hajnal,
Reménykeltő sugarakkal,
Áldás, hogyha fut a sötét,
S láthatom a hajnal fényét.

Búcsút int az éj homálya,
Megszólal a kismadárka,
Új álmokról dalol nekem,
Felébreszti alvó szívem.

Kinéztem az ablakomon,
Madar dalolt a lombokon,
Víg énekét meghallgattam,
Ábrándozva így daloltam:

De szép ez a fényes élet,
Benne az eltöltött évek,
Hálát adok minden napért,
Fénylő napom sugaráért.

Szeretem a hajnali fényt,
Benne a jót és a reményt,
Én az estet nem kívánom,
Hajnalban van a világom.

Ha örökké hajnal lenne,
A nagy világ ébredne,
Ébrednék egy új élettel,
Álom teli reményekkel.

2008. június 19.
London, Ontario

ÉRETTSÉGI BIZONYÍTVÁNY

Száraz volt a diákkorom,
Sose ittam, nem volt borom,
Pálinkához se nyúltam én,
Másban volt a diákélmény.

Soha, soha nem táncoltam,
Lányok után nem futkostam,
És mivel én jó gyors voltam,
Szaladhattak énutánam.

Nem volt vitám tanárokkal,
Kevésbé a diákokkal,
Diákcsínyben nem volt részem,
De ha történt, jót nevettem.

Befejeztem az iskolám,
Nem ragadt rám sok tudomány,
És amit én megtanultam,
Talán soha nem használtam.

Logaritmus, szilárdságtan...
Ezekről nem prédikáltam,
Kémiaának sem volt haszna,
Ehhez jött még a fizika.

Összeadás, szorzás, osztás,
De legtöbb volt a kivonás,
Aminek én hasznát vettem,
Hogy iskolám befejeztem.

Visszanézve én úgy érzem,
Hogy bár mindent elfeledtem,
Mégis jó volt az iskolám,
Mert van róla bizonyítvány.

2008. június 19.
London, Ontario

VERSEIM IHLETE

A múzsámnak csókjaiért
Nem megyek én messzire,
Verseimnek ihletéért
Nem kell nekem senki se.

Nem hajt engem a szerelem,
Mikor verset faragok,
Van tárgy bőven körülöttem,
Amiből én alkotok.

Nem vágyom a tengerpartra,
Nem járom be Európát,
Kinézek az udvarunkra,
S meglátom ott a témát.

Madarakat, virágokat,
Másképp látom hajnalba',
Ők táplálják dalaimat,
Róluk írok naponta.

Írnék zengő frázisokat,
De színészség lenne az,
Éneklek hát a lombokat,
Mikor legszebb a tavasz.

Többet ér egy rügyező fa,
Mint egy fáradt gondolat,
Mert a földi ember fia,
Átformálja azokat.

A természet üzenete
Örök, míg a világ áll,
Verseimnek az ihlete,
Megmaradok azoknál.

2008. június 20.
London, Ontario

SZÍVMŰTÉTEM ELŐTT

Ez a versem nem utolsó,
Úgy érzem.
Nem vár engem a koporsó,
Remélem.

Fáradt szívem leállítják
Pihenni,
A műtétet csak így tudják
Megtenni.

Elszálltak az ifjú évek,
Öregszem,
És jönnek a betegségek
Csendesen.

Az őszi szél csontjaimat
Átjárja,
Ellopja víg tavaszomat
Lappangva.

Csodálkozom az időnek
Múlásán,
Betegség jön, mit az évek
Raknak rám.

Itt vagyok ma a kórházban,
Nem félek,
Bízom én az orvosokban,
Míg élek.

Feltépik a mellkasomat
Ismétlen,
Hosszabbítják álmaimat,
Remélem.

2008. június 21.
London, Ontario

24 ÉV

24 év gyorsan elszállt,
Amióta szívem megállt
Egy műtőszobában.
Gép zakatolt szívem helyett,
Lekapcsolták a tüdőmet
Egy neves kórházban.

Az ereim eldugultak,
És miután lezáródtak,
Veszélyben volt létem.
A halálnak az esélye,
Egy út ki a temetőbe,
Reális lett nekem.

Barátaim imádkoztak,
Az orvosok operáltak,
Túléltem a veszélyt.
Huszonnégy év elteltével,
Tele hittel, életkedvvel,
Tartom még a reményt...

De most újból bajban voltam,
Bármennyire nem akartam,
Műtétem volt megint.
Vigyázni kéne magamra,
Elfárasztott a sok hajsza,
És az élet megint:

Ácsi testvér, ne siessél!
Mert az élted ha véget ér,
Nem lehet alkotni.
Takarékoskodj időddel,
Óvatosan bánj szíveddel,
Nem tudsz újat kapni.

2008. június 30.
London, Ontario

DE JÓ LENNE

De jó lenne ha még egyszer
Pajtásim közt lehetnék,
Gyermekből lett felnőttekkel
Újból kezecskézhetnék.

Gyermekkorom virágiból
Színes csokrot készítenék,
S tűnő, múltó illatából
Egy életre eltennék.

Minden régi barátságot
Megújítanánk örökre,
Felébresztelnék a világot,
Ami el van temetve.

Felverné a falu csendjét
A régi nótás kedvünk,
Múltunk ezernyi emlékét
Hirdetné az énekünk.

És keresném én a magányt,
Lenne egy kis beszédem,
S megölelném azt a kislányt
Akitől én eljöttem.

Az én vágyam álom csupán,
Elmúlt az én kiskorom,
Nem jön vissza soha se már,
Bármennyire óhajtom.

De jó lenne ha még egyszer
Pajtásim közt lehetnék,
Gyermekből lett felnőttekkel
Újból kezecskézhetnék.

2008. június 30.
London, Ontario

NE HÍVD AZT A KISLÁNYT

Szívműtétem volt a héten,
miután egy pár nappal,
üldögéltem egy fotelen,
s elaludtam azonnal.

Csodálatos álmot láttam:
mulatóban voltam én,
zongoristát hallgathattam
egy teremnek közepén.

Háttal ült a zongorának,
és egy refrént énekelt,
varázsa volt a hangjának,
egy mondatot ismételt:

*Ne hívd soha azt a kislányt,
mert ő nem neked való,
ne hívd soha azt a kislányt,
neked szól e parancsszó.*

A közönség ahogy nézte,
csend honolt a teremben,
bús szavait átérezte,
könnyé vált a szemükben.

Majd felálltak szomorúan,
elindultak kifelé,
de szívükben ég a dallam,
és ott marad örökké.

*Ne hívd soha azt a kislányt,
mert ő nem neked való,
ne hívd soha azt a kislányt,
neked szól e parancsszó.*

2008. június 30.
London, Ontario

JÚLIUS KÖZEPÉN

Apró felhők futkároznak
az egekben szüntelen,
és amikor fölém szállnak,
árnyékukat élvezem.

A hűs szellő körülöttem
átsuhan a lombokon,
forró nyárról dalol nekem,
üzenetét hallgatom.

A nap néz a felhők mögül,
reám bámul álmosan,
forrón éget körös-körül,
július van, meleg van.

Ilyen a nyár minden évben,
izzadunk és dolgozunk,
s júliusnak melegében
hűvösebbre álmodunk.

Ha meleg van, az a bajunk,
nem akarunk izzadni,
a hidegben fagyoskodunk,
nyárról kezdünk álmodni.

Azt szeretnénk állandóan
ha változna jelenünk,
de most, mikor július van
fogadjuk el életünk.

Melegem van és izzadok,
de ez most a jelenem,
ha jönnek a téli napok,
nem lesz akkor melegem.

2008. július 17.
London, Ontario

MESSZE TÁVOL

A konyhában a gáztűzhely
lángja vizet melegít,
békés hangon duruzsolgat,
egy nagy edényt felhevít.

Messze távol házak égnek,
erdőtüzek lángolnak,
elmenekül, aki csak tud,
félelemmel elfutnak.

Az udvaron hűvös eső
locsolja a kertünket,
fejünk felett békés felhő,
táplálja az életet.

Messze távol a világban
árvíz tombol dühöngve,
élet pusztul a nagy árban,
átkot hoz a földekre.

A házunkat enyhe szellő
simogatja békésen,
áldás most a szél, az eső,
ablakunkból figyelem.

Messze távol egy városban
szélvihar bont tetőket,
az orkánnak vészes hangja
pusztítja az életet.

Ha házában ég a tűzhely,
és odakint béke van,
adj hálát a Teremtődnek,
mert valahol másképp van.

2008. július 17.
London, Ontario

KINTI ÉJSZAKÁM

Forró, meleg éjjelen
pihentem az erkélyen,
néztem a sok csillagot,
ami ott fent ragyogott.

Köröttem a mindenség,
felettem a magas ég,
a csillagok oly nagyok,
és én csupán por vagyok.

A létem egy pillanat,
elszáll, mint a gondolat,
de odafent a csillag
utánam is megmarad.

Órákon át kint voltam,
talán el is aludtam,
oly szép volt az éjszaka,
nem vágytam az ágyamba.

Merengtem a létekről,
a messze szállt évekről,
múltamról és jövőmről,
és a földi életről.

Így telt el egy éjszakám,
életemnek alkonyán,
készültem a holnapra,
egy ragyogóbb hajnalra...

Fényesebb lett az égbolt,
aludni ment a vén hold,
búcsúznak a csillagok,
keleten már nap ragyog.

2008. július 18.
London, Ontario

NŐ AZ ÁRNYÉK

Három hete volt csupán csak
Idetűzött a meleg nap,
S kiültem én napozni.
Azóta a föld már fordult
Napos részre árnyék borult,
Nem érdemes kimenni.

Lentebbről süt ma már a nap,
A nyarunkból egyet harap
Az időnek múlása.
Jaj de furcsa ez az élet,
Ami fénylett árnyékos lett,
Szürke lett a ház tája.

A nyár épp csak beköszöntött,
És a nap magasból sütött,
De már vonul alábbra.
Kevesebb fény jön a földre,
Sárgaság köszönt a zöldre,
Új ősz jön a világra.

A nyári nap hanyatlása,
Mint az élet elmúlása,
Figyelmeztet engemet.
Nem örök köröttem semmi,
Ahogy jöttem, el kell menni,
Nincsen mindig kikelet.

Napról napra fogy a fényünk,
Múló nyárral megöregszünk,
Az élet nem végtelen.
Múlóban van éltem nyara,
Rám borul az ősznek árnya,
De nem fogy a reményem.

2008. július 21.
London, Ontario

ÖRÖK EMLÉK

Kisfalumban álmodozva,
találkoztunk kettesben,
nem feledtem én el soha,
hogy teveled lehettem.

Véletlenül találkoztunk
a fűrott-kút lépcsőjén,
szerelemre nem gondoltunk,
vízért mentem oda én.

Gyerekes volt a beszédem,
feledtem a szavakat,
de kibővült az emlékem,
nem feledtem arcodat.

Két szemednek csillogása,
forróságot hozott rám,
és arcodnak mosolygása,
belém markolt igazán.

Ifjú lelkem lángra gyulladt,
ahogy mentem haza én,
és emléked bennem maradt,
ifjúságom kezdetén.

Rövid volt a találkozás...
én örökre elmentem,
de elég volt egy pillantás,
kezdődött egy szerelem.

Most, amikor visszanézek
könny szökik a szemembe,
fájdalom csak, mit érzek,
mert elváltunk örökre.

2008. július 30.
London, Ontario

ÜZENET FALUMNAK

Elmennék én tihozzátok
életemnek alkonyán,
de alkalmat nem találok,
üres az én pénztárcám.

Szeretném a falum látni,
látni a sok akácfát,
a töltésen fent járkálni,
köszönteni a Tiszát.

Keresném a rokonokat,
akiket még ismerek,
gyermekeket, unokákat,
sok múltbeli emléket.

A házunkat lebontották,
eltűnt rég az emléke,
gerendáit is elhordták,
újabb épült helyette.

Tudom falum átváltozott,
emlékem egy romhalmaz,
sok ismerős eltávozott,
de a templom ugyanaz.

Ugyanott van a temető,
csak a sírok változnak,
úgy rendelte a Teremtő:
akik jönnek távoznak.

Én jól vagyok és üzenek:
bárhol van az otthonom,
akik régen velem éltek,
felejteni nem fogom.

2008. július 31.
London, Ontario

JÚLIUS 31

Júliusnak a legvége
kopogtatott ajtómon,
beengedtem életembe,
kint tartani nem tudom.

Évről évre megjelenik,
és utána nem látom,
de ahogy az életem telik,
eljön hozzám a nyáron.

Melengeti a szívemet,
visszavisz a múltamba,
számon tartja éveimet,
elvisz ifjúkoromba.

Sok évtized elrepült már,
hogy júliust megláttam,
évről évre ismét megvár,
életembe betoppan...

Ma már nem visz a jövőbe,
csak a múlttal törődik,
inkább másnak ad belőle,
ahogy e hó végződik.

Amint elszállt ez a hónap,
úgy repül az életünk,
ma itt vagyunk, mint ez a nap,
és holnapra elmegyünk.

Köszöntöm a hónap végét,
nagy tanítást ad nekünk,
megtanít egy örök leckét:
hogy elszáll az életünk.

2008. július 31.
London, Ontario

IMÁDSÁGOS ÉLET

Pirkadattól alkonyatig
imádság az életem,
ifjúkortól aranykorig
áldom az én Istenem.

Bajaimtól Isten óvott,
s amíg mások elmentek,
mindig talált reá módot,
hogy őrizzen engemet.

Elmúltak a betegségek
mik kísérték korábban,
elteltek a gyermekévek,
sose voltam kórházban.

Évek után jött betegség,
de elmúltak csendesen,
és amikor volt egészség,
szolgáltam az Istenem.

Versenyeztem az idővel,
bár sokszor volt kísértés,
meneteltem a népemmel,
nem kellett a pihenés.

Isten adta szolgálatom
ma örömmel elvégzem,
napjaimért Istent áldom,
munkásság az életem.

Ha majd eljön az az idő,
mikor le kell lassulnom,
adja nékem a Teremtő,
áldás legyen ajkamon.

2008. augusztus 4.
London, Ontario

EGYSZERŰ HÁZ

Egyszerű ház a lakásunk,
Füveskert a kis udvarunk,
Rózsabokor a virágunk,
Ezektől szép az otthonunk.

Ez a lakás nemcsak téгла,
A mi házunk erős bástya,
Békességnek a csarnoka;
Nekünk ez már egy palota.

A lakásunk igen csendes,
Két lakója békességes,
Melegsavú és türelmes,
Egymás iránt engedelmes.

Egy éve, hogy ide jöttem,
Jó a sorsunk nekünk itten,
Örülünk mi mind a ketten,
Itt is velünk van az Isten.

Van akinek szép az udvar,
De élete csak perpatvar,
Veszekedés, örök vihar,
Keveset ér a szép házzal.

Áldás veszi körül házunk,
Az udvarunk és virágunk,
Segítő a két szomszédunk,
Mindezekért hálát adunk

Kívánom az embereknek,
Legyenek ők egyszerűek,
Ne kapjanak soha többet,
Mint amennyit érdemelnek.

2008. augusztus 7.
London, Ontario

PATAKI HONLAP

Bodrog parti diákváros!
Sokat vagy eszembe.
Belevésted a nevedet
Örökké szívembe.

Messze mentem a világba,
Messze sodort sorsom,
De emléked Sárospatak,
A szívemben hordom.

Elmegyek az iskolába,
Beülök egy padba,
Visszamegyek gondolatban
Kisdiák koromba.

Előttem az iskolakert,
Szobrokkal és fákkal,
Éveken át jártam ottan
Kisdiák társakkal.

Amikor az éhség gyötört,
És a hasunk kordult,
Étkeztünk a Konviktusban,
S minden jóra fordult

Még élnek a szép emlékek,
Bár öregszem lassan,
Elkísér egy életen át,
Mit Patakon kaptam...

Nézegetem a honlapot,
Könnyekkel szememben,
Sárospatak újra látlak,
Itt az idegenben.

2008. augusztus 8.
London, Ontario

KAIN UTÓDAI

Nem változik ez a világ,
Harag most is rendje,
Béke helyett háborút ád
Minden naplemente.

Az emberek egész létét
Látjuk még Kainban,
Ma is öli testvéreit
Szerte a világban.

Nézem Kain nemzetségét,
Továbbra is gyilkol,
Vagy számúzi a testvérét
Saját országából.

Jönnek az új tanítványok,
Hatalomra vágynak,
Megzsarolják a világot,
Bajokat okoznak.

Szavakkal is lehet ölni,
Régi s új tanokkal,
És egy népet kiirtani,
Álnok hazugsággal.

Él még Kain, láthatjuk őt,
Nappal és az éjben,
Megöli a születendőt
Az anyja méhében.

Gyilkos Kain utódai
Most is köztünk élnek,
Jó voln' végre megismerni
Kik e gyilkos népek.

2008. augusztus 11.
London, Ontario

HETVENEGY VAGYOK

Nem reméltem sohasem én,
Hogy sokáig élek,
De az élet kék tengerén
Elszálltak az évek.

Mint a felhők szálldogálnak,
S eloszlanak csendben;
A földünkre áldást hoznak;
Én is felhő lettem.

Hetvenegyét már elértem,
S ahogy szálldogáltam,
Magammal én nem törődtem,
Sohasem vigyáztam.

Nagy ajándék ez az élet,
Kaptam, kihasználom,
És, hogy elmentek az évek,
Bizony nem sajnálom.

Ahol vagyok az bánt engem:
Elfogynak a napok,
Befejezni sok, sok tervem
Alkalmat nem kapok.

Írni mindig, és alkotni,
Erre vágytam nagyon,
De ahhoz, hogy tudjak enni,
Ma is kell dolgoznom,.

Nem siratom éveimet,
Tettekben számolom,
Azzal mérem az életet,
Mi az alkotásom..

2008. augusztus 12.
London, Ontario

AZ ÖREG KERTÉSZ

Nádfedeles kisházikók
nincsenek falunkban,
eltűntek a szénakazlak
onnan, ahol laktam.

Megváltozott az én falum,
modern házak vannak,
de kertekben a virágok
ma is éppúgy nyílnak.

Kiskerteknek virágait
fényképimen látom,
akkor is ha távol lakom,
s nem élek ott nyáron.

Ismertem egy öreg nénit,
aki nagy kertész volt,
hogyha kevés volt az eső,
napról napra locsolt.

Sziporkáztak a virágok
ahol ő dolgozott,
két kezének a nyomában
ezer virág nyílt.

Amikor én köszöntöttem
az öreg nénikét,
virágcsokrot adott nekem,
s benne szeretetét,

Azóta rég felköltözött,
kertész az egekben,
tudom, nyílnak virágai
odafenn a mennyben.

2008. augusztus 12.
London, Ontario

BÚS SZÁMÚZÓTT

Serdülő lány volt ő csupán,
Mikor megismertem,
Nem sejtette soha talán,
Hogy én megszerettem.

Szindarabunk próbáiban
Szemlesütve néztem,
Szerelemre nem gondoltam,
Csak némán figyeltem.

János vitéz daljátékban
Tündér volt szerepe,
Amikor én ott megláttam,
Gyémánt volt a szeme.

Bár egymásra mosolyogtunk,
Még kezét sem fogtunk,
A színpadon találkoztunk,
Csak barátok voltunk.

Közbejött a Forradalom,
Elhagytam hazámat,
Ahogy szöktünk a határon
Sirattam lánykámat.

Amikor már messze jártam,
S végre szabad lettem,
Képeslapot vásároltam,
És neki elküldtem:

Sajnos többé nem láthatlak,
Bús száműzött leszek,
De szívembe bezártalak,
S téged nem felejtlek.

2008. augusztus 12.
London, Ontario

MENNYEI LÁTOMÁS

Nem takar az örök homály
Időben és térben,
Bár a tested rég pihen már
Kint a temetőben.

Vissza hozza az ábrándom
Arcod mosolygását,
Álmaimban most is látom
Szemed ragyogását.

Ma is éles az a szép kép,
Ami hozzám csatol,
Távolból is melegít még,
S veled összekapcsol.

Felmegyek a végtelenbe
A csillagok közé,
Odajössz a fénytengerbe
Az én színem elé.

Nézem, a te szellemképed,
Olyan vagy, mint régen,
S ahogy véled beszélgetek,
Ma is ragyogsz nékem.

Könnyel tele szemeidnek
Harmatát letörölöm,
Egy parányi keszkenőben
Gyémántként megőrzöm.

Nem fed téged örök homály,
Élsz még emlékimben,
Lelked elszállt, mint a sirály,
S fönt van az egekben.

2008. augusztus 13.
London, Ontario

ÉLETEM KIS HAJÓJA

Életemnek kis hajója
úszik a vad tengeren,
de a tenger bőszi vihara
néha, néha elpihen.

Amikor a nagy óceán
vihar csendes és sima,
nem repülök a taraján
le, vagy fel a magasba.

Motor hajtja kis hajómat,
nem pedig a vad szelek,
nem bontom ki vitorlámat,
azok nekem nincsenek.

Nem a szelek irányától
függ az utam, ha megyek,
ám a tenger viharától
menekülök, ha lehet.

Nem akarok én hősködni,
nem vagyok én tengerész,
ám egy orkánt elkerülni
körülményes és nehéz.

Idáig még mind átéltem,
bár volt már sok viharom,
viharban van néha létem,
de az utam folytatom.

Életemnek kis hajóján
száguldok a tengeren,
majd ha üt a végső órák,
a kis hajóm megpihen.

2008. augusztus 14.
London, Ontario

AKÁCFALEVELEK

Katonákként sorakoznak
Akácán a levelek,
És egymásba kapaszkodnak,
Ha fújnak a hűs szelek.

Sötétzöldes zubbonyukat
Átfesti a forró nap,
Nyár végére megsárgulnak
Mind új egyenruhát kap.

Levélfürtök vezetői
Elöl mennek, ahogy kell,
S egy-egy őrsnek levelei
Menetelnek örömmel.

Ablakomnál lengedeznek,
Köszöntik a nyár végét,
Susogják, hogy örvendezzek,
Őrizzem meg emlékét.

Ó, ti kedves falevelek!
Ne féljetek, megőrzöm,
A régi és új emlékek
Felett ma is időzöm.

Ha valahol egy akácfa
Kerül az én utamba,
Visszaröpít gondolatba'
Az én szülőfalumba.

Akácfa az ablakomnál
Lengeti zöld levelét,
De az idő hűs szele már
Messze fújja emlékét.

2008. augusztus 27.
London, Ontario

MUNKÁS ÉLETÜNK

Integet szeptember keze,
Erősödik az ősz szele,
Búcsúzik a vándormadár,
Fecskét, gólyát új haza vár.

Vándormadár hazát cserél,
Nem dolgozik, mégis megél,
Ősztön hajtja, nem a vágya,
Más világban van hazája.

Madarakkal nem mehetünk,
Földhöz láncolt az életünk;
Az életünk örök munka,
A Teremtőnk így akarta.

Uralkodunk földünk felett,
Ám izzadunk is eleget,
Mi vagyunk a föld királya,
A teremtés koronája.

Örök munka a mi létünk,
Mégis vidám a mi lelkünk,
Mert a munka nemessé tesz,
Mitől élünk gazdagabb lesz.

Ma munkámról dalt dalolok,
És ilyenkor boldog vagyok,
Bár éveim messze mennek,
A dalaim tovább zengnek...

Integet szeptember keze,
Erősödik az ősz szele,
Búcsúzik a vándormadár,
Engem pedig a munka vár.

2008. augusztus 27.
London, Ontario

MAGYAR HAJÓNK

Ébredj testvér! Ne aludjál!
A te hajód zátonynál áll,
És a tenger hullámos,
Elaludt a kormányos.

Süvít a szél, árbocot tép,
De a hajód még ma is ép,
Van csillag mi vezetne,
Ha néped felébredne.

Vad hullámok ha feldobnak,
Matrózaid mért alusznak?
Hová lett a legénység?
Mért van itt oly sötétség?

Van itt, aki kormányozna,
Sötét hajón fényt gyűjtana,
Keresne egy kikötőt,
Mentené a veszendőt.

Magyar hajónk viharjárta,
Történelmünk ezer átka
Nem vezette zátonyra,
De ma sorsunk mostoha.

Vihar dühöng körülöttünk,
Veszélyben van a mi létünk;
Bár az utunk viharos,
Nincs nekünk jó kormányos.

Ébredj testvér! Ne aludjál,
A te hajód zátonynál áll;
Bocsásd el a kapitányt!
Vedd kezedbe a kormányt!.

2008. augusztus 28.
London, Ontario

PITTSBURGH MELLETT

Messze távol a hazánktól,
A múlt század kezdetén,
Bevándorlók letek otthont
Füstös Pittsburgh környékén.

Az én drága nagyanyám is
Itt szülte két gyermekét,
És nagyapám a vasgyárban
Élte munkás életét.

Itt találtak ők egymásra,
Egy idegen városban,
Ott, ahol még azóta is
Sok, sok ezer magyar van.

Ahogy gyűltek a dollárok,
Földet vettek Agárdon,
Háromszori útjuk után
Véget ért egy szép álom.

Nehéz volt a négy gyerekkel
Öt-hat holdon megélni,
De közbejött a háború,
Otthon kellett maradni.

Ám elhagyta szegénységét
Anyámnak két testvére,
Felültek egy nagy hajóra,
És elmentek örökre.....

Idejöttem Pittsburgh mellé
Egy lelkeszi gyűlésre,
Azért jutott most eszembe
A nagyszülők emléke.

2008. szeptember 1.
Ligonier, Pennsylvania

MEGINT PITTSBURGH

A páromnak nagyapja is
itt élt Pittsburgh környékén,
de a bánya veszélyivel
kereszt volt az életén.

És amikor robbanás volt
egy közeli bányában,
kétszáz honfi maradt ottan
a földnek a gyomrában.

A páromnak a nagyapja
otthagya a szénbányát,
elindult egy más államba,
és elvitte hű párját.

Földet vettek New York állam
egy csendesebb részében,
a kanadai határ mellett,
annak közelében.

Vagy háromszáz hektár földön
volt sok munka és tehén,
de családja és a párja
könnyített az életén.....

Itt vagyok a hegyek között,
hol voltak a gyökerek,
de Pittsburghtól már keletre
elfogynak az emlékek.

Bezárták a szénbányákat,
nincs itt többé árvaház,
és a mai Bethlen otthon,
évek óta aggmenház.

2008. szeptember 1.
Ligonier, Pennsylvania

BÚCSÚM A NYÁRTÓL

Egyre fogy a nap világa,
Kopár lesz a fáknek ága,
Búcsúzik a vándormadár,
Múlófélben van már a nyár.

Őszi eső gyöngye le hull,
A házunkra árnyék borul,
Könnyet sír a sötét felhő,
Üzeni, hogy száll az idő.

Figyelem az esőcseppjét,
Látom, hallom üzenetét,
Fürgén futkos ablakomon,
Ő is tudja, fogy a napom.

Elszáll napom, mint a pára,
Alig marad nyom utána,
Elbúcsúzom már a nyártól,
Forró nyárnak virágitól.

Búcsúzóra nyújtom karom,
De emlékét fogva tartom,
Elviszem víg örömeim,
Hátrahagyom fájdalmaim.

Hús őszi nap, köszöntelek.
Hozd szívembe emlékedet!
Derült eget kérek tőled,
És ha lehet, tisztát, kéket.

Elbúcsúzom most a nyártól,
Kiskertemnek virágitól;
Hervadni kezd már a határ,
Isten veled vándormadár,

2008. szeptember 5.
London, Ontario

NEMCSAK TÉGLA

Kis lakásunk nemcsak téglá,
Szeretet van benne,
Ajkunkról az örök hála
Felszáll az egekbe.

Nemcsak ház a mi lakásunk,
Otthonunk ez nekünk,
Nem épület, hol csak lakunk,
Benne szívünk, lelkünk.

Valakinek lehet háza,
Tele bútorokkal,
Mégis üres, mégis árva,
Nincs tele álmokkal.

Kis lakásom és otthonom
Békesség tanyája,
Körülvesz itt a nyugalom,
Itt él szívem párja.

Közelünkben unokáink,
Naponta láthatjuk,
Velük együtt az álmaink
Örömmel megosztjuk.

Nemcsak téglá a lakásunk,
Szent otthon ez nekünk,
Együtt van itt a családuknk,
Boldog itt az éltünk.

Kis lakásunk nemcsak téglá,
Szeretet van benne,
Ajkunkról az örök hála
Felszáll az egekbe.

2008. szeptember 6.
London, Ontario

ISTEN A REMÉNYEM

Istenben van a reményem,
Nem az emberekben,
Ő adta az én életem,
Ő az élet nekem.

Ez az élet egy nagy titok,
Miben reményt kapok,
Ti remények, örök álmok,
Rólatok dalolok.

Remény nélkül üres létem,
Céltalan küzdelem,
Mit nem követ a győzelem,
Csak sötét sírverem.

Ha remény gyúl az arcomon,
Teremtőtől kapom.,
Dics szó hangzik az ajkamon,
S hálás vagyok nagyon.

Hogyha jönnek zivatarok,
S ádáz vihart látok,
Én akkor is bátor vagyok,
Mert Istennel járok.

Hit a lelkem tápláléka,
Reményim forrása,
Teremtőmnnek nagy áldása,
Drága ajándéka.

Istenben van a reményem,
Nem az emberekben,
Ő adta az én életem,
Ő az élet nekem.

2008. szeptember 11.
London, Ontario

HÁLÁS KÖSZÖNET

Elszállt ez a forró nyár is,
repült, mint a többi,
az enyészet homályából
nem tud visszajönni.

Gondolatban látogatom
nyári emlékeim,
és csokorba rendezgetem
boldog érzelmeim.

Júniusnak a legvégén
kórházba jutottam,
ereimben volt dugulás,
de én nem izgultam.

Gondolom a jó Istennek
van még terve velem,
éppen ezért azt akarja
dobogjon a szívem.

Én örökké hálás vagyok
dolgos napjaimért,
a hitemből felfakadó
merész álmaimért.

Fogadd Uram áldásoddal
ajkam hő imáját,
megköszönöm ma Tenéked
a nyárnak áldását.

Elszállt ez a forró nyár is,
repült, mint a többi,
az enyészet homályából
nem tud visszajönni.

2008. szeptember 15.
London, Ontario

VISSZATEKINTEK

Bejártam már az életet,
Kaptam én sok szeretetet,
De ha meglelt, aki hamis,
Jutott nekem gyűlölet is.

Egyenes utakon járok,
Nincs előttem semmi árok,
Amikor jó úton megyek,
Elkísérnek a remények.

Jártam mezőn, és falvakban,
Erdőkben és városokban,
Néha jártam síkon, völgyben,
A világot megkerültem.

Láttam forrást, patakokat,
Daltól zengő folyamokat,
Futottak a hegyek között,
Hol hullámuk habbá törött.

Hegyet völgyet én bejártam
Ha volt időm, úgy megálltam,
Megnéztem a nyíló rózsát,
Beszívtam a lány illatát.

Néha megszűrt a sok tövis,
Maradt azért emlékem is,
A sok tövist elfelejtem,
Csak a rózsa az emlékem.

Az életet már megjártam,
És mindig a rózsát láttam,
Most, amikor visszanézek,
Visszatérnek az emlékek.

2008. szeptember 17.
London, Ontario

KÖZÖTTÜNK AZ ÚR

Megterítve áll az asztal,
Erőt ad és megvigasztal;
Felcsendül az énekünk:
Itt van az Úr közöttünk.

Bár halálról emlékezünk,
Mégis boldog a mi szívünk,
Jézus a mi vigaszunk,
Jézussal feltámadunk.

A kenyérnek szent jelképét,
Jézusunknak megtört testét,
Igaz hittel hirdetjük,
S a kenyeret megesszük.

A pohár is jelkép nekünk,
Jézus vérére emlékszünk,
Vele lelkünk egybeforr,
Ha a szánkba jut a bor.

Itt nemcsak eszünk és iszunk,
Imánk után fogadkozunk:
Megjavítjuk életünk,
És többé nem vétkezünk.

Egymás után jönnek, mennek
Az asszonyok és emberek,
Kenyérrel és pohárral
Találkozunk az Úrral.

Kiürítjük a nagy kelyhet,
Elfogadjuk a kegyelmet,
S hálával zeng énekünk:
Itt van az Úr közöttünk.

2008. szeptember 19.
London, Ontario

ELMENTÉL

Elmentél te, igen messze,
Elmentél a végtelenbe,
Ahonnan nincs visszaút
Talán fent élsz a magasban,
Vagy talán az alvilágban,
Ami mélyebb, mint a kút.

Angyalokkal megüzenném,
Ha csak egy is jönne felém,
Hogy még ma is szeretlek.
De a földön bárhol járok,
Angyalokat nem találok,
Talán nem is léteznek.

Keresek hát ördögöket,
A föld alatt és föld felett,
De lent, se fent nem lelek.
Jaj! Csak vinné el az ördög!
Hol bujkál a sok szőrös dög?
A kérdés bánt engemet.

Nem láttam én soha angyalt,
Amit láttam, az is megcsalt,
Boszorkány lett belőle.
Ördögöt sem láttam soha,
Az volt talán egy leányka,
Ki elhagyott nevetve.

Ha nincs ördög és nincs angyal,
Akkor én a csillagokkal
Üzenek majd teneked.
Üzenem a legszebbikkel,
Hogy én forró szeretettel
Megőriztem nevedet.

2008. szeptember 22.
London, Ontario

PACSIRTADAL

Kanadába telepített
víg pacsirta vagyok,
lenn a földön, a föld felett
népemnek dalolok.

Pirkadatkor ébren vagyok,
köszöntöm a reggelt;
köszöntöm a fényes napot,
ha a nap már felkelt.

Az otthonom fenn a légben,
onnan messze látok,
körülnézek fenn a légben,
amikor dalolok.

Hirdetem ha virág nyílik,
hol gyűlnek a méhek,
tudatom, az ősz kezdődik,
felhangzik az ének.

Dalolok a gyöngyharmatról,
ami reggel csillog,
sziporkázó tűzbogárról,
ami este villog.

Dalolok én télen, nyáron,
itt a hazám nekem,
ez a vidék a világom,
nem megyek el innen.

Kanadába telepített
víg pacsirta vagyok,
lenn a földön, a föld felett
népemnek dalolok.

2008. szeptember 24.
London, Ontario

LEHULLÓ LEVELEK

Mennyi levél az útszélien!
Magsárgult és lehullott.
Az őszi szél velük üzen,
Hogy a nyár már elmúlt.

Alacsonyan süt már a nap,
Halványabb a sugara,
Az órákból nagyot harap,
Hamar jön a napszállta.

Mikor kelek, sötét van még,
Nem úgy van, mint a nyáron;
Csak hét után dereng az ég,
S a napkeltét már várom.

Fényben van az én világom,
Nincs honom a sötétben,
Bár sötétben jön az álom,
Mégis fény kell énnékem.

Ha sötét jön, elfogadom,
Nem tehetek másképpen,
A házamba behúzódok,
S csiga lesz a jelképem.

Az is bemegy a házába,
Ha eljön az éjszaka,
Nem is néz ki a világra,
Sötétség az otthona.

Én nem vagyok csigabiga,
Figyelem az életet,
De a szívem megsiratja
A lehulló levelet.

2008. szeptember 25.

London, Ontario

MEGSÁRGULT LEVÉL

Októberre de megsárgul,
a fákon a zöld levél,
lombos ága is elárvul,
ha ráfúj a hideg szél.

Az őszi szél a levelet
az ágakról lefújja,
földön várja meg a telet,
és porladás lesz útja.

Eredj levél az utadra,
az élet így rendelte,
hiába vársz új tavaszra,
hiába vársz kezdetre.

Mikor eljön az október,
elhalkul a madárszó,
üzenetet kap az ember,
hogyan az élet mulandó.

Sűrű felhők sötét égben
könnyet sírnak a rétre,
sírva üzennek énnékem,
hogyan készüljek a télre.

Elkészülök én is némán,
látom a sok levelet,
nincsenek fent a fa ágán,
ez nekem az üzenet.

Úgy, ahogy a falevelét,
az őszi szél lefújja,
én is érzem üzenetét:
nem születek meg újra.

2008. szeptember 30.
London, Ontario

ÖRÖK ADÓSSÁGOM

A pincémbe ma lementem,
Hol egy régi lámpát leltem,
Amikor én megtöröltem,
Elém jött egy fehér szellem.

Cérna hangon megkérdezte:
Én vagyok én, és te vagy te,
Ki láthatóbb, én, vagy tán te?
S mondókáját befejezte.

Nem sokáig gondolkoztam,
Mert szellemet sose láttam,
De már tükör előtt álltam,
Az arcom is borotváltam.

Ezt tudva én azt feleltem:
Ide figyelj te kis szellem!
Játékosdat rég ismerem,
Adj egy másik kérdést nekem.

Mivel látta, okos vagyok,
Üvegszeme rám kacsintott:
Ha van neked kívánságod,
Kérj éntőlem és megkapod.

Igaz szívből azt kívánom:
Ne jöjjön el a halálom,
Míg lesz nekem tartozásom,
S fizetem az adósságom.

Azt mondta, az lehetetlen,
Egy millió év kéne nékem,
Hogy én mindazt kifizessem,
S örökéltet nem ad nékem.

2008. október 3.
London, Ontario

AMBRUSÉK EMLÉKÉRE

Két koporsó egymás mellett,
Annak mélyén hű szeretet,
Férj, feleség pihen bennük,
Együtt múlt ki az életük.

Erdély volt az őshazájuk,
Kanadába hozta sorsuk,
Hatvan évig éltek együtt,
Példakép volt szeretetük.

Gyermekeik családjukkal,
És hat felnőtt unokával,
Könnyek között elbúcsúznak,
Fájdalmukban együtt sírnak.

Én sem tudok szóhoz jutni,
A gyászt látva könnyebb sírni
Egymást némán megöleljük,
S bús könnyeink letöröljük.

Szomorú a székely útja,
Porrá válik, bár köszikla,
Elhagyja a szülőföldjét,
De megőrzi anyanyelvét.

E házaspár magyar maradt,
Ám egy jármű nekik szaladt,
Elnémultak mindörökre,
Szálljon áldás emlékükre!

Két koporsó egymás mellett,
Annak mélyén hű szeretet,
Férj, feleség pihen bennük,
Együtt múlt ki az életük.

2008. október 3.
London, Ontario

ÜZEN A LANTOM

Néma lantom húrja
megpendült ma újra,
s múlik lelkem búja.
Őszről üzen dalom,
átszáll a lombokon,
hervadó dombokon.

Az én őszöm közel,
hús balzsamot lehel,
decembert hozza el.
Mégis az reményem:
itt lesz Isten vélem,
tavaszt is ad nékem.

Új évszakok jönnek,
s vége lesz a télnek,
Istennel nem félek.
Hittel, reménységgel
nézek mindig széjjel,
jöhet nap, vagy éjjel.

Van Istenem nekem,
mindig Őt éneklek,
Ő csupán reményem.
Ha pengetem lantom,
vidám az én hangom,
mert Istent dalolom.

Remény reménységre,
s balzsam a lelkemre,
mert Isten van benne.
Néma lantom húrja
megpendült ma újra,
s elmúlt lelkem búja.

2008. október 10.
London, Ontario

MENNYI LEVÉL!

Mennyi levél! Egyik sem él,
De táncra kél, ha fúj a szél.
Barnák lesznek, törékenyek,
Ha jön az ősz, rájuk lépnek.

Miközben az éltem élem,
Porladoznak az út szélen.
Enyészet a levél sorsa,
Egyetlenegy nem jön vissza.

Tudom, ha jön új kikelet,
Rügyből nőnek új levelek,
De a levél nem ugyanaz,
Újabbat hoz az új tavasz.

Valamikor én is megyek,
Úgy járok, mint a levelek:
Ha majd eljön a porladás,
Helyembe lép valaki más.

Az időnek nagy csizmája
Felkészít az elmúlásra,
Rám tapos és porrá aprít,
Az enyészet messze repít.

Az én éltem is csak levél,
Megtépázza az őszi szél,
Ahogy sárgul az öreg fán,
Kapaszkodik egyik ágán.

Magas ágról ahogy nézek,
Porladástól én nem félek,
Ha majd eljön a porladás,
Helyembe lép valaki más.

2008. október 16.
London, Ontario

ÉBREDŐ IFJÚPÁR

Felkelőben van már a nap,
vöröslik az égajja,
a sötétség messze marad,
elmúlik az éjszaka.

Ébredeznek kis városunk,
megindul a forgalom,
szétporlad az éji álmunk,
véget ér a nyugalom.

Egy ébredő ifjúpárnak
kevés még az emléke,
jövőjükről gondolkoznak,
nem a múlt jut eszükbe.

Mögöttük a szép esküvő,
mi álmokként elrepült,
munkába hív most az idő,
mert az éjre fény derült.

Egy nagy útra elindulnak,
sok azon még a göröngy
de ha igaz úton járnak,
a jutalmuk igaz gyöngy.

A jövőbe néznek ők még,
nem nézhetnek múltjukba,
nincsen nekik régi emlék,
nem mehetnek ők vissza.

Most, amikor hajnalodik
a jövőbe kell nézni,
és amíg nem alkonyodik,
sokat kell még dolgozni.

2008. október 22.
London, Ontario

VOLT ISKOLATÁRSNAK

Miért kerülsz el engemet
Édes, kedves leányka?
Nem kérem a szerelmedet,
Nem is hívlak a bálba.

Én csupán barátod vagyok,
Igaz, nagyon szeretlek;
Az én szívem érted dobog,
S csak te érted epedek.

Amikor én tied lettem,
Rubintajkad mosolygott,
Érzelmimben elmerültem,
Bár szavad nem csábított.

Dallamokat szült azóta
Elmémben a gondolat,
Ma a szavam vers és nóta,
El nem mondott akarat.

Akaratom mint harangszó
Rólad dalol, rólad zeng,
Hangja hangos, hívogató,
Néha pedig halkán cseng.

Lágyan szól mint a madárdal,
Ha eljön az alkonyat,
S elbúcsúzik napnyugtával,
És reggelig elmarad.

Mikor csendje jön az éjnek,
Elaltatom vágyaim,
De holnapra visszajönnek
Az eltitkolt álmaim.

2008. október 22.
London, Ontario

KORAI NOSZTALGIA

Nem kötöttem esküt veled,
De egy furcsa vonzalom
Napról napra visszavezet,
Visszajössz e hajnalom.

Alig múlt el három óra,
Szél rázza az ablakom,
Vihart kaptunk virradóra,
Táncot jár a házakon..

Az órámmal együtt táncol,
Táncolja a perceket,
Amit, szívem mindig titkol,
Elsuttogom ma neked.

Amíg rólad gondolkodom,
Elpihen kint az orkán,
De én tovább száguldozom
Az emlékek sasszárnyán:

Ott voltál az iskolánkban,
És bájosan néztél rám,
Néztelek, de alig szóltam,
Mert egy tanár várt reám.

Szerettem voln'beszélgetni,
Ám elfúltak a szavak;
Mégis jó volt ottan lenni,
Boldog voltam: láttalak.

Hazajársz még álmaimban,
Bár tudom, hogy elmentél,
Tovább élsz a vágyaimban,
A szerelmem ma is él.

2008. október 22.
London, Ontario

BELENÉZTEM

Belenéztem két szemébe,
beleláttam mély lelkébe,
szeme volt a lelke tükre.

Nézegettem ott magamat,
benne láttam álmaimat,
elsuttogtam szavaimat.

Tudtam, ő is szeret nagyon
a világon nincs oly vagyom,
ami minket szétválasszon.

Nem is az lett az én vesztem,
óvni kellett az életem,
idegenbe, messze mentem.

Megmentettem életemet,
elvesztettem szerelmemet,
elhagytam a kedvesemet.

Hazamenni most már késő,
másvilágra költözött ő,
a sírján már rég virág nő.

Bár nem ő lett az én párom,
az arcát még ma is látom
virít mint a rózsa nyáron.

Véget ért rég az én álmom,
azt a leányt ma is látom,
meglátogat télen, nyáron.

Évtizedek jönnek, mennek,
de a kedves, szép emlékek,
a lelkemben megrekedtek.

2008. október 24.
London, Ontario

RAGYOGJ SOKÁ

Ragyogj soká jó napsugár,
Ne menj korán aludni,
Tudjuk, kopár már a határ,
De te ne menj pihenni.

Kergesd el a sötét felhőt,
Ami takar tégedet;
Bár szeretjük a jó esőt,
Kívánjuk a kék eget.

Süss a földre odafentről,
Ha az kopár, hervadó,
Üzenj nekünk kikeletről,
Legyen fényed biztató.

Világíts be minden szívbe,
Hadd oszoljon a sötét,
Hozz áldást a bús emberbe,
Vidámítsd az életét.

Egy borongós őszi napon,
Amikor nincs napsugár,
Várjuk fényed üdvöt hozzon,
Árva szívünk téged vár.

Nemcsak a föld kéri fényed,
Ember, állat tőled függ,
Amikor meglátunk téged,
Az életünk gyönyörűbb.

Ragyogj soká jó napsugár,
Ne menj korán aludni,
Tudjuk, kopár már a határ,
De te ne menj pihenni.

2008. október 27.
London, Ontario

EGY KORAI HÓESEÉS

Mikor az ég elkomorult,
Tisztafehér fátyol borult
Városunkra éjjel
Egy levél sem futkározik,
Hótakaró alatt nyugszik,
Onnan bámul széjjel.

Nem látott ő havat soha,
Pedig most az takarója,
Hidegnek találja.
A hidegtől fázik, reszket,
Érzi hóban van a végzet,
Fagyos a dunnája.

Mivé lettél kicsiny levél?
Októberben eljött a tél,
Hóvihar lett sírod.
Tegnap a fán kapaszkodtál,
Hideg széltől megsápadtál,
Érezted: nem bírod.

Nem tudta a kicsiny levél,
Hogy neki is eljön a tél,
S vége lesz a nyárnak.
Vannak, akik nyárban élnek,
És az ősze nem készülnek,
Viharra sem várnak.

Október még el se szaladt,
Mi sem vártuk ezt a havat,
Örültünk a nyárnak.
Ám, november közeledik,
Az esztendő bevégeződik,
Ránk is havak várnak.

2008. október 29.
London, Ontario

HALOTTAK NAPJÁRA

Elszállt ez a hónap is,
Repült, mint a többi,
Eltemettem örökre,
Nem fog visszajönni.

Megfékezni nem lehet
A rohanó évet,
Elrohannak napjaink,
Elszállnak az évek.

Elmennek a szüleink,
De emléküik marad,
És ahol ma nyugszanak,
Viszünk virágokat.

Halottaknak napja van,
A könnyeink hullnak,
Mert a kedves emlékek
Soha el nem múlnak.

Megjelennek előttünk
Szeretteink sorban,
Velük vagyunk lélekben
Fent és lent a sírban.

Temetőben megállunk,
Feljönnek ők hozzánk,
S ha szívünket kitarjuk,
Áldást hoznak reánk.

Forr bennünk a szeretet,
Most, halottak napján,
Legyen áldott emléked,
Jó anyám és apám.

2008. október 29.
London, Ontario

NAPSZÁLLTA UTÁN

Este, mikor leszáll a nap,
A felhőkből nagyot harap,
Hogy láthassuk az orcáját,
És csodáljuk szép sugarát.

De mikor jön az enyészet,
Nem látjuk csak a felhőket,
Kormot szórnak a világra,
S bekormozzák éjszakára.

Sűrű sötét lesz majd az éj,
De ha sötét, akkor se félj,
Mert a sötét felhők felett,
Fent ragyog a csillagsereg.

Néha fényük nem látható,
Olyan, mint a Mindenható,
Mert csak akkor látható Ő,
Ha felettünk nincsen felhő.

Amikor mi hitben élünk,
A sötétől mi nem félünk,
Mert a sötét felhők felett
Van Teremtőnk, aki vezet.

Van, aki csak felhőket lát,
S megátkozza az éjszakát,
Szidja annak sötétségét,
Nem használja jól a hitét.

Uram Isten! Arra kérlek,
Hogyha sötétségben élek,
Taníts engem fényt gyűjtani,
És népemnek sok fényt adni.

2008. október 30.
London, Ontario

A HASONMÁSOM

Kölcsey a hasonmásom,
kopaszodik fejem,
az csupán az én hiányom:
nincsen annyi eszem.

Augusztusban született,
úgy, mint én születtem,
kis korában már árva lett,
abban nem volt részem.

Görögül és franciául
tanult Debrecenben,
azután meg jogot tanul,
ott fenn Budapesten.

Bécsbe is vezetett útja,
Goethe lett kedvence,
de Álmosdra hívta sorsa
családja földjére.

Latinul is írt Pozsonyban
az Országgyűlésén,
de azért a leg tisztábban
írt az anyanyelvén.

Egyik szemét elvesztette,
mégis sokat látott,
nagy volt az ő látóköre,
látta a világot...

Kölcsey a hasonmásom,
kopaszodik fejem,
az csupán az én hiányom:
nincsen annyi eszem.

2008. október 31.
London, Ontario

KORAI SZERELEM

Tisza parti kis faluban
maradt a kedvesem,
amikor az éltém útja
másfelé vitt engem.

Amikor én megláttalak,
forró, meleg nyár volt,
búzavirág kék színével
ragyogott az égbolt.

Tűz égett a szemeidben,
ahogy belenéztem,
és valami csodás érzés
megragadta szívem.

A te forró mosolyodból
lángok jöttek felém,
azonnali szerelem volt,
amit éreztem én.

Iskolába jártunk akkor,
életünk kezdetén,
de a sorsom máshová vitt,
messze elmentem én.

Visszanézek a múltamba,
s látom mosolyodat,
velem marad mindörökre,
bár az idő halad.

Elszállnak az évtizedek,
de nem az emlékem,
az életben bárhol járok,
megmarad szerelmem.

2008. november 2.
London, Ontario

EGY SZÉP ZSÁKUTCA

Lakást adott sok nagy város
Pezsgő ütemével,
Sosem aludt, nem volt álmos,
Tele volt étellel.

Fű helyett csak betont láttam,
Fákat még ritkábban,
Felhők szélét érő házban,
Helyem nem találtam.

New York City zaja bántott,
Columbus már jobb volt,
Buffalo sem hagyott nyugtot,
Gyönyörű volt Fairport.

Nagy városok nyüzsgésében
Nem leltem nyugalom,
Bár sok évig bennük éltem,
Csendes helyre vágytam.

Kedvencem egy kertes világ
Békés kis házakkal,
Mit körülvesz növény, virág,
Tágas udvarokkal.

Nagy város az, hol ma lakunk,
De a szélén élünk,
Gyepes és fás az udvarunk,
Ilyen kellett nekünk.

Ahol most van az otthonunk,
Békés nyugalom van,
Csendes helyen van lakásunk,
Egy szép zsákutcában.

2008. november 3.
London, Ontario

HOL AZ ELLENSÉGÜNK?

Magyar népem, mit vétettél,
Hogy hazádban szolga lettél?
Volt itt tatár, járt itt török,
De hatalmuk nem volt örök.

Évek múlva jött az osztrák,
És nemrég a kommunisták.
Legjobbaink elpusztultak,
Míg csatákban hadakoztak.

Hadakoztunk bátorsággal,
Messziről jött katonákkal,
Megismertük mindig őket,
Még mielőtt reánk lőttek.

Napjainkban más a világ,
Mert a hazug kommunisták
Báránybőrben törnek reánk,
Uralmuktól pusztul hazánk.

Köztünk laknak álruhában,
Melletted, a szomszédodban;
Hazudják, hogy barátok ők,
Míg valóban gonosztevők.

Milliomos kommunisták,
Vagyonukat csalva lopták,
Hazudozva tőlünk lopnak,
A pénzünkből gazdagodnak.

Drága népem, ébredj fel már,
Szűkebb lett az országhatár,
Köztünk él az ellenségünk,
Kik eladják szülőföldünk.

2008. november 3.
London, Ontario

ITT IS

Itt is ragyog énfélettem
csillag az égboltján,
de azért én nem felejttem:
nem itt van a hazám

Itt is lankásak a dombok,
a virágok nyílnak,
őszre lehullnak a lombok,
szelek itt is fújnak.

Itt is dalol madársereg,
fészket rak minálunk,
késő őszre délre mennek,
s tavaszig elválnak..

Itt is van egy kis lakásunk,
itt élt anyám, apám,
mégis innen hazavágyunk,
oda, hol a hazám.

Itt is kondul a harangszó,
és templomba járunk,
de hiányzik a magyar szó,
angol már az álmunk.

Itt születtek gyermekeim,
unokáim nőnek,
de azért még emlékeim,
gyakran hazavisznek.

Elhagytuk a kisországunk,
de magyarok vagyunk,
bármerre is visz a sorsunk,
magyarok maradunk.

2008. november 5.
London, Ontario

MÉG MARADOK

Nem éltem én sok országban,
csupán egy néhányban,
ugyanaz a nap süttött rám,
akárhol is jártam.

Láttam és sok derült eget,
ám felhőt is láttam,
de azért én gondolatban
házamban maradtam.

Bármerre is vitt a sorsom,
feltaláltam magam,
gyermekkori emlékeim
soha el nem szórtam.

Volt énnekem sok barátom,
szerettem is őket,
megbecsültem barátaim:
férfiakat, nőket.

Mostanában sok hiányzik,
szebb tájakra mentek,
temetőben van a sírjuk,
odalenn pihennek.

Megnézem a sírkövüket,
látom szomszédaim,
itt alusznak néma csendben
volt játszótársaim.

Én e földön még maradok,
tovább végzem munkám,
addig, amíg nekem is lesz
Istennel találkám.

2008. november 5.
London, Ontario

LEHULLOTT

Lehullott már a sok levél
a fáról,
ne ábrándozz édes rózsám
a nyárról.
Bármily forró az őszi nap,
lent jár már,
novembernek közepére
nem jön nyár.

Városinkban, mezőinken
fúj a szél,
vele repül sok, sok fáról
a levél.
Nem tudod te visszahívni
levelét,
befejezte minden levél
életét.

A hervadó virágok is
elmentek,
levetkőzték ruhájukat
a kertek.
Kopár fáknak az ágain
kőd szítál,
és a múltnak emlékével
messze száll.

Látom az ősz távozását,
siratom,
mert az időt megállítani
nem tudom.
Egy a sorsom a levéllel:
hervadás,
Elfogadom, hisz az élet:
elmúlás.

2008. november 7.
London

DÖNTENI KELL

Jövőtváró országunknak
egyszer dönteni kell,
hamisság és igazság közt
mely irányba megy el.

Ha jönnek az álpróféták,
hamis messiások,
jól nézzetek munkájukra,
követésük átok.

Kaptok sok, sok ígéretet:
lesz újból egy Éden;
de addig még vigyázzatok:
ne haljatok éhen.

Ha megvan a kis házatok,
s a föld is tiétek,
óvjátok meg a csalóktól,
mert feladni vétek.

Befurakodnak más népek,
jobb létet ígérnek,
csak adjátok oda nekik,
mindazt, mi tiétek.

Új világ jött nemzetünkre,
pénz lett úrrá rajta,
haj, pedig az Árpád népe
nem volt ilyen fajta.

Jövőtváró országunknak
egyszer dönteni kell,
hamisság és igazság közt
mely irányba megy el.

2008. november 8.
London, Ontario

ELHERVADTAK

Elhervadtak teljesen már
a kerti virágok,
de azért a fák között még
krizantémot látok.

Itt maradtak köszönteni
az őszi napokat,
reszketésüket figyelve,
megszánom azokat.

Én ültettem ábrándozva,
míg tavaszban éltem,
de azóta november van,
fáznak a hidegben.

Ha letépem és behozom,
bent is elhervadnak,
míg odakint, a hidegben
talán meg is fagynak.

A kertünknek virágzása
lassan elhalványul,
amikor az ősznek szele
a szirmukhoz simul.

Megértéssel elfogadom:
hervadás az élet,
a tavaszi virágszirom,
mára hervadttá lett.

Az életünk is hasonló,
készülünk a télre,
egy virágzó tavasz után
elmegyünk örökre.

2008. november 10.
London, Ontario

HAZÁNK DICSŐSÉGE

Szülő hazánk dicsősége
rég el van temetve,
nemzetiszínű lobogónk
lehullott a földre.

Ha valahol fent lobognak,
kifakult a színük,
velük együtt a népünknek
elfásult a szívük.

Történelmünk kék egére
vörös csillag került,
aki régen nem tisztelte,
az börtönbe került.

Amíg rajtunk uralkodtak
a volt kommunisták.
diadalmas történelmünk
a sárba taposták.

Új nevük van már azóta,
de céljuk a régi,
kommunisták lopott jogát
meg akarják védni.

Véráztatta nemes földünk
hősi múlttól regél,
de szerte a magyar földön
keserűség zenél.

Magyarország dicsősége
feltámad még egyszer,
ha célunkban egyesülünk,
és hitünk a fegyver.

2008. november 12.
London, Ontario

RÉGI NEHÉZ IDŐK

Nehéz idők voltak régen,
nem lehetett szólni,
vagy a lezárt határokon
külföldre utazni.

Édesapám munkássága
kicsit felemelte,
de amiért küzdött, fáradt
a rendszer elvette.

Hiába volt jó szakmája,
nem jutott előre,
az ipari engedélyét
is megvonták tőle.

Egyetemre nem vettek fel,
bár kitűnő voltam,
le volt zárva az én jövőm,
hát útnak indultam.

Kivándorló nem lehettem,
mikor útrakeltem,
sorsom sodort el engemet,
életem mentettem.

Otthon ma már más az élet,
szabad panaszkodni,
és a megnyílt határokon
külföldre utazni.

Számtalan sok ismerősöm
él most idegenben,
el sem tudják tán képzelni,
min mentünk át régen.

2008. november 12.
London, Ontario

VELÜNK AZ ISTEN

Göröngyös az élet útja,
könnyű rajta elesni,
de akinek van barátja,
segíthet ő felkelni.

Ha eltévedsz valamikor,
jó ha van egy hű barát,
ki hajlandó alkalmakkor
feléd nyújtani karját.

Erényeid szűk ösvényén
ha megtalálsz botlani,
vezessen az örök remény:
jön valaki menteni.

Hogyha sötét éj borul rád,
s nem találsz otthonod,
van odafent, aki fényt ad,
s küld vezérlő csillagot.

Jó ha van egy hű barátod,
ki mindenben segíthet,
de még jobb ha megtalálsz
a Teremtő Istened.

Isteneddel nem tévedsz el,
nem fogsz soha elesni,
sok, sok gonosz kísértéssel
játszva tudsz te küzdeni.

Szárazföldön és vizeken,
bárhol jársz e világban,
kérlek, lelked emlékezzen,
hogyan Istened veled van.

2008. november 13.
London, Ontario

VERSEIM

Verseimmel nem akarok
hírnevet,
semmiféle dicsőségvágy
nem vezet.

Bennük őrzöm életemnek
híreit,
és leírom szívem, lelkem
álmait.

Hogyha nekem fáj valami,
leírom,
s fájdalmamat verseimben
elsírom.

Mikor láttam humorosat,
kacagtam,
s nevetésem verseimben
folytattam.

Ha égetett a szerelmem
hallgattam,
de versemben titkaimat
elmondtam.

Ha látok sok régi verset,
naivot,
azzal töltöm fel az asztal
fiókot...

Bármikor a múzsa eljön
énhozzám,
hálát adva megcsókolom
homlokán.

2008. november 14.
London, Ontario

FICO SZOMSZÉD

Átkozódó Fico szomszéd,
nem szereti, hogy a térkép,
nagy országunk ábrázolja,
s Szlovákia nincsen rajta.

Ezer évig itt volt hazánk,
itt élt a mi anyánk, apánk,
a mi népünk harcolt érte,
ős hazánkért folyt ki vére.

Látom én a magyar hazát,
a Kárpátok magas láncát;
másé ma e gazdag vidék,
a népüktől rég elvették.

Mi másokat befogadtunk,
és a végén ez lett átkunk,
kitúrják a magyar népünk,
nem a miénk, ahol éltünk.

Körülöttünk sok ellenség,
arra várnak, azt szeretnék,
ha mi itten elpusztulnánk,
csődbe jutna a mi hazánk.

Trianonnak legfőbb átka:
ős hazánkat szétvagdalta,
kétharmadát szétesztotta,
volt vendégeinknek adta.

Trianonnak egy nagy átka,
Szlovákiát ránk tukmálta;
nincs szeretet és békesség,
amíg úr a Fico szomszéd.

2008. november 16.
London, Ontario

SLOTA ÉS FICO

Felvidéken lakik Slota,
bántja őt a magyar nóta,
az ő társa Robert Fico,
rá hasonló furcsa fickó.

Szlovákokkal mi megvagyunk,
vezetőikkel van bajunk,
bűneiket úgy takarják:
magyarjainkat átkozzák.

Átírják a tankönyveket,
törlik a magyar neveket,
magyar falu, magyar város,
a múltjukra igen káros.

Rettegnek és attól félnek,
ismerjük a történelmet,
még tán arra is képesek,
átírják a sírköveket.

A magyar név bajt okozhat,
bizonyít egy magyar múltat,
halott magyar se legyen ott,
egyedül csak a jó tótok.

Ejnye Fico, ejnye Slota,
itt élt népünk évek óta,
ne bántsátok a népünket,
keressük a békességet.

Ne írjatok történelmet,
az lesz jó ha a szeretet,
összeköti népeinket,
és a Slotak, Ficok mennek.

2008. november 18.
London, Ontario

ESTI HÓVIHARBAN

A furgonom lassan halad,
bősz hózápor reám szakad,
de jó lenne egy városban,
ebben a nagy hózáporban
egy motelben megszállni;
a dühöngő hóviharban,
e veszélyes éjszakában
de jó lenne pihenni.

Nem látom az országútat,
előttem egy kocsi baktat,
néha balra, néha jobbra,
hol van az út, ő se tudja,
nem is sejti, mit tegyen;
mivel nem ment az árokba,
és ahogy megy a kocsija,
a sötétben követem.

A kocsimnak reflektora,
hópelyheket megnagyítja,
milliószám jönnek azok,
és csak fehérséget látok,
a földeken, az úton;
közelemben van az árok,
remélem, jó úton járok,
a sötétben nem tudom.

Hóviharban jártam régen,
de nem esti sötétségben,
nappal láttam jobbra, balra,
nem futottam az árokba,
pedig akkor volt sok hó;
ma este a szemem nyitva,
az éjszakát kutatgatja,
ám az út nem látható.

2008. november 18.
London, Ontario

HOL AZ OTTHONOM?

Tudjátok-e hol az otthon?
Hol népemet megláthatom,
Ölelhetem szeretteim,
Átélelhetem emlékeim.

Ahol ismét gyermek leszek,
Rokonokkal beszélhetek,
Mindazokat megkeresem,
Akik között rég felnőttem.

Elköltöztek nagyon sokan,
De családjuk falumban van,
Ott maradtak az unokák,
Az ősi hont ők alkotják.

Ahol élt az anyám, apám,
Az otthonom ott van talán?!
Hol kezdődött az életem,
Az a falu otthon nekem.

De furcsa az élet útja,
Nem járhatunk rajta újra,
Mert ahol mi áthaladtunk,
Oda vissza nem juthatunk.

Az utamnak nincs még vége,
Elköltöztem más vidékre,
Messze, távol idegenben,
Vízcsepp lettem a tengerben.

Mégis őrzöm sok emlékem,
Onnan, ahol én születtem,
És falum az örök otthon,
A világban bárhol lakom.

2008. november 19.
London, Ontario

ÖRÖKKÉ SZERETNI

Csodálatos az életünk,
Ha valakit megszeretünk,
Meváltozik a nagyvilág,
Nekünk virít a sok virág.

Kékebb lesz az ég felettünk,
Új értelmet nyer a létünk,
Még a nap is szebben ragyog,
Amikor én boldog vagyok.

Nagy ajándék a szeretet,
Tűzön, vizen által vezet,
A világon nincsen párja,
Ha szívemet általjárja.

Valamikor évek múlva,
Rátalálsz a soraimra,
Visszajönnek az emlékek,
Verseimben veled leszek.

Égő tűz ma lelkem lángja,
Benne lobog szívem vágya;
Akkor ismét látod égni,
Nem alszik ki, mert ez égi.

Hű szerelmem földöntúli,
Nem fog sohasem elmúlni,
Amíg csillag lesz az égen,
Lelkemben élsz te énnékem.

Amíg víz lesz a tengerben,
Fűszál terem a mezőben,
Míg virág lesz a földtekén,
Addig mindig szeretlek én.

2008. november 19.
London, Ontario

SZÉP TERMÉSZET

Azért szép a természet,
Mert nem ember alkotta,
De rászáll az enyészet,
Ha az ember elrontja.

Szemetes ma a tenger,
Piszok úszkál a vizen,
Bemocskolja az ember,
Nem szereti a hal sem.

Füstös ma a levegőnk,
Szmoggal tele a város,
Beszennyezi a tüdőnk,
Minden emberre káros.

Merre van ma tiszta tó?
Törődünk mi a vízzel?
Szennyezett lett a folyó
Nincs tele már étellel.

Ajándék a mező, hegy,
Jól meg kéne becsülni,
Ha valaha tönkre megy,
Nem tudunk mást alkotni.

Oly szép világban élünk,
Ezért kell rá vigyáznunk,
Ha vele nem törődünk,
Véget érhet az álmunk.

Azért szép a természet,
Mert nem ember alkotta,
De rászáll az enyészet,
Ha az ember elrontja.

2008. november 19.
London, Ontario

ÉLETÜNK ÓRÁJA

Életünknek nagy órája
Sebesen jár, nem pihen;
Ingája jár jobbra, balra,
Így ketyeg egy életen.

Valakié hamar megáll,
Ha félig van felhúzva,
Valakié azért nem jár,
Mert nem jó a rúgója.

Van, akié rozsdásodik,
Nem tisztítja kerekét,
S ha itallal barátkozik,
Bemocskolja belsejét.

Az életünk finom óra,
Igen nagyon érzékeny,
Hogyha erős a rúgója,
Ketyeg hosszú éveken.

Elektromos óra is van,
Áram hajtja, nem rúgó,
Pici szünet az áramban,
És az óra már nem jó.

A napóra rögzítve van,
Éjszaka nem működik,
Az ereje fent a napban,
A napfényén alapszik.

Akármilyen jó az órad,
Valamikor csak megáll,
És ki tudja mi vár reád,
Ha az órad rozsdás már.

2008. november 20.
London, Ontario

HÓEMBER

Hideg ma a levegő,
havas kint az udvar,
télies már az idő,
a szél havat kavar.

Reggel óta hull a hó,
csúszósak az utak,
duruzsol a kandalló,
de kint a hó szakad.

Kiviszem az unokát,
és a hóban játszunk,
gyermekévem élem át,
hóembert csinálunk.

Két színes kő a szeme,
nagy krumpli az orra,
hogy ne fázzon a feje,
sapkát tettünk rája.

Seprűnyelét elvágтам,
abból lett két karja,
a vállánál átdugтам,
kesztyűt tettem rája.

Múzeumba nem került
szép nagy alkotásunk,
de unokám megörült,
mert együtt játszottunk.

Vannak kicsi emlékek,
amik megmaradnak,
habár a hóemberek
egyszer elolvadnak.

2008. november 21.
London, Ontario

VÁSÁRLÁSI KÖZPONT

Reggel jönnek az emberek
járkálni,
én leülök egy kis padra
bámulni.

Az én párom az üzletben
vásárol,
novemberben ajándékot
csomagol.

Velünk lesznek az unokák
szent este,
megvesszük az ajándékot
előre.

Karácsony az Istenüktől
ajándék,
de a kicsi gyermekeknek
még játék.

Amikor mi kicsik voltunk
házánkban,
Mikulásra vártunk csak a
falunkban.

Megtisztáltuk a cipőnket,
ragyogott,
kaptunk abba cukorkát és
virgácsot.

Nem felejttem sohasem el
múltamat:
ajándékkal nem leptük meg
magunkat.

2008. november 24.
London, Ontario

VALAMIKOR

Valamikor, nem is olyan
régen,
szivárvány volt odafent az
égen;
virágzott a kertemben a
rózsa,
felcsendült az ajkamon a
nóta.

Szerelemmel volt tele a
szívem,
imádtam a kedvesemet
híven;
éjjelenként övé volt az
álmom,
csillag-szemét azóta is
látom.

De a sorsom elragadta
tőlem,
költözése szomorúság
nékem;
az álmaim messze vitte
innen,
lehetséges: így rendelte
Isten?

Valamikor, nem is olyan
régen,
sötétség lett fent a magas
égben;
bimbójában elhervadt a
rózsa,
más lett szívem távozása
óta.

2008. november 26.
London, Ontario

NÉPEM NEHÉZSÉGEI

Hazánk erős tudna lenni,
De nekünk kell megfizetni,
Múltunk bűnét és hibáit,
Nagyravágyók háborúit.

Ha kezdődtek a viszályok,
A császárok és királyok
Hívták népünk szegényeit
Védjék mások érdekeit.

Akik hatalomban voltak,
Katonákra támaszkodtak,
És önekik menni kellett,
Adni kellett mindenüket.

Kik kezdték a háborúkat?
Kik felettünk uralkodtak.
Kik lettek az áldozatok?
A szegények és parasztok.

Nyomorékok, hadi árvák,
Hazánk békeségét várták,
Kiket egykor elhurcoltak,
Hazájukba visszavágytak.

Hej, de sokan elmaradtak,
Idegen földön meghaltak,
Nem is tudjuk hol a sírjuk,
Őket gyakran megsiratjuk.

Áldozatos magyar népünk,
Kikért folya ma a vérünk?
Ha idegen eszmét védünk,
Elveszhet a hazánk nékünk.

2008. november 26.
London, Ontario

CSEREPES

Cserepes és bádogos volt
a házunk,
amitől mi ötvenhatban
elváltunk.
Kútágas állt az udvaron,
örködve,
szomorúan tekingetett
a vízbe.

Nem ittunk a kút vizéből
sohase,
nem is igen használtuk mi
főzésre.
Fúrott kútnak vizét ittuk
naponta,
de biz azért menni kellett
a kútra.

Petróleum lámpafénynél
tanultunk,
volt tűzifa a kályhánkban,
nem fáztunk.
Primitív volt az életünk,
mégis jó,
abban leltük az örömünk,
ha volt hó.

Elmúlt régen az a világ,
emlék csak,
gyermekkorunk emlékei
elszálltak.
A cserepes, bádogos ház
sincs már meg,
de itt vannak még a régi
fényképek.

2008. november 28.
London, Ontario

KÉT VADLIBA

Két vadliba egymás mellett,
harapnivalót keresget,
de a hó ma túl kegyetlen,
végig fekszik az élelmen;
magas most a hótakaró,
a száraz fű nem látható;
keresgélve továbbmennek,
és egy tóban megpihennek.

Éveken át együtt járnak,
ősz jöttével délre szállnak,
de a nyáron egy kisgyerek,
kutyájával kergette meg,
megsebesült egyik szárnya,
bárhogy védte a hű párja.
Rendbejött a szárny idővel,
de télére nem szálltak el.

A kis tónál nagy gyerekek
kacsát, libát etetgetnek,
hoznak nekik kukoricát,
várják őket, kacsák, libák.
Két vadliba együtt maradt,
átvészelték ők a nyarat,
télen sem lesz nekik bajuk,
mert a tónál lesz otthonuk.

Párjaikkal együtt vannak,
együtt élnek, együtt halnak,
látjuk őket napnap után,
együtt járnak a tó partján...
Sok vadliba hozzánk repül,
a többi közt megszelídül,
a természet most gazdájuk,
Isten, ember vigyáz rájuk.

2008. november 28.
London, Ontario

ÖRÖK BÉKESSÉG

Csodálatos a tudomány,
Naggyá teszi az embert,
Ám jövője túl halovány,
Mert készíti a fegyvert.

De jó lenne a békesség,
Ezt kívánja az ember;
Szeretet és testvériség
Kellene és nem fegyver.

Alig épít, máris pusztít,
Gonoszság a kedvence;
Megharagít, alig békít,
Átkot szór a földünkre.

Nincs ideje hálát adni,
Pedig létünk nem örök,
Akkor talál megijedni,
Ha odafent mennydörög.

Az ünnep se szent őneki,
Karácsony csak vásárlás,
Gyors napjait ahogy éli,
Nincs pihenés, megállás.

Ha eljön a békés advent,
Csendesedjünk mi is el,
Énekeljük a földön lent
Mit sok angyal énekel.

Karácsonynak üzenetét
Angyal sereg zengi szét,
Zengjük Isten szeretetét,
S legyen örök békesség.

2008. november 28.
London, Ontario

NEM NŐ VIRÁG

Nem nő virág száraz ágon,
a rügyeket nem is várom;
lehulltak rég a levelek,
fújnak már a hideg szelek.

Tavasszal egy parányi ág,
mennyi rügyet, virágot ad,
virágokból gyümölcs terem,
olyan ez mint az életem.

Életünknek tavaszában,
mennyi bimbó és virág van,
gyümölcsöktől roskad az ág,
áldást hoz a sok, sok virág.

Amikor ma visszanézek,
felújulnak az emlékek
virágzottak kis tetteim,
láthattam a gyümölcsöim.

De mostan már őszben élek,
bő termések csak emlékek,
lehulltak rég leveleim,
elhervadtak virágaim.

Egyre ritkul már a hajam,
mögöttem a termő nyaram,
őszbe vegyül az életem,
megkezdődik az én telem.

Nem nő virág téli ágon,
de tavasszal, vagy a nyáron,
lesz egy újabb rügyfakadás,
kezdődik egy újabb varázs.

2008. november 30.
London, Ontario

SOSE VÁGYTAM

Sose vágytam dicsőségre,
Nem vágytam a magasba,
Jó nekem az élet völgye,
Lent van lelkem otthona.

Csörgedező kispatakok,
Futnak itt lenn sebesen,
Azok adják a balzsamot,
Máshol nem is keresem.

Élet pezseg a patakban,
A bércekben nincs ilyen,
Sziklakövek a magasban,
De nincs élet egyben sem.

Ahol élek, az termő völgy,
Nem a sziklás magasság,
Körülöttem a termőföld,
Nincsen kopár pusztaság.

Felmehetnék a hegyekbe,
Egy-két felhőt foghatnék,
Ugyan mit érnék el vele?
Az csak szappanbuborék.

Ott, ahol a patak csobog,
Selymes fű közt virág nő,
Ott az élet rám mosolyog,
Boldog lelkem álmot sző.

Sose vágytam a magasba,
Jól vagyok a völgyekben,
Lent van a lelkem otthona,
És nem fent a hegyekben.

2008. december 1.
London, Ontario

SZEGÉNY ŐSZ

Panaszkodik az őszi szél,
mert a tél ma birokra kél,
őt gyomrozza egész éjjel,
kínoztatja fagyos széllel.

Az ősz lehullt az árokba,
vizet szórt a tél arcába,
de az jéggé változtatta,
hópelyhekkkel teleszórtá.

Az ősz erre haragjában,
körülnézett a határban,
leveleket szedett össze,
és önmagát azzal védte.

Mindhiába volt takaró,
amikor már esett a hó,
az esős ősz alul maradt,
és az arca sárba ragadt.

Csodás volt a tél ereje,
a fáradt ősz nem bírta vele,
elvesztette ma csatáját,
sírva súgta: Jó éjszakát!

Elosont az ősz ma este,
takaróját összeszedte,
bedugta a nagy erdőbe,
ott vár egy új kikeletre.

A téliszél büszkén dalol,
nincsen eső sehol, sehol,
hó takarja már a földet,
a rideg ősz csatátvesztett.

2008. december 3.
London, Ontario

NINCSEN BÉKE

Nincsen béke földjeinken,
Háború dúl mindenhol,
És a csendes berkeinkben
Szívünk félve zakatol.

Mennyi, mennyi félreértés,
Veszekedés és vita,
Rossz szavakkal sértegetés,
Békét ölő galiba.

Hatalomért harcok folynak
Szerte a nagy világban,
Vallásokat úgy használnak,
Hogy azokban harag van.

Nagy áldása vallásomnak:
Szeretetben üdvözít,
Békét ad a nagyvilágnak,
Gyűlöletet nem tanít.

Hol van béke és szeretet?
Gyűlölet ma az erény,
S ha elnyomják testvéredet,
Lesz-e neki még remény?

Megáll a mi józan eszünk!
Megbolondult a világ!
Harcainkban egyre vérzünk,
Nincs hely, ami békét ad.

Nincsen béke földjeinken,
Háború dúl mindenhol,
És a csendes berkeinkben
Szívünk félve zakatol.

2008. december 4.
London, Ontario

SZAVAK ÉS TETTEK

Nem szeretek szónokolni,
nagy szavakat ismételni,
nem fogadják az emberek,
ha nincsenek velük tettek.

Kék egekig szállhat a szó,
de addig az nem lesz ható,
ameddig a frázis szavak
tettek nélkül szállonganak.

Harsoghatok csoda szépet,
nem mozdítja meg a népet,
mert a szavak tovaszállnak,
ám a tettek megmaradnak.

Beszélhetek tiszta szívből,
de a szavam tettek nélkül,
üres beszéd, értéktelen,
nem lesz abból történelem.

Az életnek nincs értelme,
ha nincsenek tettek benne,
ha már alkotni sem tudok,
akkor félig halott vagyok.

Arra kérem Teremtőmet,
adjon szavaimhoz tettet,
ne csak szó embere legyek,
legyen bennem cselekedet.

Kísérjék szavamat tettek,
így kap éltem új értelmet,
életemnek jobb célt adna,
ha tett, a szó együtt volna.

2008. december 8.
London, Ontario

IGAZ SZERELEM

Az igaz szerelem
velem van a sírig,
nemcsak hóvirágtól
nyíló gólyahírig.

Az első szerelmem
éveken át kísért,
lángja és melege
a mennyekig felért.

A szerelmem titkát
nem mindenki érti,
ha egy hű szerelme
sohasem volt néki.

Gyakran a szerelem
új életet teremt,
különösen akkor
ha halljuk az *igent*.

A viszonzszeretés
egy égadta áldás,
minden időszakban
örök rügyfakadás.

Nyílhatnak a rózsák,
el is hervadhatnak,
de szívem rózsái
mindig virágzanak.

Az igaz szerelmem
ma is álmokat sző,
nem ássa meg sírját
sohasem az idő.

2008. december 10.
London, Ontario

TÜNDÉREK KERTJE

Csodálatos lett vidékünk,
zúzmarával telve kertünk,
jégvirág most takarója,
ágyat készít a tél karja.

Szétnézek az udvarunkon,
a hold fent ül az alkonyon,
a fénylő nap ha pihenne,
nem jutna fény a földünkre.

Dörzsöli a nap a szemét,
de azért még nincsen sötét,
decembernek délutánján,
hideg mosoly ül az arcán.

Felettem kis felhők vannak,
a napfénybe kapaszkodnak,
mint kislányok égő arccal,
flörtölnek az alkonyattal.

Egyik pirul, másik sápadt,
fogót játszanak az árnyak,
nemsokára ők is mennek,
ha sötét lesz lepihennek.

Ma az alkony csodálatos,
bár búcsúzik, nem bánatos,
mosolyogva nézi kertem,
az én kedves kicsi telkem.

Nem utazom sehova se,
ez itt a tündérek földje,
táncot jár itt a hópehely,
ez a vidék csodaszép hely.

2008. december 10.
London, Ontario

VAN EGY LEVÉL

Juharfánkon van egy levél,
Nem fújta le az őszi szél.
Vajon, vajon mi tartja fent?
Térdig ér a hó idelent.

Kaptunk havat, viharokat,
Hó takarja az utakat,
De a levél kapaszkodik,
Vajon mibe fogózkodik?

Ismerek én embereket,
Kik megfogják az életet,
Nem engedik ki kezükből,
Álmod szőnek jövőjükből.

De amikor mi lehullunk,
Véget ér a dicső múltunk;
Nincs jövő a temetőben,
Csak porladás lent a földben.

Biztatlak én, kedves testvér:
Maradj erős, ha vihar ér!
Ne hagyd, hogy a szél sodorjon,
S az életed földbe hulljon.

Jól fogd meg az életedet,
Használd ki az éveidet,
Mert ha magad lent találsz,
Véget ér a földi álmod.

Küzdj és harcolj, ez az élet!
Megáldanak majd az évek.
Maradj ott fent a magasban!
Ahol örök reménység van.

2008. december 12.
London, Ontario

SÖTÉT VAN MÉG

Sötét van még odakint,
három óra sincsen,
de földünkre sok fényt hint
a hold fent az égen.

Havat seprek korán már,
amit éjjel kaptunk,
ez a munka reám vár,
havas az udvarunk.

Oszladozó felkőkben
telehold néz reám,
hogy seprűvel kezemben
mit seprek ily korán.

Szívesebben pihennék
a hálósobában,
és szépeket álmodnék,
a jó meleg ágyban.

Alvás helyett kijöttem
seperni a havat,
és közben megnézem
a ragyogó holdat.

Csodaszép a telehold,
sokáig elnézem,
kisfelhőknek udvarolt
a ragyogó égen.

Sötét van még odakint,
három óra sincsen,
de földünkre sok fényt hint
a hold fent az égen.

2008. december 13.
London, Ontario

ANGOLSZÁSZ LÓ

Hintaló volt a kedvence,
A csatákba azon ment,
Aki nem hintázott vele,
Mindazokra fogat fent.

Királynőként uralkodott,
Meghajoltak előtte;
Nem követte, amit mondott,
Angolszász lett belőle.

Ha valaki ellene szólt,
Árulónak nevezte,
Hatalmára érzékeny volt,
Sírás volt a kedvence.

Érzelegve könnyet ontott,
Megszánták a hívei,
S mindenféle bohóságot
Megengedtek őneki.

Feladta most hintalovát,
Újabb lovat választott,
Az viszi majd tervein át,
Ilyen után kutatott.

Egy helyben áll az új lova,
De ő ül a nyeregben,
Kezdődhet már az új hinta,
Új ló van a versenyben.

Új neve van most a lónak:
"Közösségi angol ló";
Ám versenye az új kornak
A népünknek nem való.

2008. december 15.
London, Ontario

SZENT ESTE VAN

Oly gyönyörű
Szent este van,
Odakint most hull a hó;
A mi csendes
Kis falunkban
Felhangzik a harangszó.

Nagy családok
Együtt jönnek
Dicsérni a Jézuskát,
Az ajtóban
Hallani már
A templomi orgonát.

Égő gyertyák,
Fehér lánggal
Köszöntik a híveket,
Karácsonyi
Örömnep
Megnyitja a szíveket.

Hálát adok
Az Istennek
A szent esti áldásért,
Engem hívó
Harangszóért,
Betlehemi hírekért.

Jövel Uram!
A szívembe!
Legyen Tiéd életem.
Én a küldött
Meváltóért
Szent nevedet dicsérem.

2008. december 16.
London, Ontario

ÜNNEPNAPOK

A madarak elköltöztek,
helyettük ma más dalol,
felhangzanak az énekek,
kántálnak már valahol.

Eljöttek az ünnepnapok,
hideg havat hord a szél,
énekelnek az angyalok,
mitől a szív hisz, remél.

Öröm van a szíveinkben,
ezért zengjük énekünk,
karácsonnyal életünkben
nagy örömet hirdetünk:

Megszületett a Megváltó,
egy szegényes jászolban,
róla zeng az angyaliszó
messze egy kis pusztában.

Isten küldte, ember hozta
mennyből ezt az örömet,
jőjj, fogadjuk imádkozva,
mert minékünk született.

Szeretettel, békességgel
köszöntjük a karácsonyt,
a szívünkben igaz hittel
nézzük meg a kisjászolt.

Eljöttek az ünnepnapok,
hideg havat hord a szél,
énekelnek az angyalok,
mitől a szív hisz, remél.

2008. december 16.
London, Ontario

EGY ROSSZ EMLÉK

Lepkeszárnyon
Száll az álmom
Karácsonynak jöttével.
Múló évek,
És emlékek
Visszajönnek ma éjjel.

Barangolok,
Rágondolok
Egy december havára,
Amikor még
Alig volt jég,
S kimentem a Tiszára.

Folyó mentén,
A part szélén,
Befagyott már a Tisza,
De a mélyén,
Víz közepén
Fodros volt a hulláma.

Alig léptem
Még a jegen,
Megrepedt az alattam;
Megijedtem,
Hazamentem,
Egész úton szaladtam.

Gyermek ésszel,
Rossz lépéssel,
Elúsztam voln' örökre,
De sorsomat,
Napjaimat,
Isten másképp tervezte.

2008. december 16.
London, Ontario

KÉTELKEDŐ VAGYOK

Megtanultam kételkedni,
a híreket megvizsgálni,
mik a lapokban vannak.
Újságokban hamis hírek,
fejünk körül keringenek,
keselyökként szállanak.

Felemésztik ki hiszékeny,
fondorlatban hiány nincsen,
rejtve van az igazság.
Gyakorlom a kérdezgetést,
jobbra, balra nézegetést,
és felbukkan a gazság.

A könyvek sem kivételek,
ott is vannak ferde hírek,
a témák túl hamisak.
Sok adatot nem hiszek el,
figyelgetem türelemmel,
keresem az igazat.

Mielőtt én igent mondok,
sok véleményt elolvasok,
és a valót kutatom.
Akkor is ha papok írják,
a szószékről prédikálják,
kételyekkel fogadom.

Megbocsátja a Teremtő,
hogy egy fia kételkedő,
de szűröm a híreket.
Nem akarok vakon hinni,
hamis adatokban bízni,
kutatom a tényeket.

2008. december 17.
London, Ontario

DOHÁNYFÜST

Utálom a dohányfüstöt,
Mert marja a szemem,
Nikotinnal nem mérgezem
Soha az én testem.

A dohányzás örök rabság,
Rabláncot kovácsol,
Szenvedélynek zenéjére
De sok egyén táncol.

Nem vagyok én nagyobb fiú,
Amikor dohányzom,
Nem szívom a cigarettát,
Még sincsen hiányom.

Csókolgatni hogy lehet azt,
Aki ma dohányzik?
Az ő szája füstös kémény,
És bagótól szaglik.

Csodálatos a mi testünk,
Egy mesés alkotás,
De amikor beszennyezzük,
Akkor az egy csapás.

Ha kimegyek a szabadba
Örül az én szívem,
Szívom a jó friss levegőt,
Nincs nekem bilincsem.

Mostanában minden drága,
Mégfizetünk érte,
De levegőnk még ingyenes,
Hát ne füstöld össze!

2008. december 18.
London, Ontario,

FEHÉR KARÁCSONY

Mért kívánjuk a havat
Karácsony jöttével?
Nem jön ide szánfogat,
Mégis eljön Noel.

Messze délen valahol,
Teljesen zöld minden,
Nekik is van karácsony,
De tél soha sincsen.

Megszoktuk a hideget,
A zúzmarás fákat,
Bár nem várjuk a telet,
Kívánjuk a havat.

Egy kis havat óhajtunk
Az ünnepek körül,
Szébbé teszi a napunk,
És a szívünk örül.

Ábrándozva éneklünk
Fehér karácsonyról,
És ilyenkor álmodunk
Egy régi otthonról.

Tele vagyunk emlékekkel:
Együtt volt a család,
És gyermekes örömmel
Ettük a vacsorát.

Mért kívánjuk a havat?
Visszasírjuk álmunk,
Álminkban megmaradt
A hófedte házunk.

2008. december 18.
London, Ontario

TÉLAPÓ

Visszajött ma Téalapó,
kilyukadt a zsákja,
amerre megy, hull a hó
kicsiny városkánkra.

Mosolyogva integet,
annak, aki látja,
visszahozta telünket,
havat szór a tájra.

Húzza fehér szánkóját,
úgy mint a mesében,
nem látok az utcán át
a nagy hóesésben.

Bentről nézem a vihart,
kegyetlen idő van,
mindnyájunkat bezavart,
nincs öröm a hóban.

A kutyánk csak kidugta,
a fekete orrát,
bámult a nagy viharra,
s visszahúzta magát.

Nem látni egy lelket se
kint a hóviharban,
mert akinek van esze
bent marad a házban.

Én is bentről figyelem
Téalapó munkáját,
átvonul most előttem,
húzza a szánkóját.

2008. december 19.
London, Ontario

INNEN MENTEM

Ifjú szívvel mentem
messze távol innen,
mikor visszajöttem,
ábrándot kergettem.

Dalos volt a lelkem,
míg élt a szerelmem,
ha láttam itt tavaszt,
én értettem csak azt.

Titkoltam érzelmem,
hű, forró szerelmem,
senkinek se szóltam,
bárhogy is fájlaltam.

Tudtam, megéreztem,
hogy elmegyek innen,
épp ezért hallgattam,
csendben tovaálltam.

Ma csak gondolatban
vagyok kislemben,
bár szép még a vidék,
az egész csak emlék.

Szóke Tisza partján
megállok ma némán,
eljöttem ma megint,
de szívem búcsút int.

Nem jövök én többé,
tavaszom már múlté;
az emlékek fogynak,
mögöttem maradnak.

2008. december 19.
London, Ontario

DÖGLÖTTLOVON

Döglöttlovon lovagolni
de furcsa,
ám van aki rendszeresen
ül rajta.

Ami elmúlt, halott téma,
ne ülj rá;
a te lovad nem visz téged
sehová.

A döglött ló igen szelíd,
nem harap,
de akárhogy simogatod,
nem halad.

Nem lehet a döglöttlovat
zavarni,
bár elvered, még se fog az
szaladni.

Ha valaki napról napra
múltban él,
az ő sorsa szármalmasabb
mindennél.

Ha teheted, nézz, barátom,
előre,
így juthatsz el a múltadból
jövődbe.

Szállj le pajtás a lovadról,
gyalogolj,
döglöttlovon közöttünk ne
lovagolj.

2008. december 21.
London, Ontario

MENNYEI KONCERT

Karácsonynak éjszakáján
angyalének hangzik fel,
az aranyló felhők fölött
egy kis harang csilingel.

Égihárfa pengő hangját
visszhangozzák az egek,
és a mennynek üzenetét
hallgatják az emberek.

Figyelik a pásztorok is
mi lehet e nagy csoda,
miért hangzik öfeléjük
a mennyeknek szózata.

Egy Kis-Fiú születését
jelzik ma az angyalok,
a Szent Fiú jászla felett
láthatnak egy csillagot.

Elindultak a pásztorok
Kisgyermeket keresni,
ott feküdt Ő a jászolban,
nem kellett Őt kutatni.

Jászol volt az ágyikója,
abban aludt a Gyermekek,
Ő lett aztán megváltója
minden igaz embernek...

E karácsony éjszakáján
legyen benned szeretet,
és békesség, jóakarát
tegye szebbé életed.

2008. december 21.
London, Ontario

MIT HOZZAK ÉN?

Szent karácsony üzenetét
Dúdolják a szelek,
Figyelemmel meghallgatom,
S Betlehembe megyek.

Angyalsereg fent az égben
Jézusról énekel:
Megszületett a Megtartó,
Meváltásunk közel.

Kisjászolban fekszik ottan
Egy parányi Gyermeke,
Szébb életet, üdvösséget
Hoz Ő az embernek.

Megnézem a pásztorokkal
Betlehem csodáját,
S átvirrasztom a Családdal
Ezt a szent éjszakát.

Megjelennek a bölcsek is,
Csodadolgot hoznak:
Tömjént, mirhát és aranyat,
A Kis-Jézuskának.

A pásztorok amit hoznak
Egyszerű és szerény,
Nézegetem figyelemmel;
Vajon mit hozzak én?

Tiszta szívet, tiszta lelket
Hozok Betlehembe,
S mikor eljön szent karácsony,
Ezt hozom évente.

2008. december 22.
London, Ontario

DECEMBERI HAJNAL

Hét óra és nincs világos,
sötét még a hajnal,
az éjszaka most birkózik
a felkelő nappal.

Hulló hóban alig látok,
borús az égalja,
a nappali fényeket még
éjszaka uralja.

Havat szór a hajnali szél
a szürkülő tájra,
háztetőn a szélkakasnak
befagyott a lába.

Szélkakasom párbajra kél
a viharos széllel,
a kéménybe kapaszkodik,
arról bámul széjjel.

Kukucska a vöröslő nap,
sötét felhők közül,
köszönti sok szürke veréb
cédrusbokrunk mögül.

Összegyűlnek madaraink,
magvakat hintek szét,
mohósággal felkapkodják
téli hajnal étkét.

Jöhet ide bármily madár,
mindnek adok enni,
tavaszunknak eljöttével
mind fog csiripelni.

2008. december 22.
London, Ontario

MEGVÁLTOZUNK

Naptárunk is azt mutatja
itt a tél,
de nyár van lakásunkban
a tűznél.

Odakint mi hóban járunk
naponta,
lapátoljuk holtfáradtan,
morogva.

Mért hullik le ez a sok hó?
kérdézzük,
amikor csak kevesebb jön,
élvezzük.

Ám, amikor térdünkig ér,
utáljuk,
morogva a házunk körül
elhányjuk.

Kiskoromban ha hó esett
szánkóztam,
de mióta nagyobb lettem
átkoztam.

Nekem a hó külön munka,
nem játék,
nehéz teher, és többé nem
ajándék.

Éltesebben megváltozunk,
nyöszörgünk,
a nagy hóban kevesebb az
örömünk.

2008. december 22.
London, Ontario

MÉGSEM EGYEDÜL

Sötétben ül szobájában,
egyedül van a világban,
fáj párjának búcsúcsókja,
forró tőle még az ajka,
könnyet hullat asztalára.

Hű kutyája mellé fekszik,
néha feláll, ő sem nyugszik,
búsan néz fel gazdájára,
kutya-szívét bánat járja,
mint az asszony, ő is árva.

Odakint most süvít a szél,
decemberről rosszat mesél,
ünnep előtt árvák lettek,
emlékeik sírba mentek,
a halállal most tort ülnek.

Miért jön el az enyészet?
Mért nincs nekünk örökélet?
Miért hív a földnek pora?
Hol az éltünk karácsonya?
Hol marad el a nagy csoda?

A templomban énekelnek,
sánták, vakok útrakelnek,
harangszóval hív december:
jőjj közelebb te bús ember,
a reményed ne add még fel.

Megszületett a Megtartó,
bánatunkban vigasztaló.
Hópelyhet hord az esti szél,
karácsonyi csodát mesél,
a szívekben új remény kél.

2008. december 23.
London, Ontario

ELJÖTTEK MÁR

Eljöttek már a régen várt
ünnepek,
de jó lenne együtt lenni
veletek.

Összegyűlni rokonokkal,
baráttal,
együtt enni, koccintgatni
jó borral.

Mesélni az életünkről,
családról,
fényképeket nézegetni
múltunkról.

Beszélgetnénk órákon át
egymással,
együtt lennénk a szeretett
családdal.

Ha itt lenne mindaz, aki
elment rég,
ünnepelnénk, az lenne a
szép emlék.

Szeretteim nem láthatom
soha már,
akárhányszor visszatér a
régi nyár...

Eljöttek már a régen várt
ünnepek,
és lélekben együtt vagyok
veletek.

2008. december 23.
London, Ontario

ÜNNEPILAKOMA

Elmúlnak az ünnepek,
nem múlt el a szeretet,
a karácsony elszaladt,
de emléke megmaradt.

Tiszavirág volt csupán
egy karácsony délután,
együtt volt a családnk,
néhány óra, s elváltunk.

Telített volt asztalunk,
volt eledel és borunk,
mi igazán jól laktunk,
örömünkben daloltunk.

Jók voltak a szakácsok,
sütemények, kalácsok,
nem is tudtuk megenni,
bőven kaptunk elvinni.

Túl sok volt az élelem,
nem éhezett senki sem,
bár szépek az ünnepek,
ennyit enni nagy vétek.

Ízletes volt vacsoránk,
de ez a nagy lakománk,
karácsonykor gyakorta,
alig fér a gyomrunkba.

Elmúlnak az ünnepek,
nem múlt el a szeretet,
a karácsony elszaladt,
de emléke megmaradt.

2008. december 26.
London, Ontario

EGY KISPATAK

Nem tér vissza forrásához
a száguldó kispatak,
belefut egy nagy folyóba,
s rónáinkon átszalad.

Ha akad egy nagyobb folyó,
annak keblén tovajut,
meglátogat sok országot,
egy tengerbe belefut.

A tengernek zöld vizében
eltűnik a hús íze,
nem ismeri többé múltját,
emlék marad háttere.

Kispatakként elindultam
én is a nagyvilágba,
színes mezőkön futottam,
beértem egy folyóba.

Elcsábított a zöld tenger,
elkerültem messzire,
s a folyóval visszatértem
az óceán keblére.

Nem futhatok többé vissza,
ahol voltam kezdetben,
bent vagyok egy óceánban,
egy parányi víz lettem.

De ha egyszer a forró nap
ragyogóan süt reám,
felhő leszek, hazamegyek,
újra látom a hazám.

2008. december 29.
London, Ontario

SZÉP VIRÁGAINK

Lépcsőinkön virág nyílik
téli is,
köztük egy sem illatozik,
mind hamis.

Művirágok díszelnek,
csodás kép,
van akit megtévesztenek,
olyan szép.

Ismertem egy hű barátot,
megjárta,
kapott tőlünk művirágot,
nem tudta.

Minden virág élethű volt,
ragyogott,
a gazdája oly boldog volt,
mosolygott.

Hetek múltán elmondta a
páromnak,
szorgalmasan vizet tölt a
virágnak.

Megmondtuk a valóságot,
nevette,
hogy a sok szép művirágot
öntözte.

Lépcsőinkön virág nyílik
téli is,
köztük egy sem illatozik,
mind hamis.

2008. december 29.
London, Ontario

ZAMATOS VERSEK

Jó levesbe kell jó hús is,
nemcsak só,
az igazi vers gondolat is,
nemcsak szó.

A húsleves akkor finom,
akkor szép,
amikor már jól átszűrtük
a levét.

Jól nézzen ki a tányérban,
csillogjon,
mint az égen a sok csillag,
ragyogjon.

Nem elég a rímes beszéd,
vég nélkül,
dörgedelmes frázis szózat
ész nélkül.

A jó versnek formája van,
s alakja,
egyenlőtlen cifraság csak
salakja.

A soroknak szótag száma
is fontos,
rendszer nélkül a versike
cafrangos.

Nem leszek és sose költő,
bevallom,
ám a szép vers szabályait
gyakorlom.

2008. december 30.
London, Ontario

SZILVESZTERKOR

Kezdődik az esztendő,
Újat ad a Teremtő.
Mit adhatok cserébe?
S mit kérhetek Ötőle?

Az újévnek kezdetén
Békességet kérek én.
Múljon el a háború,
A vérontás szomorú.

Árváknak kell szeretet,
Formálják át lelkünket;
Adjunk nekik hajlékot,
Ünnepnapra kalácsot.

Vigasztaljuk azokat,
Kik valakit gyászolnak,
Töröljük le könnyüket,
Bátorítsuk szívüket.

Hogyha beteg valaki,
Hozzunk reményt öneki,
Adjunk neki biztatást,
Biztatással gyógyulást.

Ha egy barát hitetlen,
Vezessük a vészeken,
Hívjuk vissza Istenhez,
Egy boldogabb élethez.

Szeressük a hazánkat,
Anyánkat és apánkat,
Szeressük a népünket,
Így kezdjük az évünket.

2008. Szilveszter
London, Ontario

A KÖLTEMÉNYEK BETŰRENDES MUTATÓJA

A felhő üzenete	123
A hasonmásom	208
A hold fátyla	100
Akácfalevelek	181
Akácmez	49
Alkonyat	134
Ambrusék emlékére	197
A méhkirálynő	43
Angolszász ló	244
Anyám muskátlija	52
A nyelvünk	133
A Rákóczi vár	12
A régi akácok	16
A Rossz-Tiszánk	53
A sárospataki iskolám	14
A százéves télapó	104
A szüleim lelke	39
A templom öregjei	142
A vén akác	57
A vízesés	6
Az álomvilágom	74
Az emlékeim láncá	140
Az életem dele	126
Az én múzsám	42
Az én nagyvilágom	34
Az én szerelmem	60
Az idő hatalma	96
Az igaz szerelem	87
Az öreg kertész	177
Az ősz kezdete	11
Az unoka játéka	23
Az újév első napja	1
Álmaim kutatom	80
Álombeli utazás	37
Báránfelhők	8
Belenéztem	203
Beszélek a Tiszával	118
Bocsátságok meg	124

Bodrogköz	51
Boldog aki	93
Búcsúm a nyártól	186
Bús száműzött	178
Családom a hazám	132
Családiünnep	58
Csatamező	48
Cserepes	232
Decemberi hajnal	256
De jó lenne	163
Dohányfüst	249
Döglöttlovon	253
Dönteni kell	215
Egy kisebb világ	30
Egy kis patak	261
Egy korai hőésés	205
Egy nagy buborék	150
Egy régi emlék	26
Egy szép zsákutca	210
Egyszerű ház	173
Egyszerűségem	156
Egy rossz emlék	247
Egy télicsokor	27
Elfelejtett álmok	3
Elhervadtak	216
Eljöttek már	259
Elmentél	192
Elszállok én	56
Elvész testünk	69
Enyhül a tél	54
Erre vágytunk	155
Erős szél rázta ablakom	7
Esti hóviharban	223
Ébredő hajnal	158
Ébredő ifjúpár	200
Ékes madár	97
Életem kishajója	180
Életünk órája	227
Érettségi bizonyítvány	159
Érted égtem	18

Évfordulói eskü	17
Falusi kikelet	63
Falusi véntyúk	19
Fájó könnycsepp	125
Február 29	77
Fehér húsvét	84
Fehér karácsony	250
Fehér rózsaszírom	153
Fent repülök	130
Fény az ifjúságom	122
Fényességem	21
Fényes szempár	73
Fico szomszéd	221
Fogyó nemzetünk	152
Furcsa utazás	10
Gyermekkori veréb	112
Győzelem	102
Halottak napjára	206
Harsonát fúj	4
Havasfelhő	76
Hazánk dicsősége	217
Hálás köszönet	189
Hályogos ész	67
Háttér kép	106
Hetvenegy vagyok	176
Hímzett párnahuzat	86
Hol az ellenségünk?	211
Hol az otthonom?	224
Hóember	228
Hulló falevelek	108
Huszonnégy év	162
Húsvéti üzenetem	95
Huszonöt centi hó	81
Hú reményem	31
Ifjú maradtam	105
Ifjú mentalitás	138
Igaz szerelem	240
Imádságos anyám	109
Imádságos élet	172
Imakönyvek	120

Innen mentem	252
Ismerőseim	13
Isten a reményem	188
Itt is	212
Jég és hóvirág	46
Jó éjszakát	111
Jöjjön a kikelet	91
Július 31	171
Július közepén	165
Kain utódai	175
Kertészkedem	129
Kétkedő vagyok	248
Két évszak	82
Két pohár bor	66
Két vadliba	233
Kikért sírok?	85
Kinti éjszakám	167
Kisdiák voltam	149
Kopár ágak	36
Koporsós történet	79
Kopott Biblia	151
Korai köszöntés	45
Korai nosztalgia	202
Korai szerelem	209
Korán van még	24
Köszöntés	145
Köszöntésem	110
Kötőjel	65
Közöttünk az Úr	191
Lehullott	214
Lehulló levelek	194
Londoni örömöm	117
Magyar hajónk	183
Magyar népem	61
Másképp élünk	137
Megölték!	94
Megsárgult levél	195
Megújulás	99
Megváltoztunk	257
Mennyei koncert	254

Mennyei látomás	179
Mennyi levél!	199
Megint Pittsburgh	185
Megújult falum	135
Messze távol	166
Még maradok	213
Mégsem egyedül	258
Mi az élet?	146
Minden fehér	70
Miért szép a május?	141
Mi szeretnék lenni	40
Mit hozzak én?	255
Munkás életünk	182
Múló évtizedek	103
Naplóm lapjai	89
Napszállta után	207
Naptárfa	32
Ne hívd azt a kislányt	164
Nem az a víz	101
Nemcsak téglá	187
Nem kell sírgödör	75
Nem nagy újság	88
Nem nő virág	235
Nem ültettünk	147
Nem vagyok költő	116
Nem vagyok Petőfi	50
Ne tovább	71
Népem nehézségei	231
Nincsen béke	238
Nő az árnyék	168
Nyárfalevél	127
Nyárköszöntő	144
Nyitott szemmel	20
Ökumené	28
Önállóság	115
Öreg nénike	64
Örök adósságom	196
Örök békesség	234
Örök emlék	169
Örökké élsz	44

Örökké szeretni	225
Örök tavasz van	113
Összefoglaló	98
Pacsirtadal	193
Pataki honlap	174
Pihenésre vágyom	119
Pillangók	114
Pittsburgh mellett	184
Préselt hóvirág	33
Ragyogi soká	204
Régi életem dala	107
Régi fonóesték	78
Régi nehéz idők	218
Régi reményem	83
Rég jártam otthon	38
Slota és Fico	222
Sose vágytam	236
Sötét van még	243
Sötétzöld cédrus	143
Süss fel nap!	59
Szavak és tettek	239
Számadás	157
Száz kilométer	25
Szeretném	148
Szegény ősz	237
Szent este van	245
Szegény veréb	2
Szenvedés volt	47
Szép az élet	139
Szép természet	226
Szép virágaim	262
Szilveszterkor	264
Színesfénykép	62
Szívműtétem előtt	161
Szolgálatom	121
Tavaszi hír	131
Télapó	251
Téli csendélet	5
Téli esküvő	15
Téli zápor	9

Téltemetés	72
Térdig érő hó	55
Tíz gondolat bánt	68
Tündérek kertje	241
Türelem	154
Új március 15	90
Ünnepi lakoma	260
Ünnepnapok	246
Üzen a lantom	198
Üzenet falumnak	170
Vakító fehérség	35
Valamikor	230
Van egy levél	242
Vándormadarak	92
Várom az esőt	41
Vásárlási központ	229
Velünk az Isten	219
Verseim	220
Verseim ihlete	160
Virágos udvarom	128
Virágzó új élet	136
Viszályok	29
Visszafordultunk	22
Visszatekintek	190
Volt iskolatársnak	201
Zamatos versek	263

ÖNÉLETRAJZ

Tiszakarácson, Zemplén megyében születtem. Apám asztalos, kiskereskedő, kocsmáros, gyógynövény beváltó volt, majd újból visszatért a gyalupadhoz.

Gimnáziumi tanulmányaimat Sárospatakon kezdtem, és Ózdon a Kohó és Gépipari Technikumban fejeztem be. Érettségim után Diósgyőrben a kohászati művek villamos műhelyében dolgozva, esti iskolában oklevelet szereztem villanyhegesztésből, és tanulmányaimat elektrotechnikával bővítettem ki. Politikai okok miatt 1956 tavaszán Miskolcra kiutasítottak. Rokoni kapcsolat útján egy állami gazdaságban kaptam állást, mint éjjeliőr. Ez alatt az idő alatt megszerveztünk szülőfalumban egy színjátszókört helyi tanárok segítségével. A csoport a *János vitéz* című színdarabbal szórakoztatta a környék falvainak lakosait a Szabadságharcig. A forradalom idején édesapám Munkás-tanács elnök helyettes volt, én pedig a legfiatalabb tanács-tag, aki a sárospataki járásban élelmet gyűjtött Budapest lakosainak. Életünket mentve, 1956 karácsonykor menekült a családuink Ausztriába.

Szüleimmal és bátyámmal 1957-ben, menekültekként jöttünk az Egyesült Államokba. Norwalkon, Connecticut államban, telepedtem le, ahol mint esztergályos és technikus dolgoztam a Boots Aircraft vállalatnál, később a főiskolai vakációk idején is.

Egyetemi tanulmányaimat Bloomfield College and Seminaryben, New Jersey államban, 1958-ban kezdtem meg, és 1961-ben egy B.A. fokozattal fejeztem be. Az angol irodalomból szerzett képesítem után a Montclair Teacher State College graduate tagozatán tanári minősítésért dolgoztam, és ugyanakkor a teológiai tanulmányaimat is folytattam Bloomfielden. Majd egy presbiteriánus egyházat szolgálva Yonkersen, New York Theological Seminarybe, New York Citybe kerültem. Ezt követte Colgate Rochester Divinity School, Rochester, New York, ahol B.D. és M.Div. diplomát kaptam. Ezenkívül a következő egyetemeken hallgattam le kurzusokat: Canisius College (Buffalo, New York); Lakeland Community College (Mentor, Ohio); Purdue University (Lafayette, Indiana).

Buffalóban több mint tíz évet szolgáltam a nyugati oldalon lévő református egyháznál. Az ottlétem alatt szerveztem meg a Kossuth Park kiépítését egy 25 hektáros területen, Grand Islandon, azzal a gondolattal, hogy a környék kis magyar egyházai egyesülve otthont és egy kultúr-központot találjanak. A pavilon mellett football pálya és kisebb épületek is voltak cserkész táborozásra. Évente 3-4 alkalommal voltak magyar piknikek a Kossuth Parkban 300-500 vendég részvételével. Más szervezetek is kibérelték a Kossuth Parkot nyári rendezvényeikre. Buffaloi szolgálatom alatt több mint 100 magyar filmet vetítettem, és egy jól működő ifjúsági kör és népitáncsoport is alakult, képviselve a környék magyarságát.

1974-ben Fairport Harbor, Ohio-ba kaptam meghívást egy másik református gyülekezettől. Onnan kilenc év után Ohio fővárosába, Columbusba mentem öt évre. Columbusból újra visszakerültem családommal Buffalóba egy német gyülekezethez. Ott ért Kanadából, a Delhi és Brantford, Ontarióban lévő magyar presbiteriánus gyülekezetek meghívása 1990 nyarán. Kilenc évet dolgoztam a két gyülekezetnél. 2000 februárjától a Hamiltoni Református Egyháznál szolgálok, Ontarióban.

Amerikában két terminusban voltam a Tóparti Egyházmegye esperese; az Amerikai Magyar Református Egyesület egyik igazgatója; a Reformátusok Lapjának öt évig szerkesztője; az Amerikai Magyar Református Lelkészegyesület titkára, elnökhelyettese, majd elnöke; 1991-től a Kanadai Magyar Református Lelkészegyesület titkára és 1994-től két terminusban elnöke is voltam. Én voltam az egyedüli idáig, aki az amerikai és kanadai magyar református lelkészegyesületek elnökeként szolgált.

Buffalóban cserkészcsapat parancsnok voltam három alkalommal. Két cserkészcsapat lett leigazolva a vezetésem alatt: az 58. sz. Toldi Miklós csapat 1966-ban és Arany János csapat 1973-ban. Tíz esztendőn át vezettem magyar iskolát Amerikában, ahol Buffalóban magyar rádió program direktor voltam két rádióadóállomáson. (WWOL, WXRL) Columbus, Ohio-ban, State University szponzorálta kábel televízió programokat is vezettem. Egy rövid ideig szintén szolgáltam a Kálvin Egyházkerület pénztárosaként.

1995-ben, a Magyarországon megalakult, közel 40 országot magába foglaló Egyetemes Református Zsinat jegyzőnek választott meg hat évre. A feleségemmel együtt alkotó tagjai voltunk a Zsinatnak. Saját költségünket fedezve négy alkalommal képviseltem és képviseltük az amerikai és kanadai egyházakat magyarországi gyűléseken. Feleségemmel három Anyanyelvi Konferencián vettünk részt az óhazában. Útleveles polgára vagyok Amerikának, Kanadának és Magyarországnak.

Alelnöke és kétszer megválasztott elnöke voltam a Torontóban gyűlésező Magyarok Világszövetsége kanadai részlegének.

Tillsonburgban a dél-ontarioi egyórás zenés magyar rádió programját vezetem 1995. október 1 óta. Ez a program 1954. áprilisa óta megszakítás nélkül folytatódott a CKOT rádió állomáson.

Két alkalommal lettem megválasztva Delhi, Ontarioban a helyi Magyar Házban jegyzőnek, és egy alkalommal ügyvezető titkárnak.

Legismertebb írásaim: a humoros *Kedves Bözsi ágyom; Képek a múltunkból*, amerikai-magyar egyháztörténelmi tanulmány; *Magyar fohász*, (versek), *Nincsen mindig lakodalom* (versek); *Hogy fedezték fel a magyarok Amerikát?* (sumér szatíra) és *Lemaradtunk a térképről* (gyermekkorai élmények Tiszakarádról); *Egy esztendő üzenete*, (54 igehirdetés); *Tiszavirág, 2005-2006 válogatott versei*, 291 oldal; *Perseida - Csillaghullás*, 2007 versei, és a *Hímzett párnahuzat*; A <http://www.kantorpal.com> a honlapom, ezen a Hamiltoni Egyház történelmi információja és a heti zenés rádió programok megtalálhatók.

Kántorné, Erdei Sári, amerikai születésű. Már az édesanyja is az volt. Édesapja, Erdei Károly 1927-ben vándorolt ki Kanadába Szatmár megyéből. Kántor Pál felesége és mindhárom gyermeke egyetemet végzett. Tizenegy egyetemi diploma van a családban. Péter egy évi Japánban való tanítás után visszatért az egyetemi professzorságához, New York állam fővárosába. Sára, és férje dr. Schoonmaker Keith, két lány szülei, San Antonio közelében, Texasban lagnak. Ádám, három egyetemi diplomával a Londoni egyetem, Western University of

Ontario, audio-vizuális és komputer programjának munkatársa, honlap tervező. Felesége LaBlanc Anna. Két fiú gyermekük van.

Igét hirdettem 55 amerikai és kanadai magyar gyülekezetben és meglátogattam a magyar gyülekezetek és lelkesek nagy részét. Igét hirdettem a rádióban: Hungarian Gospel Hour programján szombatonként, (WWOL, Buffalo, NY), igét hirdettem még három magyarországi egyháznál és körülbelül 20-25 angol gyülekezetben Amerikában. Sokszor voltam ökumenikus istentiszteletek igehírdetője. Presbiteri konferenciáknak és ifjúsági táboroknak is voltam előadója, és cserkész tábor igehírdetője.

A következő világi szervezetekhez tartoztam: Cserkész, Jaycees, Lions Club, Kiwanis Club, Rotary, Masonic Lodge, Eastern Star, Odd Fellows (IOOF).

Évente ünnepi szónok voltam március 15-én és október 23-án, néhol többször, Egy néhányat megemlítek: Akron, Ohio; Columbus, Ohio; Fairport Harbor, Ohio; Hamilton, Ontario; Delhi, Ontario; London, Ontario; Welland, Ontario; Buffalo, New York; Norwalk, Connecticut.

Menekülteket hoztam ausztriai táborokból. Egy évben 16 egyénért vállaltam felelősséget. Ezeknek lakást, munkát, gyermekeknek iskolát kellett keresni. Az ingatlan értékesítő engedélyt is megszereztem New York államban (real estate licence), hogy az újonnan érkezettek házvételkor ingyen szolgálatot kapjanak.

Hajtási engedélyt segítettem megszerezni legalább 250 egyénnek New York államban, Ohióban és Ontarióban. A vizsgák előtt oktatást adtam nekik, majd magyarul tolmácsoltam a kérdéseket.

Iskolákban és egyháznál diaposzítív vetített képes előadást tartottam Magyarországról. Mindig igyekeztem a jót és pozitív dolgokat bemutatni.

Kedvenc hobbim a fényképezés. Van körülbelül 25 ezer negatívom. Egy alkalommal a MVSZ *Hazalátogattunk* című fotó pályázatának első díját, két hetes magyarországi nyaralást nyertem egy képsorozatommal. Állandó fénykép kiállításom van Fairporton, a könyvtárban. Felvételeim megtalálhatók ohioi iskolákban és középületekben.

Három magyar utazási irodának besegítettem: Budapest

Travel Agency, International Travel és Travel Expressions.

Az egy millió lakos számláló Erie County 9. körzetében képviselőként indultam a Republikánus és Konzervatív párt színeiben egy már hivatalban lévő lengyel háttérű asszony ellen, Watergate után, egy olyan városban, ahol 80 ezer lengyel élt, a Demokraták és Liberálisok 2:1 arányban többségben voltak. A részidejű képviselői munka anyagi juttatása duplája volt annak, amit az egyháznál kaptam. Az volt a tervem, hogy ha bejutok, akkor az egyháztól kapott fizetést visszaadom a Kossuth Park felépítésére, és ha nem jutok be, akkor december 31-el lemondok. Lemondtam és elmentem egy gyárba (Hardface Welding Co.) esztergályosnak, mígnem 1974. szeptemberében meghívást kaptam Fairport Harbor, Ohio magyar gyülekezetétől. Megfogadtam akkor, hogy a politikától távol tartom magam.

Ózdon gépipari technikumban kézilabda csapatnak voltam tagja, de a legeredményesebb az atlétika volt. Részt vettem sok középiskolai megyei és egy országos bajnokságon.

Az egyetemi futball csapatban egy évben én kaptam meg a legértékesebb játékos trófeát. Buffalóban a magyar csapatban is többször játszottam. Ha a sakkot sportnak nevezhetjük, akkor talán jó megemlítenem, hogy a középiskolában a legjobbak közt voltam. Ott egyik kedvenc játékom volt még az asztalitenisz, amit a főiskolai tanulmányaim idején is sikeresen folytattam. Nem tartom magam kiválónak semmiben, de azt tudom, hogy erős akarattal sok akadályt le tudok győzni, sok eredményt tudok elérni.

Van egy lakodalmi olaj festményem, ami a *Nincsen mindig lakodalom*, című könyvem fedőlapját díszíti. Fent van a nappali szobánk falán és a honlapomon. Ennek a párját még 1987 körül megkezdtem, de sohasem volt időm befejezni. A festményeim közül egy néhányat eladtam, mikor pénzre volt szükségem.

Mindig csak megyünk, rohanunk, nem magunkért, hanem másokért dolgozom, immár 1962 óta. Régen a verseim egy részét az országutakon írtam, vezetés közben. Ma már jobban vigyázok.

Egy emberöltőt a népem szolgálatában töltöttem el. Befejezésül egy versemből idézek, ami összefoglalja az életfilozófiámat:

NINCSENEK NEVES ŐSEIM

Nincsenek neves őseim:
Mind egyszerű munkás emberek.
Nem az a fontos honnan jövök,
Hanem az, hogy hova megyek.

Az én vérem sem pirosabb,
Mint a falusi paraszt vére,
Vagy feketébb, mint egy királyé;
Nem cserélnék szívet véle.

Az vagyok, kinek születtem:
Szívben, lélekben igaz magyar,
Aki még az idegenben is
Népének mindig jót akar.

Buzgón biztatom népemet,
Hogy őrizzük, ápoljuk múltunk,
Mert Isten magyarnak teremtett,
És mi azok is maradunk.

Rev. Paul Kántor - 151 Martinet Avenue # 41
London, Ontario - Canada N5V 4T4
Telephone: (519) 951-0660
E-mail: kantorp@sympatico.ca

**Ezt a könyvet Ádám fiamnak
és családjának dedikálom.**

**This publication is dedicated to honour
my son, Adam and his family.**